

HARLEQUIN®

14 V 07/01

Rodina Mac Gregorů

Sága

NR
KOLEKCE

NORA ROBERTSOVÁ

ŠŤASTNÁ VÝHRA

Název originálu: The Winning Hand

První vydání: Silhouette Books, 1998

Překlad:

Kamil Cyprián Pinta

Odpovědný redaktor: Jiří Chodil

© 1998 by Nora Roberts

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 2001

Tento titul vychází v edici Sága ISSN 1213-2535.

produkce: 21409456 redakce: 21409458

CENA 85 Kč

ISBN 80-241-0774-0

Nora Robertsová

ŠŤASTNÁ VÝHRA

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

PRVNÍ KAPITOLA

Když dva kilometry před Las Vegas motor jejího auta zachroptěl a zhasl, napadlo Darcy Wallaceovou, že se v tom krutém pouštním slunci upeče za živa. V kapse měla devět dolarů a sedmatřicet centů a před sebou nekonečnou dálnici vedoucí do neznáma.

Byla ráda, že jí z peněz zbylo aspoň to málo. Včera v noci jí totiž před bufetem v Utahu přepadli a ukradli peněženku. A poslední jídlo, které měla, byl okoralý sendvič. Těch deset dolarů, které jí náhodou zůstaly v kapse, pro ni bylo jako dar z nebe.

V Kansasu, odkud pocházela, přišla o práci i o domov. Neměla se ke komu vrátit. Odejít bylo jednoduché – prostě si sbalila kufr a nechala za zády celý svůj dosavadní život. A ani teď toho nelitovala.

Na západ se vydala proto, že tím směrem mířilo doma na parkovišti její auto a ona to vzala jako znamení. Toužila po dlouhé cestě plné dobrodružství, na jejímž konci ji čeká nový, lepší život.

Už ji nebavilo pořád jen číst o všech těch odvážných mladých ženách, které se vydaly do světa za štěstím. Chtěla si to vyzkoušet na vlastní kůži. To si aspoň říkala, když pozorovala číslice naskakující na kilometrovníku jejího starého chátrajícího sedanu.

Kdyby zůstala, zařadila se do davu a dělala to, co se jí řekne, až do konce života by se jen utápěla ve snech a výčitkách.

Dnes, celý dlouhý týden poté, co se o půlnoci vykradla z rodného městečka, začínala pochybovat, jestli je vůbec pro dobrodružný život stvořená. Jestli by neměla sklopit uši a spokojit se s životem, který se jí nabízel doma.

Gerald by jí takový život zajistil a spousta žen by jí ho záviděla. Jako manželka vysokého úředníka by bydlela v úhledném domečku se služebnictvem, šatník by jí praskal ve švech, v létě by jezdila na

chatu do Bar Harboru a v zimě na Floridu. Nikdy by neměla hlad a nouzi.

Stačilo jen udělat v pravý čas to, co se jí řeklo. Stačilo jen pohřbít všechny svoje sny, touhy a tajná přání.

Nebylo by to pro ni zas tak těžké, vždyť to dělala celý život. Jenže Darcy se rozhodla jinak.

Zavřela oči a opřela se čelem o volant. Jak to, že mě Gerald tak moc chtěl? uvažovala. Nic zvláštního na mně není. Asi mu stačilo, že nejsem hloupá a ošklivá, jak s oblibou říkávala máma. A zřejmě mu vyhovovalo i to, že nejsem moc vysoká. Měl pocit, že nade mnou bude mít převahlu.

Po pravdě řečeno, Gerald jí opravdu naháněl strach.

Vzpomněla si, jak zuřil, když se ostříhala nakrátko.

Ale jí se to tak líbilo. Se svými vlasy si můžu dělat, co chci, pomyslela si vzdorovitě a prohrábla si krátké světle hnědé kadeře.

Díkybohu, že jsem si ho nevzala, pomyslela si. Určitě by mně pořád diktoval, jak mám vypadat, jak se oblékat, jak se chovat.

Největší chybu Darcy udělala, když od něj přijala zásnubní prsten. Byla tehdy strašně unavená, nejistá a zmatená. Hned druhý den si to samozřejmě rozmyslela a prsten s omluvou vrátila. A za pár dní už o ní městem kolovaly ty nejneuvěřitelnější pomluvy. Nakonec zjistila, že se Gerald postaral i o to, aby přišla o práci a dostala výpověď z podnájmu.

Chtěl, abych za ním přišla s prosíkem, pomyslela si a hřbetem ruky si otřela pot z čela.

K čertu s ním! zaklela v duchu a vylezla ven z auta. Mám sice jen deset dolarů a před sebou pár kilometrů pěšky, ale aspoň jsem mu unikla. Konečně, ve třidvaceti, stojím na vlastních nohou.

Hodila si přes rameno tašku, ve které měla všechno, na čem jí záleželo, a pokračovala dál pěšky. Ostatní věci nechala v kufru auta. Byla rozhodnutá spálit za sebou všechny mosty.

Do cíle dorazila za hodinu. Sama nevěděla, proč se vyhýbá všem motelům, benzinovým pumpám a jde rovnou k oslnivým světlům Las Vegas. Věděla jen, že tam už chce být. Uprostřed změti exotických barev a tvarů, kde jako kdyby se každý den konal karneval.

Slunce kleslo za prstenec hor, který chránil třpytivou oázu města, a Darcyn hlad se změnil v tupou svíravou bolest v břiše. Přemýšlela o tom, že se přece jen zastaví a koupí si něco k jídlu, odpočine si, napije se, ale v té pomalé monotónní chůzi bylo něco uklidňujícího, léčivého. A tak šla dál s očima upřenýma na siluety vysokých luxusních hotelů v dálce.

Jak to asi vypadá uvnitř? napadlo ji. Všechno je tam určité nablýskané, vyleštěné, nevkusně barevné a přezdobené. Všechno se točí jen okolo hazardu a sexu. Ve vzduchu je cítit zoufalství i triumf mužů s pokerovými tvářemi a hysterických dam ověšených šperky. V jednom z těch opulentních podniků chtěla Darcy získat místo.

Chtěla žít a získávat zkušenosti.

Lákaly ji davy, hluk, vášně i chlad velkoměsta – všechno to, co doma nebylo – a chtěla o tom psát. Pronajmout si nějaký pokojík a psát a psát. V tašce si nesla spoustu prázdných bloků a jeden nedokončený rukopis.

Únavou klopýtla o obrubník. Ulice byly plné lidí a zdálo se, že všichni vědí, kam jdou. I když se teprve stmívalo, světla na všech stranách už lákala: „Pojď dál, zkus štěstí a zbohatni.“

Viděla rodiny turistů – tatínky v šortkách, se spálenými lýtky, děti s vykulenýma očima a maminky omámené záplavou nejrůznějších dojmů.

I Darcy jen zírala, zlatohnědé oči zastřené únavou. Dav ji pohltit a jeho lomoz na chvíli přehlušil i zvonění v uších. V dálce právě vybuchovala uměla sopka a přihlížející vykřikovali údivem.

Darcy bezcílně bloumala ulicemi, prohlížela si napodobeniny antických soch a barevné zurčící fontány a připadla si jako Alenka v Říši divů.

Najednou se ocitla před dvěma obrovskými věžemi z bílého mramoru spojenými širokým, prohnutým mostem se stovkami oken. Všude kolem byly záhony exotických květů a jezírka křišťálově čisté vody napájená kaskádovitými vodopády. Vchod střežila obrovská socha indiánského náčelníka na zlatém hřebci. Tvář a hrud' měl z leštěné mosazi, v jedné ruce držel válečnou sekýru orámovanou blikajícími žárovkami a v druhé oštěp s diamantovým hrotem.

Byl stejně krásný, hrdý a houževnatý, jako hrdinové příběhů, které si vymýšlela.

Zdálo se jí, že se na ni dívá a vyzývá ji, aby vstoupila dovnitř a zkusila štěstí.

A tak s rozklepanýma nohama vstoupila do kasina *Comanche*. Nečekaný závan chladného vzduchu z ventilátorů ji málem porazil.

Vestibul byl obrovský a smaragdově a safírově zelené dlaždice na podlaze se skládaly do složitých obrazců, ze kterých se jí točila hlava. V mohutných mosazných a kameninových květináčích všude kolem rostly kaktusy a palmy.

Šla dál, oslepená odlesky křišťálových lustrů a ohromená vodopádem, který stékal po jedné ze zdí do jezírka plného hbitých rybek. Ocitla se ve spleťtém bludišti třpytivých barev, jasnějších a křiklavějších, než jak si je kdy představovala.

Byla tu spousta obchodů. Zvláště klenotnictví, jejichž výkladní skříně skoro oslepovaly. Před jedním z nich stála elegantní blondýnka a rozhodovala mezi dvěma diamantovými náhrdelníky. Tvářila se při tom stejně nevzrušeně, jako kdyby kupovala rajčata.

Darcy si musela zakrýt ústa, aby se nezačala smát. Nechtěla na sebe upozorňovat. Cítila, že do tohoto luxusního prostředí nepatří.

Zahnula za roh a v uších ji zašimral kovový cinkot kasina, hluk davu a padajících mincí, bzučení, pískání a trubení. Vlna elektrizující energie jí rozproudila krev.

V nekonečných řadách tu stály hrací automaty a kolem nich se tísnili lidé. Někteří stáli, jiní seděli na stoličkách, ale všichni do jednoho krmili nenasytné stroje mincemi z bílých plastických misek.

Žena hrající poblíž, zmáčkla červené tlačítko, počkala, až se bubny dotočí, a když uviděla tři stejné symboly vedle sebe, zaječela radostí. Z automatu začaly rytmicky vypadávat mince.

Darcy se **usmála**.

Tohle místo nikdy nepozná klid, napadlo ji. Tady je opravdový život – hlučný, chaotický, plný vášní.

Ještě nikdy v životě nehrála o peníze. Uměla je vydělávat, spořit, utrácet, ale hazardovat s nimi se nikdy neodvážila. Zašmátrala v kapse. Zbytek jejích úspor ji začínal nebezpečně tížit.

Kdy, když ne teď? zeptala se sama sebe a znovu se zasmála. Na co mně bude devět dolarů a třicet sedm centů?

Na něco k jídlu, odpověděla si v duchu a kousla se do rtu. Ale co pak?

S mírnou závratí a permanentním zvoněním v uších se toulala kasinem a mžourala na řady strojů a davy lidí, kteří sem přišli zkusit štěstí.

A pak ho uviděla. Stál tam sám, velký, zářivý, fascinující, vyšší než ona, tvář poskládanou ze stylizovaných hvězd a půlměsíců. Páku s velkou červenou koulí na konci měl skoro stejně silnou jako ona paži.

Říkalo se mu Komančský kouzelník.

Diamantově třpytivá světla lemovaná krvavě rudými žárovkami jí do očí propalovala to podivuhodné slovo – JACKPOT! Pod tím zářila řada číslic – 1 800 079,37.

To je ale náhoda, pomyslela si a znovu zašátrala v kapse.

Těch devět dolarů a třicet sedm centů na konci je určitě šťastné znamení.

Kolik stojí jedna hra? Přistoupila blíž, promnula si oči a zaostřila na cedulku s návodem ke hře. Mohla si zahrát za dolar, ale pak by na jackpot nedosáhla, ani kdyby jí padly hvězdy a měsíce ve všech třech řadách. Aby měla šanci o něj hrát, musela by do automatu vhodit tři dolary – skoro třetinu celého svého jmění.

Zkus štěstí, našeptával jí nějaký hlásek.

Neblázni, varoval ji jiný, přísný, až příliš dobře známý hlas. *Nezahazuj poslední peníze.*

Zkus trochu žít, šeptal svůdně první hlásek. *Na co pořád čekáš?*

„Nevím,“ zamumlala. „Ale už mě to nebaví.“

S očima upřenýma na ten vyzývavý stroj zalovila v kapse a vytáhla tři dolary.

Robert McGregor přejel pohledem hrací stoly a podepsal poslední účet. Muž na židli číslo tři u stodolarového stolu hrál jako o život. Když krupiér ukázal krále a muž znovu zvýšil sázku, Mac zvedl obočí.

Když člověk sází po stovkách, měl by umět aspoň trochu hrát, pomyslel si.

Zamával na jednoho muže z ochranky. „Dávejte pozor na trojku u stovky,“ řekl mu. „Mohl by dělat potíže.“

„Ano, pane.“

Vytušit potíže a předcházet jim bylo pro Maca hlavní náplní práce. Jeho rodina pracovala v herním průmyslu už tři generace, a tak měl dokonale vycvičený instinkt. Jeho dědeček, Daniel MacGregor, vydělal obrovské jmění v obchodech, které neměly k hazardu daleko. Jeho největší láskou byl obchod s nemovitostmi a pokračoval v něm i dnes, když už mu bylo přes devadesát.

Mácovi rodiče se seznámili v kasinu na lodi. Jeho maminka rozdávala karty v blackjacku a tatínek byl jedním z nejzkušenějších hráčů. Zamilovali se do sebe na první pohled, aniž by tušili, že za jejich seznámením stojí Daniel a jeho touha po vnoučatech.

Justin Blade už tehdy vlastnil *Comanche* v Las Vegas a další kasina v Atlantic City. Serena MacGregorová se stala jeho společnicí a brzy i manželkou.

Jejich nejstarší syn se „narodil s kartami v ruce“, jak říkával Justin.

Vegaský *Comanche* se stal Mácovým dítětem. Rodiče mu ho svěřili a on se jim snažil ze všech sil dokázat, že udělali dobře.

Podnik pod jeho vedením šlapal jako hodinky a dělal čest jak Bladeům tak MacGergorům.

Mac věřil v poctivou hru.

Všiml si, jak žena u pětidolarového stolu vyložila jedenadvacet, vstala ze židle a začala tleskat. Vyhrát může jen pár šťastlivců, přemítal, většina lidí odejde s nepořízenou. Život je riziko.

Procházel mezi stoly v obleku, který dokonale padl jeho urostlé postavě. Husté černé vlasy, které zdědil po indiánských předcích, rámovaly ostře řezané rysy jeho tváře a sahaly až k límečku sněhobílé košile.

Oči měl ale modré, hluboké jako horská jezera a stejně neproniknutelné.

Když na něj zamával jeden z pravidelných hostů, usmál se na něj, ale pokračoval dál. Nahoře v kanceláři ho čekala spousta práce.

„Pane Blade?“

Zastavila ho jedna ze servírek. „Ano?“

„Právě jsem šla kolem automatů,“ řekla. „Před Goliášem stojí nějaká divná ženská. Vypadá dost ošuntěle a nervózně a pořád jen zírá a něco si pro sebe mumlá. Nemám zavolat ochranku?“

„Já se na to mrknu.“

„Bylo mně jí docela líto. Vypadá, že je buď nemocná nebo zdrogovaná.“

„Díky, já se o to postarám.“

Mac zamířil k výherním automatům, kde už stál dav zvědavců. Musel se jím prodrat, než ji uviděl. Tu drobnou osůbku, která vypadala, že by ji do kasina ani neměli pustit. Měla krátké, vlasy, špinavě blond, s neuměle sestříhanou ofinou, která jí padala do třpytivých temně hnědých očí. Její hranatý skřítkovský obličej zářil jako leštěný mramor.

Bavlněná košile a kalhoty, které měla na sobě, vypadaly, jako kdyby v nich přespala v poušti schoulená do klubíčka.

Zdrogovaná není, pomyslel si, když ji vzal pod paží a ucítil, jak se třese. Má strach.

Darcy sebou cukla a ohlédla se. Uviděla indiánského náčelníka se vši jeho silou, odvahou a romantickou duší. Buď to mě zachrání nebo zabije, napadlo ji.

„Já nechtěla... to samo. Co jsem provedla?“

Mac naklonil hlavu ke straně a usmál se. Trochu hloupá, ale neškodná, pomyslel si. „Vyhrála jste jackpot,“ řekl jí.

„Aha, chápu,“ hlesla.

A omdlela.

Cítila pod hlavou něco nádherně hebkého. Hedvábí nebo satén, pomyslela si zmámeně. Dotek hedvábí milovala. Jednou utratila většinu výplaty za saténovou blůzku s perleťovými knoflíčky ve tvaru srdíček. Dva týdny pak byla bez peněz a skoro nejedla, ale pokaždé, když ucítila na kůži to jemné hedvábí, věděla že udělala dobře.

Při té vzpomínce si povzdechla.

„Tady máte. Vypijte to do dna.“

„Cože?“ Otevřela oči, zamrkala a zaostříla na strop.

Mac jí jednou rukou nadzdvihl hlavu a druhou jí dal k ústům sklenici vody. „Cože?“

„Začínáte se opakovat. Radši se napijte.“

„Dobře.“ Poslušně usrkla a prohlédla si opálenou ruku s dlouhými prsty, která držela sklenici. Uvědomila si, že leží na posteli, obrovské posteli s hedvábným povlečením. „Bože můj,“ vzdychla a opatrně se mu podívala do tváře. „Myslela jsem, že jste indiánský náčelník.“

„Těsně vedle,“ odušil a postavil sklenici na noční stolek. S pobavením si všiml, jak se odtahuje, aby od něj byla co nejdál. „Jsem Mac Blade,“ představil se. „Ředitel kasina *Comanche*.“

„Darcy. Darcy Wallaceová. Co tu dělám?“

„Nechtěl jsem vás tam nechat ležet na podlaze, když jste omdlela.“

„Omdlela?“ vyhrkla Darcy a vyděšeně zavřela oči. „Ano, asi máte pravdu. Promiňte.“

„Člověk, který vyhraje skoro dva miliony, se mně většinou neomlouvá.“

Vytréštila oči a chytila se za krk. „Promiňte, jsem ještě trochu zmatená. Říkal jste, že jsem vyhrála dva miliony, nebo jsem se přeslechla?“

„Skoro dva miliony. Hodila jste do Goliáše peníze, zatáhla za páku a vyhrála.“ Všiml si, že zbledla ještě víc. Připomínala mu lesní vílu, která zabloudila do velkoměsta. „Až se trochu vzpamatujete, vyřídíme všechno papírování. Nemám vám zavolat doktora?“

» „Ne, už je mi... docela dobře. Jenom... v hlavě mám pořád hrozný zmatek.“

„Dám vám čas na zotavení.“ Natřepal jí polštář a opřel ji, tak že napůl seděla. „Chcete, abych zavolał někomu, kdo by za vámi mohl přijet?“

„Ne! Nikomu nevolejte.“

Lehce zdvihl obočí. Tak prudká reakce ho překvapila. Ale pak je kývnul. „Dobře.“

„Nikoho nemám,“ řekla klidněji. „Jsem na cestách. Včera mně v Utahu ukradli peněženku a dva kilometry před Vegas se mně rozbilo auto. Asi karburátor.“

„To se stává. Jak jste se dostala sem?“

„Prostě jsem vešla dovnitř,“ odpověděla, i když si tím už sama nebyla jistá. To noční toulání jí splývalo v jednu velkou rozmazanou skvrnu. „Měla jsem devět dolarů a třicet sedm centů.“

„No vidíte,“ řekl a uvažoval, jestli má před sebou blázna nebo špičkovou hazardní hráčku. „Tak teď máte přesně jeden milion osm set osmdesát devět dolarů a třicet sedm centů.“

„Panebože,“ zavzlykala, zakryla si tvář dlaněmi a rozplakala se.

Mac už v životě poznal hodně žen a vybudoval si vůči jejich pláči imunitu. A tak jen klidně seděl vedle ní a čekal, až se vybrečí.

Zvláštní človíček, pomyslel si. Když jsem ji nesl sem, bylo to jako nést dítě. A teď mně klidně řekne, že se trmácela dva kilometry pouští a vsadila svoje poslední drobné na jedno zatáhnutí pákou.

Každopádně se jí to vyplatilo.

„Promiňte,“ omluvila se znovu a hřbetem ruky si otřela ten rozkošný umouněný obličej. „Já taková nebývám. Ale tohle je na mě moc.“ Vzala si kapesník, který jí nabídl, a vysmrkala se. „Nevím, co mám dělat.“

„Začneme tím nejdůležitějším. Kdy jste naposledy pořádně jedla?“

„Včera večer. A dneska ráno jsem si koupila sušenku, ale roztekla se mně dřív, než jsem ji dojedla.“

„Objednám vám něco k jídlu.“ Vstal a podíval se na ni. „Nechám to přinést dolů do obývacího pokoje. Vy se zatím vykoupejte a zkuste se trochu uvolnit.“

Kousla se do rtu. „Nemám žádné šaty. Nechala jsem kufr v autě. Počkat! Měla jsem tašku. Kde mám tašku.“

„Tady je,“ řekl a shýbl se k posteli, vedle které ležela na zemi obyčejná hnědá taška. „Je to ona?“

„Ano, ano, děkuju.“ Úlevou znovu zavřela oči a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Už jsem se bála, že jsem ji ztratila.“

„Ve skříni je župan.“

Odkášala si. I když byl tak ohleduplný, pořád to byl cizí muž a ona s ním byla sama v pokoji s postelí, která byla samé hedvábí. „Děkuju, ale asi bych si měla sehnat nějaký pokoj. Ted' už si snad budu moct hotel dovolit.“

„Na tomhle se vám snad něco nelíbí?“

„Na čem?“

„Na tomhle hotelu,“ řekl a divil se sám sobě, jakou s ní má trpělivost. „Na tomhle apartmá.“

„Ne, nic. Je to tu hezké.“

„Tak si udělejte pohodlí. Po dobu vašeho pobytu vám hradíme ubytování –“

„Cože? Co prosím?“ Trochu se napřímila. „Ten pokoj je můj? Můžu tu... zůstat?“

„Zvlášť úspěšným hráčům náš podnik poskytuje zvláštní služby.“ Znovu se usmál tak, že se jí rozbušilo srdce. „A vy úspěšná jste.“

„Opravdu?“

„Vedení podniku totiž doufá, že část toho, co jste vyhrála, znovu vsadíte nebo utratíte v našich obchodech. Ubytování, jídlo a pití vám platíme my.“

Darcy seskočila z postele.

„A to všechno dostanu zadarmo, protože jsem u vás vyhrála dva miliony?“

Tentokrát se jen šibalsky pousmál. „Chci zkusit dostat z vás aspoň něco zpátky.“

Bože, ten je dokonalý, pomyslela si Darcy, jako hrdina z románu. „To chápu. A moc vám děkuju, pane McBlade.“

„Nejsem McBlade, ale Mac Blade,“ opravil ji a potrásl nabídnutou rukou.

„Promiňte, jsem hrozně zmatená.“

„Až se najíte a odpočinete si, hned vám bude lépe.“

„To máte pravdu.“

„Co kdybychom se sešli zítra ráno? Kolem desáté u mě v kanceláři?“

„Ano, zítra ráno.“

„Vítejte v Las Vegas, slečno Wallaceová,“ řekl a vydal se po schodech dolů do obývacího pokoje. „Děkuju,“ odvětila a poručila

roztřeseným nohám, aby ji donesly až k zábradlí. Když pod sebou uviděla tu záplavu safírové a smaragdové zeleně, ebenový nábytek a vázy s tropickými květy, zalapala po dechu. „Pane Blade?“

„Ano?“ Otočil se a podíval se na ni. Připadala mu jako ovečka ztracená v temném lese.

„Co budu s těmi penězi dělat?“

Znovu se usmál.

„Vy určitě něco vymyslíte,“ řekl, zmáčkl tlačítko a nastoupil do soukromého výtahu.

Když se za ním zavřely dveře, Darcy ztěžka dosedla na podlahu. Kolena skrčila pod bradu, zkřížila ruce kolem nohou a začala se houpat.

Jestli je to všechno jenom sen nebo halucinace z úpalu, pomyslela si, nechci se probudit.

Ted', když jsem konečně svobodná.

DRUHÁ KAPITOLA

Když se v šest ráno s trhnutím probudila, zjistila, že halucinace pokračuje. Užasle zírala na svůj odraz v zrcadle na stropě. Zvedla ruku, sáhla si na tvář a opravdu ucítila dotyk prstů.

Bylo to neuvěřitelné, ale opravdu to nebyl sen.

Takhle vleže sama sebe ještě neviděla. Na tom pomuchlaném prostěradle mezi haldami polštářů vypadala... úplně jinak. A cítila se jinak.

Na palandě ve svém dětském pokoji už se probouzet nechtěla.

Samotný fakt, že už se nikdy nebude muset přizpůsobovat své staré hrbolaté matraci, v ní vyvolal takovou radost, že se nahlas rozesmála.

Převalila se z jednoho konce postele na druhý, zakopala nohama ve vzduchu, objala jeden po druhém všechny polštáře a pak vstala a zaskákala si na měkké matraci.

Když se unavila, znovu si sedla s koleny přitisknutými k hrudi. Měla na sobě růžové hedvábné pyžamo – jeden z kusů oblečení, které včera po večeři přinesli z hotelového butiku. Taký na účet podniku.

Na to, že jí Mac Blade koupil i luxusní spodní prádlo, se rozhodla radši nemyslet.

Seskočila z postele a vydala se na zevrubný průzkum apartmá. Včera na to neměla ani sílu ani náladu, teď už jí ale bylo mnohem lépe.

Popadla dálkový ovladač, který ležel na nočním stolku, a začala mačkat knoflíky. Záclony na oknech sahajících od země až do stropu se samy rozhrnuly a Darcy se otevřel výhled do světa jménem Las Vegas. Teď za úsvitu v něm převládala tlumená modř a šed'.

V kolikátém jsem asi patře? napadlo ji. Ve dvacátém? Ve třicátém? Stála na samém vrcholu toho úžasného nového světa – země plné zázraků.

Dalším tlačítkem se otevíral panel s velkoplošnou televizí, videem a složitě vypadající věží, se kterou si Darcy hrála tak dlouho, dokud se místnost nezaplnila hudbou. Pak rychle seběhla ze schodů.

Dálkovým ovládáním rozhrnula všechny záclony, přivoněla ke květinám, vyzkoušela oba divany a všech šest křesel. Dlouho žasla nad mramorovým krbem i nad velkým bílým pianinem. A protože tu nebyl nikdo, kdo by jí to zakázal, sedla si a zahrála první věc, která ji napadla.

Slavnostní, nabubřelé tóny Wagnerova Lohengrina ji rozesmály tak, že málem spadla ze židle.

Pod ebenovým barovým pultem našla malou ledničku a v ní dvě lahve šampaňského. Pak v rytmu hudby odtančila do koupelny s bidetem, telefonem a další zabudovanou televizí.

Nakonec se vrátila nahoru do ložnice a znovu se zachumlala do peřin. Tady by vydržela ležet až do skonání světa.

Tak luxusní apartmá zatím viděla jen ve filmu. Místo šatníku tu byla samostatná místnost se zrcadlem přes celou jednu stěnu, dvěma elegantními křesílky a stolkem s křišťálovou vázou plnou květin.

Když jí v krvi klesla hladina adrenalinu, napadlo ji, jestli v tom všem nebude nějaký háček.

Je to vůbec možné? Události předcházející té neuvěřitelné výhře si pamatovala jen mlhavě. Jasně si vybavovala jen blikající světýlka, bušení vlastního srdce a neskutečně krásnou tvář Maca Bladea.

„Nepochybuji,“ zašeptala. „Nenič tu krásnou iluzi, i kdyby měla za hodinu skončit.“

Zvedla sluchátko telefonu na nočním stolku a zavolala pokojovou službu.

„Pokožová služba. Dobré ráno, slečno Wallaceová.“

Darcy překvapeně zamrkala a ohlédla se, jako kdyby se bála, že ji někdo sleduje. „Mohla bych si objednat kávu?“ zeptala se nesměle.

„Samozřejmě. Dáte si i něco k jídlu?“

Darcy nechtěla zneužívat situace, a tak řekla: „Stačí nějaký koláč.“

„To je všechno?“

„Ano, všechno.“

„Do patnácti minut máte snídani na stole. Děkuju, slečno Wallaceová.“

„Ehm, není zač... já děkuju vám.“

Zavěsila a odběhla do ložnice vypnout věž a zapnout televizi. Chtěla se přesvědčit, jestli ve zprávách nebude reportáž o skupinových halucinacích.

Ve své kanceláři nad celým tím karnevalovým světem sledoval Mac na obrazovkách hrající lidi, oblečené ve společenském i v džínsech. Vždycky se mezi nimi vyskytlo pár nezmarů, kteří hráli několik dní za sebou.

V deset ráno to tu vypadalo stejně jako v deset večer. V Las Vegas běžel čas podle svých vlastních pravidel a pro některé hráče, zvláště u rulety, přestával existovat úplně. Mac, s mobilem v jedné a šálkem kávy v druhé ruce, přecházel po kanceláři a telefonoval se svým otcem, který právě seděl v podobné kanceláři v Renu.

„Za chvíli s ní budu mluvit,“ řekl Mac. „Nechtěl jsem na ni pospíchat.“

„Co je zač?“ zeptal se Justin Blade, který dobře věděl, že jeho syn má na lidi čich.

„Ještě pořádně nevím. Je mladá.“ Při telefonování Mac pořád chodil, sledoval obrazovky, kontroloval rozmístění ochranky a chování krupíerů. „A trochu splašená,“ dodal. „Holka s pohnutou minulostí, bez domova, bez peněz. Moc sem nezapadá.“

Vyvolal si v mysli obrázek Darcy a zvuk jejího hlasu. „Řekl bych, že je z nějakého městečka na středozápadě, a tipoval bych ji na vychovatelku z mateřské školky. Pořád se za něco omlouvá a je hrozně nervózní,“ ušklíbnul se. „A je docela hezká,“ dodal na konec, když si vzpomněl na její velké tmavohnědé oči. „Ale taky strašně naivní a nezkušená. Jestli na ni někdo nebude dávat pozor, ti supi tady ji roztrhají na kusy.“

Jeho otec chvíli mlčel a pak řekl: „Tak se mně zdá, že ten někdo chceš být ty.“

„Jenom jí zkusím ukázat směr,“ zamumlal Mac, který věděl, že má v rodině pověst člověka, který s oblibou podporuje outsidersy. „Novináři už jí buší na dveře a ona ani nemá právníka.“

Představil si tu palbu otázek, která Darcy čeká, všechny ty žádosti, prosby o dobročinný příspěvek, nabídky na investování a bylo mu jasné, že většina z nich se bude řídit jen jedním heslem: Seber prachy a zmiz.

„Hlavně mě nezapomeň průběžně informovat,“ připomněl mu Justin.

„Jasně. Jak se má máma?“

„Dobře. Dneska tu pořádá nějakou dobročinnou módní přehlídku, a plánuje, že se u tebe cestou na východ stavíme. Stýská se jí po synáčkovi.“

Mac se nad tou hranou ironií neubráníl úsměvu. Věděl, že jeho otec jel do Bostonu mimo jiné navštívit svou malou vnučku a že se na to těšil jako malý kluk. „Jak se má k světu naše malá Anička?“

„Skvěle. Začínají jí růst zuby, takže se Gwen s Branem moc nevyspí.“

„To je úděl rodičů.“

„S tebou jsem taky probděl pěkných pár nocí,“ poznamenal Justin.

Mac se usmíval čím dál víc. „Neboj, ta investice se ti zhodnotí.“ Vtom uslyšel zaťukání na dveře. „Aha! Už je tu lesní víla.“

„Kdo?“

„Naše novopečená milionářka. Dále!“ zavolal, a když viděl, jak Darcy na prahu váhá, pokynul jí rukou, ať jde dovnitř. „Zavolám ti, pozdravuj mámu.“

„Za pár dní se všichni uvidíme.“

„Stejně zavolám.“

Jen položil sluchátko, začala se Darcy omlouvat. „Promiňte, nevěděla jsem, že telefonujete, ale vaše sekretářka mně řekla, že můžu jít dál. Ale jestli máte práci, můžu klidně přijít až za chvíli.“

Mac trpělivě čekal, až se vypovídá, a všímal si, jak jí dostatek spánku a jídla prospěl. V jednoduché blůzce a kalhotách, které jí nechal poslat z butiků, vypadala hned o něco míň zranitelná a mnohem... upravenější. Jenom nervózní byla pořád stejně.

„Nechcete si sednout?“

„Ráda.“ Ve velkém koženém křesle zelené barvy vypadala ještě menší a Mac si ji hned představil jako vílu sedící na balvanu obrostlém mechem. „Říkala jsem si... napadlo mě... není to celé jen omyl?“

„Co?“

„To s těmi penězi. Dneska ráno mě napadlo, že to přece není možné.“

„Tady ano.“ Aby trochu uvolnil atmosféru, naklonil se k ní a spiklenecky zašeptal: „Jenom doufám, že vám už bylo jedenadvacet.“

„Dvacet tři. V září mně bude dvacet čtyři. A ještě jsem vám zapoměla poděkovat za oblečení.“ Na spodní prádlo se snažila nemyslet a doufala, že ani jeho to nenapadne.

„Všechno vám padlo?“

„Ano,“ řekla a zčervenala. Krajková podprsenka v barvě šampaňského jí padla jako ulitá. „Jak se vám spalo?“

„Jako v pohádce O šípkové Růžence,“ usmála se. „Za poslední dny jsem toho moc nenaspala a nejsem zvyklá cestovat.“

Nos měla posetý drobounkými pihami a voněla po vanilce. „Odkud jste?“ zeptal se jí.

„Z městečka v Kansasu, Trade Corners.“

Středozápad, řekl si v duchu Mac. Trefil jsem se.

„A co jste tam dělala?“

„Jsem – byla jsem knihovnice.“

Těsně vedle, pomyslel si Mac. „Opravdu? A proč jste odtamtud odešla?“

„Utekla jsem,“ vyhrkla bez rozmyslu. Díval se na ni, jako kdyby ho opravdu zajímala, a usmíval se při tom tak mile, že mu nedokázala lhát.

Vstal od stolu, obešel ho a posadil se na opěradlo křesla vedle ní. Mluvil tiše, jako kdyby konejšil vystrašené dítě. „Co máte za problém Darcy?“

„Žádný. Ale jestli tu zůstanu moc dlouho...“ Najednou vytřeštila oči. „Ne, to ne, před zákonem neutíkám.“

Mac přemohl nutkání začít se smát. Nedokázal si představit, že by mohla dostat pokutu za parkování, natož že by spáchala nějaký zločin. „Tak jsem to nemyslel,“ uklidnil ji. „Ale nějaký důvod určitě máte. Ví vaše rodina, kde jste?“

„Rodinu už nemám. Rodiče loni umřeli.“

„To je mně líto.“

„Byla to nehoda. Dům začal hořet, uprostřed noci.“ Zvedla ruce a zas je spustila do klína. „Neprobudili se.“

„Musí to pro vás být těžké.“

„Nikdo nemohl nic dělat. Umřeli, dům shořel a všechno v něm taky. Jen pár týdnů před tím jsem se přestěhovala do vlastního bytu. Jen pár týdnů...“ Bezděky si shrnula s čela ofinu. „Takže...“

„Takže jste se rozhodla odjet?“

Bylo by snadné prostě kývnout, ale Darcy neměla chuť lhát. „Ne,“ zavrtěla hlavou, „byly v tom i jiné věci. Před pár týdny jsem přišla o práci.“ Ještě teď ji to ponížení bolelo. „A chtěli mně vzít i byt, protože jsem měla finanční problémy. Rodiče toho neměli moc pojištěného a na domě byla hypotéka. Já to s penězi neumím a na škole jsem skoro nic neuspořila. A najednou jsem byla i bez výplaty. Neměla jsem z čeho zaplatit nájemné.“

„Ted’ už vás chudoba trápit nemusí,“ připomněl jí, aby ji rozveselil.

„Pořád mně to ještě nedochází. Vy mně ty peníze dáte jen tak?“

„Ty necelé dva miliony jste *vyhrála*. Podívejte,“ řekl, vzal ji za ruku a dovedl ji k obrazovkám. „Liti i sem chodí pořád, po celý rok v každou denní dobu. Někdo vyhraje, jiný prohraje. Někdo to dělá pro zábavu, jiný jen zkouší štěstí. Někdo riskuje, jiný se drží při zemi.“

Darcy užasle sledovala tichý pohyb na obrazovkách, rozdávání karet, sázení žetonů, krupiéra s hrabičkami. „A co děláte vy?“ zeptala se.

„Občas zariskuju, ale většinou se držím při zemi.“

„Je to jako velké divadlo,“ zamumlala.

„Přesně tak, jenže nonstop. Máte právníka?“

„Právníka?“ Ten pobavený údiv z jejího výrazu okamžitě zmizel. „Potřebuju ho?“

„Doporučoval bych vám to. Brzy budete mít spoustu peněz a svůj podíl na nich bude chtít nejen stát. Jakmile se vaše jméno objeví v novinách, vynoří se spousta takzvaných přátel a lidí nabízejících úžasné výhodné obchody.“

„Novináři? Televize? To nechci, to nezvládnou,“ vyhrkla. „Nebudu s nimi mluvit.“

Tahle zaběhlá ovečka bude potřebovat ukázat cestu ven z lesa, uzavřel v duchu. „Mladá, chudá, osiřelá knihovnice z Kansasu vešla do kasina *Comanche* a vsadila svůj poslední dolar a –“

„Nebyl poslední.“

„Skoro. Vsadila svůj poslední dolar a vyhrála milion osm set tisíc. Po tom se novináři vrhnou.“

Měl pravdu, jak jinak. Tak skvělý příběh by mohl klidně vystačit na celou knihu. „Nechci, aby se to rozneslo. Trade Corners je sice zapadákov, ale rozhlas i televizi už tam zavedli.“

Mac najednou poznal, že za tím jejím strachem bude ještě něco jiného. „Možná po vás pojmenují ulici,“ popíchl ji.

„Nechci, aby se to dozvěděli. Neřekla jsem vám všechno.“ Znovu se posadila. „Je v tom zapletený ještě jeden muž. Gerald Peterson. Pochází z hodně významné kansaské rodiny, které tam u nás patří

spousta pozemků a podniků, a z nějakého důvodu si mě chce vzít. Pořád na mě naléhá.“

„I v Kansasu snad mají ženy právo odmítnout.“

„Mají, ale on je hrozně tvrdohlavý. Gerald si vždycky najde způsob, jak dosáhnout svého.“

„A tentokrát chce vás.“

„Vypadá to tak. Naši z toho měli velkou radost. Kdo by si pomyslel, že bude mít zájem právě o mě?“

„To snad nemyslíte vážně.“

Překvapeně zamrkala. „Cože?“

„Ale nic.“ Mávl rukou. „Takže si vás chtěl vzít, kdežto vy jeho zřejmě ne. Co dál?“

„Před pár měsíci jsem mu řekla, že si ho vezmu. Zdálo se mně to tehdy rozumné.“ Zahanbeně sklopila oči. „Geraldovi se strašně těžko říká ne, prostě na to neslyší.“ Povzddechla si. „Udělala jsem hloupost, už druhý den jsem toho litovala, ale jako snoubenku mě Gerald už vůbec neposlouchal. Ten prsten všechno zkomplikoval. Nechtěla jsem diamantový, chtěla jsem nějaký... prostě jiný, ale on mě neposlouchal a koupil mně dvoukarátový diamant. Vysvětloval mně, že to je dobrá investice.“

„Ale asi vás nepřesvědčil.“

„Žádnou romantiku jsem od něj nečekala. Doufala jsem, že si zvyknu.“

„Proč?“

„Protože mně všichni říkali, jaké mám štěstí,“ vzdychla. „Já si ale připadala jako v pasti. Když jsem mu nakonec ten prsten vrátila, hrozně se rozzuřil. Pak se naopak úplně uklidnil a řekl mně, že doufá, že brzy zase přijdu k rozumu. On prý je ochotný na to zapomenout. A za čtrnáct dní mě najednou vyhodili z práce.“

Podívala se na Maca a překvapilo ji, že ji na rozdíl od většiny ostatních mužů pozorně poslouchá. „Řekli mně, že snižují rozpočet a já prý bohužel nepodávám ty nejlepší výkony,“ pokračovala. „Byla jsem úplně v šoku. Až za pár dní mně došlo, že to zařídil on. Chtěl, abych za ním přišla s prosíkem.“

„Ale vy jste mu dala košem.“

„Určitě jsem ho tím hrozně ponížila a taky rozzlobila. Nechci, aby věděl, kde jsem. Bojím se ho.“

Všimla si mrazivého záblesku v Mácových očích. „Snad vám neublížoval?“

„Ne, Geraldovi stačí psychické násilí. Chci před ním na nějaký čas zmizet, aby trochu vychladl. Stejně už mě chce jen kvůli své uražené ješitnosti.“

„Bylo by lepší odmítnout ho otevřeně.“

„Ano.“ Sklopila oči. „Ale já to nedokážu.“

Mac chvíli uvažoval.

„Uděláme všechno pro to, abyste zůstala v anonymitě. Ale dlouho to nevydrží.“

„Čím déle tím lépe.“

„Dobře. Teď si probereme základní věci. Peníze vám zatím vydat nemůžu, protože nemáte žádné doklady. Stačil by rodný list, řidičák nebo něco podobného. A tím se dostáváme zpátky k vašemu právníkovi.“

„Tady žádného neznám a domů se vracet nechci.“

„Chcete začít od píky.“

Začínala se usmívat a Mac jen ohromeně sledoval, co jí to dělá se rty, hlavně s tím širším spodním, který měl uprostřed rozkošnou rýžku. „Přesně tak,“ řekla. „Chci psát knížky.“

„Opravdu? Jaké?“

„Milostné, dobrodružné příběhy.“ Zasmála se a opřela se v křesle. „Krásné příběhy lidí oddaných lásce. Asi to zní bláznivě.“

„Mně se to zdá logické. Byla jste knihovnice, takže máte ke knížkám vztah. Proč byste je nemohla začít psát?“

Oči se jí rozjasnily.

„Jste první, kdo mně něco takového řekl. Geralda to mé psaní vyloženě děsilo.“

„Gerald je idiot,“ odušil Mac. „Na tom už jsme se shodli. Podle mě byste si měla koupit notebook a pustit se hned do práce.“

Darcy se překvapeně chytila za bradu. „To vlastně můžu!“ Oči se jí znovu orosily slzami, a tak rychle zavrtěla hlavou. „Ne, nebudu brečet. Ale to víte, život se mně najednou úplně změnil. Během pár vteřin.“

„Zatím to zvládáte skvěle.“

Darcy nevycházela z údivu. Takovou důvěru v její schopnosti ještě nikdo neprojevil.

„Nevím, jestli je to etické,“ pokračoval, „ale můj strýček je právník. Myslím, že jemu budete moct důvěřovat.“

„Jste moc hodný, pane Blade. A já jsem vám moc vděčná –“

„Víte co,“ skočil jí do řeči. „Přestaňte mně děkovat a pojďme si radši začít tykat. Doufám, že tu ještě nějakou chvíli pobudete, a nechci, abychom se pořád bavili jako dva obchodníci.“

„Dobře,“ souhlasila Darcy, dřív než si stihla uvědomit, co dělá, a podala mu ruku. „Ale připravila jsem vás... tě o dva miliony, a to není málo.“ Na chvíli se zarazila. „Doufám, že s tím nebudeš mít problémy. Nemusím ty peníze dostat všechny hned, můžeš mně je třeba... dávat na splátky.“ To, že si s ní začal tykat, jí sice lichotilo, ale zároveň to ještě prohloubilo její rozpaky.

Podlehl nutkání, naklonil se k ní a pohladil ji po tváři. „Připadáš mně jako bytost z jiného světa. Malá víla z Kansasu.“

Darcy najednou nedokázala přemýšlet. Měl tak něžný hlas, tak modré oči, tak pevnou ruku, že se málem rozbrečela. „Co jsi říkal? Promiň, nerozuměla jsem.“

Stůj, Macu, dál ani krok, napomenul se v duchu, a rychle ruku odtáhl. „Moje kasino vyplácí výhry ihned. Dědeček prostě bude muset na tu operaci ještě chvíli počkat.“

„Proboha!“

„Neboj, dělám si legraci,“ řekl a rozesmál se. „Než strýček všechno vyřídí, půjčím ti.“

Došel za stůl, odemkl šuplík a vyndal z něho několik bankovek. „Pár tisíc by ti mělo stačit,“ řekl. „A uvnitř kasina můžeš nakupovat na úvěr, to už jsem zařídil. Asi sem taky budeš chtít přivést svoje auto. Nebo si koupíš nové?“

„Špatně se mně dýchá, počkej,“ zasténala Darcy a opřela se čelem o kolena. Když na zátylku ucítila jeho dlaň, zamumlala: „To bude dobré. Promiň, jsou se mnou jenom potíže.“

„Nejsou, ale podruhé už radši neomdlívej.“

„Neboj, jen se mně trochu zamotala hlava.“ Vtom zazvonil telefon, Darcy sebou trhla a narovнала se. „Připravuju tě o čas.“

„Jen sed’“, přikázal jí. „Deb, řekněte, že zavolám zpátky.“
Zavěsil, prohlédl si ji a ulevilo se mu, když viděl, že se jí vrací barva.
„Už je ti lépe?“

„Mnohem lépe. Promiň.“

„Přestaň se omlouvat. Je to hrozný zlovyk.“

„Prom –“ Sevřela rty a odkašlala si.

„Vidíš, jak to jde.“ Sebral peníze a podal jí je. „Běž nakupovat,“ poradil jí. „Nebo hrát. Dojdi si na masáž, zaplav si v bazénu. Bav se. Pojď se mnou na večeři.“ To poslední nechtěl říct a ani pořádně nevěděl, jak k tomu došlo.

Slyšela jsem dobře? divila se Darcy. A proč se najednou tak zamračil? „To bych ráda,“ řekla. Celá zmatená vstala a strčila peníze do kapsy. Tu krásnou kabelku, kterou jí poslali z butiků, si nevzala, protože do ní neměla co dát. „Nevím, co dělat dřív.“

„To je jedno. Vyzkoušej všechno.“

„Tahle filozofie se mně líbí,“ usmála se na něj... Ted’ tě nechám pracovat.“ Zamířila ke dveřím, ale on ji předešel a otevřel jí sám. Znovu se na něj zadívala a jen těžko hledala vhodná slova.

„Zachránil jsi mně život. Víím, že to zní dost melodramaticky, ale já to tak cítím.“

„Zachránila sis ho sama a teď s ním můžeš dělat, co budeš chtít.“

„To mám v úmyslu.“

Mac neodolal, sklonil se a políbil jí ruku.

„Uvidíme se později.“

„Ano, později.“ Otočila se a úplně obyčejně odešla, ale Mácovi se zdálo, že se při tom vznáší pár centimetrů nad zemí.

Zavřel dveře, strčil ruce do kapes a chvíli jen prázdně zíral do zdi. Tahle knihovnice z Kansasu rozhodně není můj typ, přemítal. To, co k ní cítím, je spíš bratrský zájem.

Skoro.

Můžou za to ty její oči, napadlo ho. Těm dvěma malým zranitelným drahokamům se nedá odolat. A taky je hrozně milá a vůbec nic nepředstírá – nevinnost sama.

A tím se dostáváme k jádru věci, uvažoval. Darcy není můj typ. S ženami, které vědí, jak to na světě chodí, je vztah mnohem bezpečnější.

Nemůžu ji ale nechat jen tak odejít. Musím jí aspoň ukázat správný směr. Jenom to, slíbil si v duchu, a pak jí dám sbohem.

Vrátil se ke stolu a zvedl sluchátko. „Deb, spojte mě s kanceláří Caina MacGregora v Bostonu.“

TŘETÍ KAPITOLA

Darcy si tu připadala jako na jiné planetě, a když nejisté otevírala prosklené dveře luxusního butiku, napadlo ji, že i ona je teď úplně jiný člověk.

Darcy Wallaceová, která vždycky stávala jen před výlohou, dnes poprvé vchází dovnitř a může si koupit, co se jí zlíbí. Třeba támhle to nádherné třpytivé bolerko, napadlo ji, nebo ty splývavé šaty z bílého hedvábí.

Můžu to tu klidně vykoupit všechno, protože svět se obrátil vzhůru nohama. Setřásla jsem ze sebe smůlu a stanula přímo na vrcholu.

Nahlédla do prosklené vitríny plné krásných třpytivých drobností – náušnic, náramků, prstenů. Vždycky toužila něco takového nosit.

Jen jednou měla na ruce zlatý prsten – navlékl jí ho Gerald – ale tenkrát necítila nic. Byl to jeho prsten, pomyslela si. Tím to bylo. Ten šperk mně nikdy nepatřil.

„Přejete si?“

Polekaně zvedla oči a skoro od vitríny uskočila. „Nevím,“ odpověděla.

Žena za pultem se shovívavě usmála. „Sháníte něco zvláštního?“

„Tady je takové všechno.“

Ze shovívavého úsměvu byl rázem polichocený smích. „Jsem ráda, že si to myslíte. Jsme na naši kolekci moc pyšní. Jestli chcete, ráda vám poradím. Nebo se tu chcete jen tak porozhlédnout?“

„Vlastně... jdu dneska na večeři a nemám co na sebe.“

„Tak je to vždycky.“

Když Darcy viděla, že její přiznání prodavačku nijak zvlášť neudivilo, pokračovala: „Hlavně bych potřebovala nějaké hezké šaty.“

„Večerní?“

„Nevím,“ přiznala Darcy a bezradně se rozhlédla po vystavených pláštích a koktejlových šatech. „To mně nevěkl.“

„Večeře pro dva?“

„Ano, ale... není to rande.“

Prodavačka vesele naklonila hlavu ke straně. „Takže obchodní schůzka?“

„Tak nějak, ano,“ vypravila ze sebe Darcy a zastrčila si za ucho pramen vlasů, který ji nepříjemně šimral na tváři.

„Je hezký?“ škádlila ji prodavačka.

Darcy zakoulela očima. „To je slabé slovo.“

„Máte o něj zájem?“

„Nedokážu si představit ženskou, která by neměla. Ale... o to mně vlastně nejde.“

„Možná byste to měla zkusit. Počkejte, něco vymyslíme.“ Našpulila rty a přeměřila si Darcy přimhouřenýma očima. „Něco ženského, sexy, ale ne moc křiklavého. Myslím, že pro vás pár věcí najdu.“

Ta prodavačka se jmenovala Myra Proctorová a pracovala pro butik jménem *Od soumraku do úsvitu* už pět let od té doby, co se sem její manžel přestěhoval z Los Angeles. Pracoval v bankovníctví, ona zase odjakživa v maloobchodě. Měla dvě děti, syna a dceru. Dcerce bylo nedávno třináct a Myra tvrdila, že z ní začíná šedivět, i když to na první pohled nebyla pravda.

To všechno Darcy zjistila, protože se na to sama zeptala. A trochu tím ze sebe setřásla nervozitu, zatímco jí Myra vybírala oblečení.

S jedněmi koktejlými šaty, stříbřitým bolerkem, kabelkou a decentními zlatými náušnicemi ji Myra poslala rovnou do kadeřnictví.

„Ptejte se po Charlesovi,“ poradila jí. „Řekněte mu, že vás posílám já. Je to génius.“

„Co to máte s vlasy?“ zděsil se Charles, když se usadila do stříbrně polstrovaného křesla. „Nestalo se vám něco? Nejste nemocná? Nebo máte doma myši?“

Darcy zamrkala a bázlivě se přikrčila pod čistě bílým přehozem, který měla kolem ramen. „Stříhala jsem se sama,“ přiznala neochotně.

„A operovala byste si sama slepé střevo?“

Darcy jen pokrčila rameny a sklopila oči před pohledem Charlesových jasně zelených očí zastíněných hustým tmavým obočím.

„Vlasy jsou taky součást vašeho těla a potřebují péči profesionála.“

„Já vím. Máte pravdu,“ řekla a rychle polkla, protože ji začínalo šimrat v krku a věděla, že by nebylo vhodné začít se smát. Místo toho se pokusila o omluvný úsměv. „Bylo to náhlé rozhodnutí, taková malá vzpoura.“

„Proti čemu?“ Zabořil jí prsty do vlasů a začal je načechrávat. „Proti česání?“

„Ne. Víte, jeden člověk mně tak dlouho říkal, co mám nosit a jak mám vypadat, až mě to naštvalo a na truc jsem se ostříhala.“

„Nebyl ten člověk váš kadeřník?“

„Ne. Tenhle byl obchodník.“

„V tom případě vám do toho neměl co mluvit. A od vás to bylo statečné. Trochu ztřeštěné, ale statečné. Ale příště tu vzporu svěřte profesionálovi.“

„Slibuju,“ přikývla a zhluboka se nadechla. „Můžete s tím něco udělat?“

„Drahoušku, já dokážu zázraky i s mnohem horším účesem,“ řekl a luskl prsty. „Šampon,“ poručil asistentce.

Takhle ji snad ještě nikdo v životě nehýčkal. Bylo to nádherné napůl sedět, napůl ležet, nechávat se mýt a masírovat a poslouchat švitoření kadeřnic. Ani když znovu usedla do Charlesova křesla, necítila tu svíravou nervozitu, která dřív vždycky provázela její návštěvy u kadeřníka.

„Potřebujete manikúru,“ rozhodl Charles. „Sheilo, pak uděláte manikúru a pedikúru slečně... jak že se jmenujete?“

„Darcy. Pedikúru?“ Představa, že bude mít nalakované i nehty u nohou, jí připadala strašně... exotická.

„Hmmm. A okamžitě si přestanete kousat nehty.“

Darcy provinile schovala ruce pod přehoz. „Já vím, je to ošklivý zlozvyk.“

„Ano, odpuzující. Ale na vlasy máte štěstí. Jsou zdravé, husté a mají pěknou barvu. Tu necháme být.“ Vzal mezi dva prsty první pramínek a zastříhal ve vzduchu nůžkami. „Co používáte na obličej.“

„Měla jsem jeden zvlhčovač, ale ztratila jsem ho,“ odpověděla a rozpačitě si sáhla na nos.

„Ty pihy vám moc sluší. Rozhodně je ničím nezakrývejte.“

„Ale já mám radši –“

„Už zase si chcete hrát se skalpelem, i když nejste chirurg?“ zeptal se, výhružně zdvihl huňaté obočí a když zavrtěla hlavou, spokojeně přikývnul. „Udělám vás podle sebe. Jestli se vám to nebude líbit, nemusíte mně platit.“

Mám to zase risknout, váhala Darcy. Co když to tentokrát nevyjde? Ale nakonec řekla: „Dobře, dohodnuto.“

„Tak se mně líbíte,“ pochlvil ji Charles, natočil jí hlavu a začal stříhat. „A teď... mně vyprávějte o svém milostném životě.“

„Žádný nemám.“

„Brzy budete mít,“ usmál se. „Moje práce ještě nikdy nezklamala.“

Kolem třetí hodiny se Darcy s plnou náručí nakoupených věcí a hlavou v oblacích vrátila do svého apartmá. Všechno hodila na pohovku a upalovala k zrcadlu. Myra měla pravdu, Charles byl

génius. Tak rafinovaný, živý, nedbale elegantní účes ještě nikdy neměla, hlavně proto, že by se sama neodvážila ostříhat tak nakrátko.

A obličej? Úplný zázrak! A přitom Charlesovi stačilo jen pár krémů, kartáčků a pudřenek. Supermodelku ze mě udělat nemohl, pomyslela si, ale krásná jsem. Skoro.

„Jsem skoro krásná,“ řekla svému odrazu v zrcadle a usmála se na sebe. Počkat! Vždyť mám nové náušnice! vzpomněla si. Šperky by mě mohly ještě trochu vylepšit. A rychle se běžela prohrabat v nákupních taškách.

Na telefonu blikalo červené světélko, což znamenalo, že jí někdo nechal vzkaz.

Kdo může vědět, kde bydlím? polekala se. Že by novináři? Snad se to už nerozneslo. Ne, ne, Mac mně přece slíbil, že mě neprozradí.

S těžkým srdcem zvedla sluchátko a zmáčkla tlačítko přehrávání vzkazů. Nějaký hlas jí oznámil, že má dva vzkazy. První byl od Mácovy asistentky a Darcy si zhluboka oddychla. Pan Blade prý se pro ni zastaví v půl osmé. Kdyby se jí to nehodilo, stačí jen zavolat zpátky.

„V půl osmé,“ zopakovala šeptem. „Ideální čas.“

Druhý vzkaz byl od Caina MacGregora, který se představil jako Mácův strýček a nabídl jí, ať mu ve vlastním zájmu co nejdříve zavolá.

Nad tím trochu váhala. Obchodní záležitosti ji led vůbec nelákaly. Ta snová nejistota a nepravděpodobnost byla mnohem romantičtější. Ale byla dobře vychovaná a věděla, že odpovídat na takové telefonáty je slušnost, a tak se radši hned posadila ke stolu a vyťukala bostonské číslo.

Když otevřela dveře a uviděla Maca s bílou růží v ruce, byl to pro ni další zázrak. Podobal se hrdinům povídek, které si už léta tajně psala do svých bločků. Vysoký, tmavovlasý, spíš uličník než uhlazený elegant, a tak krásný, až ji z toho bolelo u srdce.

Zázrakem bylo už to, že přišel. A navíc s růží barvy letních mraků v ruce a úsměvem na rtech.

To co se sebe vypravila, byla jediná myšlenka, která jí utkvěla v mysli od chvíle, kdy volala do Bostonu.

„Caine MacGregor je tvůj stýček?“ zeptala se. „Ano.“

„Bývalý ministr spravedlnosti?“

„Ano,“ odpověděl Mac a podal jí tu nádhernou růži.

„A Alan MacGregor byl prezident.“

„Něco takového se mně taky doneslo. Pozveš mě dovnitř?“

„Jistě. Ale tvůj strýček byl prezident,“ zopakovala pomalu, jako kdyby se bála, že jí nerozuměl. „Osm let.“

„Měla by ses přihlásit do historického kvizu,“ řekl Mac a zavřel za sebou dveře. Pak si ji prohlédl od hlavy až k patě a krev se mu v těle rozproudila. „Vypadáš nádherně.“

„Já... opravdu?“ Ten kompliment spolu s darem

jí přinutily sklopit oči. „Sama bych se takhle nikdy nevymódila,“ dodala a urovnala si sukni v měděné barvě. Byla to nejkratší, nejunutnější a nejodvážnější sukně, jakou kdy měla na sobě. „Ty šaty mně vybrala Myra dole v butiku. Prý mně sluší kovové barvy.“

„Myra má skvělý vkus,“ souhlasil. Zasloužila by si zvýšit plat, řekl si v duchu a zakroužil ve vzduchu prstem. „Otoč se, prosím tě.“

Zasmála se, polichoceně i ostýchavě zároveň, a udělala pomalou piruetu.

Opravdu si to zaslouží, rozhodl se Mac. „Zajímalo by mě, kde je schováváš?“ zeptal se.

„Cože? Co bych měla schovávat?“

„Křídla. Vypadáš jako víla.“

Znovu se rozesmála. „Dneska už by mě nic nepřekvapilo.“

„Co kdybychom se něčeho napili, než půjdeme na večeři. Můžeš mně zatím vyprávět, co jsi celý den dělala.“

Došel k baru a z malé ledničky vytáhl láhev šampaňského. Darcy hltala každý jeho pohyb. Tak přirozenou, sebevědomou eleganci znala zatím jen z knížek. Ale skutečnost byla ještě mnohem lepší.

„Stříhal mě Charles,“ pokračovala, když uslyšela tlumené bouchnutí zátky. „Charles?“

„Ve tvém kadeřnictví.“

„Aha, tenhle Charles.“ Mac vzal z poličky dvě vysoké sklenky a naplnil je po okraj. „Zákazníci se •prý k němu často vracejí.“

„Myslela jsem, že mě vyhodí, když viděl, co jsem si udělala s vlasy, ale slitoval se nade mnou.“

Mac si prohlédl její nový účes a pak se jí zahleděl do očí. „Asi viděl ta křídla,“ poznamenal.

„Ode dneška už budu nůžkami stříhat jen papír,“ řekla a vzala si od něj sklenku. „A nesmím si kousat nehty, jinak mě prý přísně potrestá. Bála jsem se ho zeptat jak. Mmm, to je lahoda,“ zamumlala po prvním doušku. Zavřela oči a napila se znovu. „Nechápu, jak někomu může nechutnat šampaňské.“

Slast, kterou jí četl ve tváři, mu zrychlila tep. Je to jen děvčátko ztracené v temném lese, připomněl si. Bude moudřejší udržet si od ní odstup. „Co jsi ještě dělala?“

„V tom salónu jsem byla celou věčnost. Charles pořád tvrdil, že to co právě dělá, je naprosto nezbytné. Nechal mně udělat i pedikúru.“ V očích jí hrály veselé jiskřičky. „Netušila jsem, jak je to příjemné. A představ si, Sheila mně dala parafinový obklad. Na ruce taky, sáhni si.“

Naprosto nevinně ji vzal za ruku. Byla malá a úzká s dětsky hladkou pletí a Mac měl co dělat, aby ji nezačal líbat. „Nádhera,“ vydechl.

„Že ano?“ Darcy se spokojeně usmála a přejela si prstem po hřbetu ruky. „Charles říkal, že si musím nechat udělat peeling lufou, bahenní lázeň a... něco, co už si nepamatuju. Všechno to sepsal a poslal nějaké Alici do lázní. Mám tam být v deset, hned po cvičení ve fitnesscentru. Charlesovi se nedá odmlouvat. Nalil bys mně ještě?“

„Jistě.“ Když jí naléval, svářelo se v něm pobavení se zvláštní nepochopitelnou touhou.

„Je to tu krásné. Je tu úplně všechno a za každým rohem nějaké překvapení. Jako bych žila někde na zámku.“ Napila se a slastně při tom zavřela oči. „Vždycky jsem snila o tom, že jsem zakletá princezna a že jednou přijde princ a zkrotí zlého draka, který mě hlídá – ale nezabije ho, to by mně bylo líto. A až ten princ přijde, celý zámek se probudí k životu, začne hrát hudba, lidé se roztančí a všichni budou šťastní.“

Zarazila se a zasmála se sama sobě. „To šampaňské mně stoupá do hlavy. O tomhle jsem s tebou vůbec mluvit nechtěla. Tvůj strýček –“

„To probereme až při večeři.“ Vzal jí sklenku z ruky a postavil ji na bar. Zvedl kabelku, kterou zahlédl na stole, a podal jí ji.

Když ji vedl k výtahu, koutkem oka se na něj podívala a váhavě se zeptala: „Můžu si dát při večeři ještě šampaňské?“

Mac se musel smát. „Zlato, můžeš mít všechno, co chceš.“

„Už je to tak,“ vydechla šťastně a opřela se o stěnu z kouřového skla.

Mac stiskl tlačítko nejvyššího patra, kde byla restaurace. Poznal, že si koupila i nový parfém. Ta opojná lesní vůně se k ní dokonale hodila. Radši rychle strčil ruce do kapes. „Už jsi zkoušela znovu hrát.“

„Ne. Ani jsem neměla čas. Trochu jsem to tu prošla, ale nevěděla jsem, kde začít.“

„Řekl bych, že jsi začala víc než dobře.“

„Že ano?“ rozzářila se Darcy, ale to už se dveře výtahu otevřely.

Halou ji Mac dovedl do jídelny osvětlené svíčkami, kde se na bílých ubrusech třpytilo samé stříbro.

„Dobrý večer, pane Blade, i vám madam,“ přivítal je vrchní s malou úklonou. Baculatou postavou a havraními vlasy jí připomínal Tlachapouda z Alenky v Říši divů.

Jako na zámku, pomyslela si, když je vrchní vedl ke stolu u okna. Odsud se mně nebude chtít.

„Dáma by ráda šampaňské, Stevene.“

„Samozřejmě, hned to bude.“

„Život tady musí být vzrušující,“ vzdychla Darcy. „Je to svět sám pro sebe. Líbí se ti tu, že?“

„Moc. Táta říká, že jsem se narodil s kartami v ruce. Naši se seznámili u partie blackjacku. Maminka rozdávala karty v kasinu na výletní lodi a tatínek se do ní zamiloval na první pohled.“

„Láska na moři,“ vzdychla Darcy. „Maminka byla určitě moc krásná.“

„Ještě je krásná.“

„A tatínek je určitě vysoký, tmavovlasý a nebezpečně svůdný.“ Jako ty, chtělo se jí dodat, ale rozmyslela si to.

„Přesně tak. A maminka ráda riskuje.“

„A nakonec vyhráli oba.“ Na chvíli se odmlčela a pak se ho zeptala: „Máš velkou rodinu?“

„Ano. A všichni držíme při sobě.“

„Takže jsi nikdy nebyl sám.“

„To ne.“ V tom je mezi námi rozdíl, pomyslel si. „Ani mě to neláká,“ dodal.

Když mu someliér ukázal láhev šampaňského, prohlédl si etiketu a přikývnul.

Darcy napjatě sledovala ten zvláštní rituál, elegantní pohyby číšnickových rukou, bouchnutí zátky. Na Mácův pokyn nalil číšník Darcy trochu šampaňského na ochutnání.

„To je dobrota. Tekuté zlato.“

Tou lichotkou vyloudila na číšnickových rtech potěšený úsměv. Dolil jí a postavil láhev do stříbrné nádoby s ledem.

„Na tebe,“ řekl Mac a ťukl si s ní. „Ale chtěla jsi mluvit o mém strýčkovi.“

„Ano. Až když jsem mu volala, došlo mně, odkud ho znám, a hned jsem začala koktat. Ale měl se mnou trpělivost.“ Tiše se zasmála. „Je to zvláštní, že mně dělá právníka bývalý ministr spravedlnosti. Říkal, že se postará o všechno papírování. Prý to nebude zas tak složité.“

„MacGregorové si dokážou vždycky poradit.“

„Hodně jsem o vás četla,“ řekla Darcy a vzala si od číšníka menu v tlustých kožených deskách. „Tvůj dědeček je živoucí legenda.“

„To by slyšel moc rád. Líbil by se ti. Je to hodně svérázný člověk.“

„V čem?“

Jak popsat Daniela MacGergora? uvažoval Mac. „Je nezvladatelný,“ řekl nakonec. „Velký, hluchý a drzý. Skot, který si postavil obchodní impérium z ničeho, jen vlastní houževnatostí a chytrostí.“ Na chvíli se zamyslel. „Doma si schovává doutníky a babička dělá, že o nich neví. A v pokeru by tě úplně oškubal. Umí blufovat jako nikdo. Má úžasné srdce, silné ale citlivé, a rodina je pro něj všechno.“

„Máš ho asi rád.“

„Moc rád,“ přikývl. A protože doufal, že ji to pobaví, vyprávěl jí, jak mladý Daniel přišel do Bostonu hledat manželku, jak mu padla do oka jistá Anna Whitfieldová, jak se do ní beznadějně zamiloval a potom ji dlouho rafinovaně dobýval.

„To od ní bylo odvážné jít na medicínu,“ poznamenala Darcy, když domluvil. „V té době to ženy doktorky neměly vůbec snadné.“

„Babička je skvělá.“

„A máš nějaké sourozence?“

„Jednoho bratra a dvě sestry. A hromadu bratranců a sestřenic, synovců a neteří. Když se sejde celá rodina je to úplný blázeň.“

„Ale tobě se to tak líbí.“

„Rodinné sešlosti zbožňuju.“

Darcy otevřela menu. „Vždycky mě zajímalo, jak to vlastně... Bože můj! Podívej se na to. Jak si v tomhle může člověk vybrat?“

„Na co máš chuť?“

Podívala se na něj rozzářenýma očima a odpověděla: „Na všechno.“

Ochutnala toho tolik, kolik se do ní vešlo. Kachní polévku, několik salátů, lososí pirožky s kaviárem. Mac neodolal nutkání, odřízl kousek svého nadívaného humra a podal jí ho na vidličce přímo do úst. Zavřela oči, slastně zavrňela, olízla si rty a Mácovi se rozbušilo srdce.

Ještě nikdy nepotkal ženu tak otevřenou smyslovým prožitkům. Určitě by byla skvělá v posteli, pomyslel si. Každý dotyk, každou chuť, každý pohyb by vnímala strašně intenzivně. Pila by rozkoš až do dna.

Dokázal si až příliš živě představit její tiché vzdechy a sténání, rostoucí vzrušení.

Pomalou otevřela víčka. „To je nádhera. Všechno je tu nádherné.“

Vnímala to tělem i myslí. Tlumená světla, neobvyklé chuti, šumění vína i jeho pohledy. Zjistila, že se k němu mírně naklání. „Jsi hrozně přitažlivý. Máš takové ostré, energické rysy.“

Od jiné ženy by to bral jako jasný návrh, ale s Darcy to bylo jiné. Věděl, že za to může její nezkušenost spolu s pár sklenkami vína.

„Kde ses tu vlastně vzala?“

„Přijela jsem z Kansasu,“ usmála se. „Ale tak jsi to asi nemyslel, vid’? Já vím, že se neumím se chovat,“ přiznala. „A když se trochu odvážu, plácnu každou hloupost, která mě napadne. Ale v pánské společnosti jsem většinou nervózní a nevím, co mám říkat.“

Zvedl obočí. „Ale se mnou to, jak vidím, neplatí. To mně tedy na sebevědomí nepřidává.“

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „O takových, jako jsi ty, ženy sní. A nervózní nejsem, protože vím, že ty na mě takhle nemyslíš.“

„Určitě?“

„Ty ani žádný jiný muž. Ženy, které nejsou nějak zvlášť hezké, muže tak rychle nezaujmou.“ Znovu se napila. „Vysoké blondýny,“ pokračovala a při tom přemýšlela, jak mu říct o další sousto...záhadné brunety, okouzující zrzky, přitahují **pozornost** mnohem víc a je to tak přirozené. Na přitažlivé muže působí jen přitažlivé ženy.“

„Máš to docela promyšlené.“

„Ráda pozoruju lidi, jak kolem sebe krouží.“

„Možná ti sem tam něco uniklo. Mně se totiž líbíš už od první chvíle, kdy jsem tě uviděl.“ Darcy jen překvapeně zamrkala. „Jsi neuvěřitelně živá,“ řekl a vsunul jí ruku za krk. „A moc milá.“

Viděl, jak sklouzla pohledem k jeho rtům a pak se mu zase rychle podívala zpátky do očí. Slyšel, jak tichounce, napjatě vydechla. Byl v pokušení překonat tu malou mezeru, která je dělila, a uzavřít kruh, o kterém mluvila. Ale Darcy se pod jeho rukou roztřásla jako lapený ptáček.

„Tak vidíš,“ řekl tiše. „Najednou jsi nějak ztichla. Už jsi nervózní?“

Darcy se zmohla jen na rychlé přikývnutí. Skoro jako kdyby cítila dotyk jeho rtů. Jistě by byly pevné, horké a něžné. Ty dlouhé silné prsty jí za krkem probudily k životu nějaký vyhaslý nerv. Jejich pohlazení cítila po celém těle a srdce jí bilo jako o život.

„Hazardního hráče bys radši neměla moc pokoušet, Darcy,“ řekl a pustil ji. „Dáš si dezert?“

„Dezert?“

„Máš na něj chuť?“

„Už nemůžu.“ Ne, že by byla přejedená, ale ruce se jí třásly tak, že měla strach, aby vůbec udržela lžičku.

„A nechceš zkusit štěstí u herního stolu?“ zeptal se s úsměvem. „To bych mohla.“

„Co mám hrát?“ zeptala se ho, když se ocitli uprostřed hluku a světél kasina. „Vyber si.“

„No...“ Kousla se do rtu a zkusila přestat myslet na to, jak se jí dotýkal. „Možná blackjack. U něj stačí umět jen sčítat, nebo ne?“

Přejel si jazykem po zubech. „Skoro. Půjdeme zatím k pětidolarovému stolu, aby ses trochu rozehrála.“ Dovedl ji k volnému místu u stolu, kde rozdával jeho dobrý známý, o kterém věděl, že má s nováčky trpělivost. „S kolika chceš začít.“

„S dvaceti?“

„Dvacet tisíc? Není to trochu zbrklé.“

Darcy udiveně otevřela pus, ale pak se začala smát. „Já myslela dvacet dolarů.“

„Dvacet dolarů?“ ušklíbl se Mac. „No, to tedy bude napínavé.“

Když sáhl po peněženke, Darcy zavrtěla hlavou. „To ne,“ řekla, otevřela kabelku a vyndala z ní svoje peníze. „Takhle z toho budu mít lepší pocit.“

„Ale jestli budeš sázet po dvaceti dolarech, moc se mně toho nevrátí.“

„Možná vyhraju.“ Posadila se na stoličku vedle mohutného muže v kostkovaném saku. „Vyhráváte?“ zeptala se ho.

Muž usrkl z plechovky pivo a zamrkal na ni. „Zatím jsem na padesáti, ale tenhle hoch,“ ukázal na muže, který rozdával, „mi dává zabrat.“

„Ale vy se sem stejně pořád vracíte, pane Renoke,“ usmál se krupíér. „Asi se vám líbím.“

Renoke se zachechtal a poklepal na své karty. „Dej mně ještě jednu, chlapče.“

Dostal čtyřku a kývnul rukou na znamení, že mu to stačí. Dohromady měl devatenáct. Krupíér vyložil osmnáct a Renoke poklepal Darcy po rameni. „Přinesla jste mně štěstí.“

„Ráda bych si zahrála,“ řekla Darcy.

„Rozměňuji dvacet,“ oznámil krupiér, vsunul bankovku do štěrbin v průhledné plastické skřínce a podal Darcy čtyři pětidolarové žetony srovnané v úhledném sloupku.

„Sázky?“

„Polož žeton tady na tu čáru,“ radil jí Mac.

Rozdávání proběhlo bleskově, karty ze zásobníky rytmicky pleskaly o stůl. Darcy dostala šestku a osmičku, krupiér ukázal deset.

„Co mám dělat teď?“

„Vezmi si další kartu.“

Naklonila hlavu ke straně a nedůvěřivě se na něj podívala. „Zatím jsem na tom lépe, ale když mně přijde vysoká karta, prohraju, nebo ne?“

„Vespod je dvojka, takže bys to měla risknout.“

„Tak dobře, vezmu si další.“ Dostala desítku a zamračila se na ni. „Krucí, prohrála jsem.“

„Ale prohrála jste jako profík,“ usmál se na ni krupiér.

Darcy takhle profesionálně prohrála ještě dvakrát, ale když pak se zachmuřeným výrazem vsadila poslední žeton, přišel jí blackjack. „Ani jsem nemusela nic dělat,“ zaradovala se. Zavrtěla se na stoličce a vyslala k Mácovi omluvný pohled. „Asi zkusím hrát zase chvíli podle sebe, jen tak na zkoušku.“

„Je to tvoje hra.“

S úžasem sledoval jak naprosto nelogickou hrou nastřádala deset žetonů, pak o sedm přišla a pak je hned zase vyhrála zpátky. Stačila při tom mimo jiné zjistit, že pan Renoke má dva syny, z nichž starší už studuje na univerzitě.

Z dvaceti dolarů udělala brzy dvě stě. Ta ženská je zázrak, pomyslel si Mac.

Vtom na něj diskrétně kývl krupiér od vedlejšího stolu, zřejmě měl potíže s některým z hráčů. „Hned jsem zpátky,“ zašeptal Mac k Darcy a odešel se podívat, co se děje.

Stačil jeden pohled a hned mu to bylo jasné. Asi čtyřicetiletý muž na první stoličce sázel po třech stech dolarech, měl už dost vypito a hrál jako ponocný.

„Hele, rozdávej to tak, jak máš, nebo si na tebe budu stěžovat,“ vyhrožoval krupiérovi, zatímco ostatní se hráči zvedali ze židlí a šli

hledat klidnější stůl. „U tebe vyhraju jednou za deset her. To už byla lepší ta kráva, co rozdávala před tebou. Já si chci pořádně zahrát.“ A bouchnul pěstí do stolu.

„Nějaký problém?“ vložil se do věci Mac.

„Vystřel, do toho ti nic není.“

„Ale je.“ Nepatrným gestem přivola Mac jednoho z vyhazovačů. „Jsem Mac Blade a patří mně to tu.“

„Fakt?“ ušklíbl se muž a napil se. „Pěkná špeluňka. Ti tvoji krupiéři všichni fikslujou.“ Bouchnul sklenicí o stůl. „A já moc dobře poznám, když mě někdo chce obrát.“

Mac zachoval klidný hlas i pohled. „Jestli si chcete stěžovat, prosím. Pojd'te ke mně do kanceláře.“

„Do žádnýho zatuchlýho kanclu nejdu,“ zavrčel muž a máchnutím ruky smetl sklenici ze stolu. „Chci to vyhrát zpátky.“

Mac gestem ruky zadržel vyhazovače, který už se chystal zasáhnout. „To nepůjde. Doporučuju vám, abyste ukončil hru a zkusil štěstí v jiném podniku.“

„Ty mě vyhazovat nebudeš!“ křikl muž a vstal od stolu. Sotva se udržel na nohou, ale byl velký, tělnatý a bojovně svíral pěsti.

V Mácových očích se ledově zablesklo. „Chcete se vsadit?“

Muž se třásl vzteky, ale i když byl dost opilý, neochvějná síla Mácova pohledu ho nakonec donutila sklopit oči. „Kašlu na to,“ zavrčel a shrábnul svoje žetony. „Měl jsem tušit, že nemám lízt do indiánského brlohu.“

Vtom ho Mac bleskurychle chytil za košili a zvedl ho na špičky. „Ještě jednou vás tu uvidím,“ řekl nebezpečně tiše, „a po vlastních neodejdete.“ Pak postavil výtržníka zpátky na zem. „Doprovod'te toho... gentlemana k pokladně,“ požádal vyhazovače, „a pak mu ukažte dveře.“

„Ano, pane.“

„Ty svinskej rudochu!“ křičel muž, když ho vyváděli.

Mac ucítil dotek něčí ruky a prudce se otočil. Když se Darcy střetla s jeho ledově chladnými očima, polekaně ucukla. „Promiň. Ten chlap byl hrozný.“

„Přímo ukázkový typ.“

„To je smutné.“ Shýbla se a začala sbírat střepy rozbité sklenice, ale Mac ji rychle chytil za paži a znovu zvedl.

„Co to děláš?“

„Chtěla jsem to uklidit –“

„Nech toho,“ přikázal jí ještě trochu rozčileně. „Vůbec sem nepatříš,“ zavrčel a začal ji odvádět pryč od stolů a davu přihlížejících. Šel tak rychle, že musela po jeho boku skoro klusat. „Kasino není žádný zámek a tohle nejsou hry pro děti. Takovýchhle chlapů sem chodí spousta.“

„Ano, ale –“

„Měla by ses vrátit do Kansasu,“ skočil jí do řeči. „V knihovně by ti nic nehrozilo.“

Dovedl ji do výtahu a strčil do zdířky kartu. „Tihle chlapi by tě slupli jako malinu. I já mám co dělat, abych se udržel.“

„Nechápu, o čem to mluvíš.“

„No právě.“ Byl sám sebou znechucený a ten vztek si vyléval i na ní. Darcy jen vyděšeně třesla oči a rty se jí třásly. „No právě,“ zopakoval Mac, který se zoufale pokoušel uklidnit. „Musím ještě na chvíli dolů. Ty zůstaň u sebe.“

„Ale –“

„Zůstaň u sebe,“ zopakoval a postrčil ji ven z výtahu. Rychle, aby nestihl udělat něco šíleného. Jako třeba políbit ji.

„Začínáš mně dělat starosti,“ zamručel, když se k němu otočila.

Dívali se na sebe, dokud se dveře výtahu nezavřely.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Druhý den ráno Darcy nakonec do lázní přece jen šla, protože si myslela, že by bylo neslušné nepřejít. Ale moc se jí tam nelíbilo. Nic

jí nedokázalo zvednout náladu, ani koupel s exotickými mořskými solemi, ani masáž egyptskými olejíčky, ani plet'ová maska.

Mac chtěl, aby odešla, a ona nevěděla, kam jít.

Věděla, že jakmile bude mít v ruce svoje doklady, bude moci odcestovat, kamkoli bude chtít, na všechna ta místa, o kterých snila. Ale ona chtěla zůstat tady, v tomhle úžasném, vzrušujícím paláci plném světel, zvuků, lidí a zelených plátén.

Chtěla hrát, pít šampaňské, nakupovat šperky. Chtěla zůstat mnohem déle v tomhle světě, kde se za ní otáčejí muži s tvářemi jako vytesanými z kamene.

A především chtěla strávit ještě několik kouzelných dní s Mačem. Chtěla znovu vidět ten úsměv, který z jeho tváře dělal doslova umělecké dílo.

Mac se jí nezdál krásný jen na pohled, ale i uvnitř. Kdykoli na ni upřel ty nádherné modré oči, zdálo se jí, že o ni má opravdu zájem, že mu záleží na tom, jak se cítí, že poslouchá, co říká.

Tak dobře jako s ním se jí ještě s žádným mužem nepovídalo. Jen s Mačem si nepřipadala ztřeštěná a naivní. A hloupá.

Jenom ho připravuju o čas, pomyslela si. Zbytečně se mu pletu do cesty.

Dřív Darcy vždycky radši zalezla do koutku a všechno jen pozorovala. Teď byla najednou jen krůček od záře reflektorů a měla strach, že udělá něco bláznivého, čím se naprosto znemožní.

Peníze mě nezmění, říkala si v duchu. Krásné šaty, nový účes – to všechno je jen pozlátko, pod kterým jsem pořád stejně nezkušená a průměrná.

„Tohle se vám bude líbit.“

Darcy ze sebe setřásla neveselé myšlenky a ohlédla se na ošetřovatelku v růžové uniformě. Uvědomila si, že zapomněla její jméno a hrozně se zastyděla. Ležela na zádech na polstrovaném lůžku a snažila se zaostřit na cedulku, kterou měla ta mladá žena na prsou.

„Jak to můžete vědět, Angie?“ zeptala se nakonec.

„Prostě to vím.“

K Darcyně překvapení z ní Angie shrnula roušku a začala jí natírat horké hnědé bahno přímo na prsa. „Bože můj!“

„Moc horké?“

„Ne, ne.“ Nebudu se červenat, nebudu a nebudu, opakovala si v duchu. „Na co to je?“

„Po tomhle budete mít neodolatelně hebkou pokožku.“

„Tam, kam mně to dáváte, mě nikdo neuvidí,“ odtušila Darcy a Angie se rozesmála.

„Tohle je Vegas, slečno. Kdo ví, co bude zítra?“

„Možná.“ Darcy přestala protestovat a zavřela oči.

Jen co se s novou, neodolatelně hebkou pokožkou vrátila do svého apartmá, ozval se zvonek. Když otevřela dveře, stál za nimi Mac.

„Máš čas?“ zeptal se a když přikývla, vešel dovnitř. „Já moc ne, ale musel jsem tě přijít varovat před novináři. Ta tvoje anonymita je pěkně štve a bojím se, že dlouho nevydrží. Musíš se na ně připravit.“

„Do Kansasu se nevrátím,“ vyhrkla tak zoufale, že tím překvapila jeho i sebe.

Mac zvedl obočí. „To už jsi říkala.“

„Nevrátím se,“ zopakovala. „Z těch peněz, co jsi mně půjčil, si pronajmu pokoj v nějakém jiném hotelu.“

„A to jen proto...“

„Protože jsi mně řekl, že bych měla odejít.“

„Tak jsem to nemyslel,“ řekl Mac a prohrábl si vlasy. Za ta včerejší slova měl sám na sebe vztek. „Darcy –“

„Vím, že na mě nemáš čas. Cítíš se za mě zodpovědný, ale to nemusíš. Já už tě otravovat nebudu. Zůstanu tady a budu psát. Včera jsem taky psala, po tom –“

Zvedl ruku a zarazil ji. „Promiň, nechal jsem se vyvést z míry. Měl jsem vztek na toho idiota a vylil jsem si ho na tobě.“ Strčil ruce do kapes. „Ale uvědomil jsem si, že sem opravdu nepatříš. Neměla by ses toulat po kasinu sama.“

To Darcy dodalo. „Myslíš si o mně, že jsem hloupá a naivní husa.“

„Nemyslím si, že jsi hloupá.“

Střelila po něm očima. „Ale naivní ano. Nesvéprávná holčička ze středozápadu.“

Zvedl obočí způsobem, který Darcy okouzloval i rozčiloval zároveň. „Přišla jsi do Vegas s deseti dolary v kapse, nebo ne?“

„No a co? To přece není zločin. A jestli si myslíš, že jsem v životě neviděla agresivního opilce, tak jsi na omylu. V Kansasu jich je dost.“

„Promiň,“ řekl, ale měl co dělat, aby se nezačal usmívat.

„Nemusíš se o mě starat. Nemáš ani důvod.“

„Neřekl jsem, že se o tebe chci starat. Řekl jsem, že mám starost. „To je to samé.“

„Právě že není.“

Prohlížel si ji. Byla trochu zčervenálá, oči se jí temně leskly a Mac poznal, že za tím vším není jenom hněv, ale i uražená hrdost. A že za to může on. Vzdychl. „Prostě si nemůžu pomoci. Mám o tebe starost.“ Položil jí ruce na ramena. „Protože...“ Po pažích jí sklouzl až k pasu a když překvapeně pootevřela ústa, umlčel je polibkem.

Svět se s ní zakymácel. Najednou byla úplně ztracená, neschopná jakékoli souvislé myšlenky. Ty rty byly přesně takové, jak si je představovala –horké, pevné a něžné. Líbaly ji a odnášely do jakéhosi beztížného prostoru, ve kterém se všechno třpytilo a chvělo. Barvy se zostřily, ale tvary se začaly rozplývat a tát stejně jako celé její tělo. Když ucítila jeho jazyk, tak hebký a horký, chytila se ho za paži, aby neztratila rovnováhu.

Krátké nehty se mu zaryly do kůže. To polekané gesto zvláště kontrastovalo s vášní, kterou z ní cítil. Výbušná směs nervozity, touhy a tichých vzdechů, které se jí draly z hrdla, málem probořila hráze jeho sebeovládání. Uvědomil si, že ji chce víc, mnohem víc, než čekal.

Oba byli vzrušení. Darcy, i když tak nevinná, nebyla žádné dítě, a on ji chtěl, měl sto chutí vrhnout se na ni a brát si ji, až by z ní nezbylo nic než jen ty vzdechy.

Když přestal, nechala oči ještě chvíli zavřené a špičkou jazyka si olízla vlhké, nenalíčené rty. Pak pomalu zvedla víčka, upřela na něj ještě trochu zastřený pohled... a okamžitě zčervenala.

„Proč... proč jsi to udělal?“ zakoktala udýchaně.

Pomalou, připomněl si Mac. Musíš pomalu. „Protože jsem chtěl. Vadí ti to?“

Dlouho se na něj jen dívala. „Ne,“ odpověděla nakonec tak smrtelně vážně, že se skoro usmál. „Asi ne.“

„To je dobře, protože jsem ještě neskončil.“

„Aha.“ Znovu ji k sobě přitáhl a ona se k němu přitiskla. „Tak...“ Zavřela oči. „Pokračuj.“

Je čistá jako lilie, a přitom tak neskutečně svůdná, napadlo ho. Ne, dítě už není, ale proti osudu je pořád ještě bezbranná a já nemám právo toho využívat. Zpomal, chlapče. Anebo radši přestaň úplně.

„Darcy, víš, že jsi hrozně krásná?“

Otevřela oči. „Já?“

Její překvapený výraz to neustálé napětí ve slabinách vůbec nezmenšil a to bylo pro Maca špatné znamení.

„Nebezpečně svůdná,“ zamumlal a ustoupil od ní, jen ruce jí nechal na ramenou.

A ona se na něj dívala, oči po prvním polibku ještě zamlžené a rty trochu našpuhlené, jako kdyby čekala na další.

„Už jsi se někdy s někým milovala?“

Překvapeně zamrkala a rychle upřela pohled na knoflíčky jeho černé hedvábné košile, která byla tak příjemná na dotek. Chtěla se jí dotýkat znovu. A pevných svalů pod ní.

„Vím, co je to sex.“

Kdepak, nevíš nic, pomyslel si. Nemáš ani tušení, co všechno bych s tebou chtěl dělat, a kdybys to věděla, vzala bys nohy na ramena. „Neznáš mě, Darcy. Nemáš ponětí, jak to tady chodí.“

„Ale učím se,“ odsekla. „Nejsem hlupák.“

„Něco by ses radši neměla učit.“ Vtom zazvonil telefon. „Běž to zvednout,“ řekl a lehce jí stiskl ramena.

Darcy se otočila, odkráčela ke stolku a zvedla sluchátko. „Ano? Haló?“

„Kdo je tam?“

Ta otázka pronesená zvukným basem zněla tak rázně, že Darcy bez rozmyšlení odpověděla. „Tady Darcy Wallaceová.“

„Wallaceová? Nejste náhodou potomek toho slavného skotského hrdiny?“

„No, vlastně...“ Darcy si stydlivě prohrábla vlasy. „Je to prapředek mého otce.“

„Ušlechtilá krev. Asi jste na svůj původ pyšná, že? Jste vdaná?“

„Nejsem, a –“ Najednou svraštila obočí a vyhrkla: „A kdo jste vy?“

„Tady Daniel MacGregor, těší mě, že vás poznávám.“

Darcy se musela zhluboka se nadechnout. „Těší mě, pane MacGregore.“

„To jsem rád, Darcy. Prý je u vás můj vnuk.“

„Ano, je.“ Ještě ho cítím na rtech, pomyslela si. „Chcete s ním mluvit?“

„Ano. Máte hezký, mladý hlas. Kolik je vám let?“

„Dvacet tři.“

„A jste asi zdravá jako řípa.“ Darcy, naprosto zmatená, přikývla.

„Ano, jsem zdravá.“

Mac tiše zaklel a vytrhl jí sluchátko z ruky. „Mám jí pro jistotu zkontrolovat zuby, dědo?“

„To jsi ty,“ zajásal Daniel a Mácovu uštěpačnou otázku ignoroval. „Přepojila mě k tobě sekretářka. Kdyby ses občas obtěžoval zavolat babičce, nemusel bych tě shánět po všech čertech.“

Nad tou omšelou výčitkou Mac jen vzdychl. „Volal jsem vám ani ne před týdnem.“

„V našem věku je týden dlouhá doba, chlapče.“

„Ale prosím tě,“ usmál se Mac. „Vy dva budete žít věčně.“

„To doufám. Tvoje maminka, která nám na rozdíl od tebe občas zavolá, mně říkala, žeš přišel o milion osm set.“

Mac úkosem pohlédl na Darcy, která mezitím odešla k oknu. „To je riziko podnikání.“

„Pravda, pravda. Ta, co tě oškubala, je ta, se kterou jsem mluvil?“
„Ano.“

„Má hezký hlas a je slušná. Je taky hezká?“

Mac se opřel o stůl. Znal svého dědečka moc dobře. „Docela ano, když si odmyslíš ten hrb a křivé nohy.“

Daniel se srdečně rozesmál. „Chápu. Takže je hezká a líbí se ti.“

Mac se podíval k oknu. Slunce zažehlo Darcy ve vlasech ohnivou svatozář. Ruce měla zkřížené na prsou a vypadala křehce jako slunečnice v nelítostném pouštním žáru. „Ne,“ řekl Mac rezolutně.

„A proč ne? To chceš zůstat do smrti svobodný? Chlap ve tvém věku potřebuje ženu. A rodinu.“

Zatímco Daniel apeloval na jeho zodpovědnost, povinnosti, dobré jméno, Mac začal bezděky listovat v Darcyně zápisníku, který ležel na stole. Na první straně byl popis ženy, která sedí sama v setmělé místnosti a dívá se na světla velkoměsta. Z té scény dýchal svíravý pocit osamělosti.

„Než vystřídám všechny hostesky, mám o zábavu postaráno, dědo,“ řekl Mac, když Daniel skončil s kázáním.

Chvíli bylo ticho a pak se ze sluchátka ozval hurónský smích. „Zase ta tvoje proříznutá pusa! Chybíš mně, Robbie.“

Daniel byl jediný, kdo kdy Mácovi říkal jeho pravým křestním jménem, a to ještě jen málokdy. „Taky se mně stýská. Po vás všech.“

„Tak jestli se teda utrheš od těch hostesek, můžeš někdy navštívit svou ubohou starou babičku.“

Anna MacGregorová zřejmě nebyla v doslechu. Mac si dokázal představit, jak by svého manžela za to pojmenování ztrestala. „Pozdravuj ji.“

„Budu. Dej mně sem ještě na chvíli to děvče.“

„Ne.“

„Tomu se říká úcta k stáří,“ zabručel Daniel. „Měl jsem na tebe brát řemen, když jsi byl malý.“

„Teď už je pozdě,“ ušklíbl se Mac. „Bud' hodný, dědo. Brzy zase zavolám.“

„To doufám.“

Mac položil sluchátko.

„Omlouvám se za ten výslech.“

„To nic.“ Zůstávala k němu otočená zády a dívala se na sluncem ozářené mrakodrapy. „Mně se tvůj dědeček zdál docela příjemný.“

„Tvrdá skořápka, měkké srdce.“

„Hmm.“ Nerada poslouchala cizí rozhovory, ale tenhle jí alespoň otevřel oči.

Hostesky! říkala si v duchu. Dlouhé nohy, krásná těla, exotické tváře. Já věděla, že má jiný vkus. A že mě líbá jenom ze zvědavosti. Ať jde k čertu! Zuřila, protože v ní rozdmýchal touhu, bez které až do dneška žila docela spokojeně.

„Asi jsem trochu odbočil od toho, proč jsem přišel,“ řekl a počkal, až se k němu otočí. Na první pohled by se mohlo zdát, že se Darcy tváří spokojeně, ale Mácovi jeden pohled nestačil a na druhý si moc dobře všiml, jak jí planou oči. „Zlobíš se,“ řekl.

„Ne, jsem rozčilená, ale nezlobím se. Proč jsi přišel?“ Ušklíbla se a Maca ten uštěpačný tón zaskočil. Narovnal se a strčil ruce do kapes. „Kvůli novinářům. Pořád sem volají a chtějí vědět, co jsi zač. Chvilí je na uzdě udržím, ale uvědom si, že hotel má stovky zaměstnanců a pár z nich tě už zná. Je jen otázka času, kdy to někdo z nich vyslepičí.“

„Máš pravdu,“ přikývla. „Asi si myslíš, že jsem zbabělá, když nechci, aby Gerald věděl, kde jsem.“

„Do toho ti nemám co mluvit.“

„Jsem zbabělá,“ řekla vzdorovitě a vyzývavě zvedla bradu. „Radši ustoupím, než bych se měla hádat. A proto jsem teď tady, s tebou, a proto budu brzy bohatá. Zbabělost se mně vyplácí.“

„Gerald ti nemůže nic udělat, Darcy.“

„Ale může,“ vzdychla unaveně. „On umí ublížit i slovem a takové rány se hojí špatně. To bych radši dostala facku.“ Pak zavrtěla hlavou. „Ale co se má stát, ať se stane. Kolik myslíš, že mám času, než se to provalí?“

„Tak den dva.“

„To bych ho měla co nejvíc využít. Díky za upozornění. Asi máš hodně práce, nechci tě zdržovat.“

„Vyhazuješ mě?“

Darcy se přinutila usmát. „Oba víme, že máš na práci důležitější věci. Nemusíš mně dělat chůvu.“

„Dobře.“ Zamiřil ke dveřím, ale s rukou na klíce se zastavil. „Chtěl jsem tě ještě jednou políbit,“ řekl a otočil se. „Ale asi by to nebylo rozumné.“

„Rozumných věcí už mám plné zuby,“ namítla Darcy a srdce se jí při tom rozbušilo. „Chci riskovat.“

V očích se mu zablesklo. „Na nováčka sázíš možná až moc vysoko, Darcy z Kansasu. První hráčské pravidlo zní: Nikdy nesázej to, o co nechceš přijít.“

Když za ním tiše cvakly dveře, Darcy vydechla všechen vzduch, který v sobě držela, a sesunula se na pohovku.

Proč mám štěstí jenom ve hře? zasténala v duchu.

Zbytek dne strávila psaním. Večer jí zavolali z garáže, že už jí opravili auto, a tak se hned mechanika zeptala, jestli by nevěděli o někom, kdo by ho koupil. Kromě zápisníků se chtěla zbavit všeho, co si přivezla z Trade Corners.

Když jí mechanik sám nabídl tisíc dolarů, vůbec nesmlouvala a hned běžela podepsat smlouvu o prodeji.

Když se vrátila, našla na stole elegantní notebook s lístečkem, který oznamoval, že počítač je jí k dispozici jako pozornost podniku až do konce pobytu. Darcy ho zapnula, chvíli si s ním jen tak hrála a pak začala přepisovat.

Pracovala až do noci, dokud ji nezačaly pálit oči a bolet prsty. Na večeri úplně zapomněla a v žaludku jí hlasitě kručelo. Lákala ji možnost zvednout sluchátko a poručit si večeri na pokoj.

Nakonec ale vzala kabelku a protáhla si ramena. Jdu ven, rozhodla se. Najím se, možná si dám skleničku vína a určitě si půjdu zahrát.

U stolů bylo plno a ve vzduchu se mísil cigaretový kouř s drahými voňavkami. Darcy se chtěla jen dívat, studovat tváře. Musíš dokonale znát pravidla hry, říkal jí Mac a ona se je chtěla naučit. v Tenhle nebezpečně svůdný svět plný rizika se jí líbil čím dál víc.

U stolu, kde se hrál blackjack, se zdržela dost dlouho na to, aby viděla, jak jeden muž v šortkách s doutníkem v koutku úst prohrál bez mrknutí oka pět tisíc dolarů. Úžasné.

Pak se dlouho dívala na točící se ruletu, poslouchala svůdné cinkání stříbrné kuličky a chrastění žetonů pod krupiérovými hrabíčkami. Lichá nebo sudá? Červená nebo černá?

Fascinující.

A za tím vším zněla neutuchající kulisa cinkání, pípání, pískání a troubení hracích automatů. Darcy zaujala starší dáma o holi, která ke svému automatu mluvila. Když se z něj nakonec vysypal vodopád mincí, Darcy zajásala spolu s ní.

„Padesát babek,“ řekla paní s úsměvem. „Konečně ten lotr pustil chlup.“

„Gratuluju. Na tomhle se hraje poker, že?“

„Přesně tak. Už ho krmím dvě hodiny.“ Přátelsky šťouchla do stroje holí a znovu zmáčkla červené tlačítko. „Tak jedem, zlato.“

Darcy se rozhodla, že začne tady. Našla si opodál jeden volný automat a posadila se na stoličku. Přečetla si pravidla hry a hodila do stroje dvacet dolarů. Stiskla tlačítko a když viděla, jaké dostala karty, spokojeně se usmála.

Mac seděl ve své kanceláři, sledoval Darcy na obrazovce a vrtěl hlavou. Když viděl, jak hraje na dva krále, místo aby zkusila fleš, hned mu bylo jasné, že poker v životě nehrála. Rozhodl se, že ji bude sledovat a nedovolí jí prohrát víc než pár stovek.

Vtom uslyšel zaťukání na dveře a když se otočil, uviděl, že dveřmi nakukuje dovnitř jeho matka. „Ahoj, synáčku,“ zahlaholila a rozběhla se k němu.

„Ahoj, maminko.“ Vstal, sevřel ji v náručí a políbil ji do vlasů, těch jemných zlatých vlasů, jejichž vůni tak miloval. „Čekal jsem tě až zítra nebo pozítří.“

„Skončili jsme dřív.“ Pohladila ho po tváři a usmála se na něj. „Chtěla jsem vidět svého chlapečka.“

„Kde je táta?“

„Hned tu bude. V hale ho někdo odchytil, a tak jsem šla napřed.“

Mac se zasmál a znovu ji políbil.

Byla to krásná žena s neobyčejnýma očima a obličejem, který stářím neztrácel na kráse. „Dobře mu tak,“ řekl. „Posaď se. Chceš něco k pití?“

„Dala bych si skleničku vína. Mám za sebou dlouhý den.“ Serena vzdychla, posadila se do jednoho z kožených křesel a natáhla si nohy. Její dlouhá hedvábná sukně při tom jemně zašustila. „Ráno jsem mluvila s Cainem. Říkal, že papíry pro tu slavnou výherkyni už jsou hotové. Noviny jsou plné článků o slečně X.“

Mac se zasmál a nalil Sereně sklenku jejího oblíbeného bílého vína. „Horší přezdívkou vymyslet nemohli.“ » „Opravdu? Jaká je?“

„Podívej se sama,“ řekl a ukázal na obrazovku. „Ta malá blondýna v modré blůzce.“

Serena se otočila, napila se vína a zadívala se na monitor. Když si Darcy nechala dvě osmičky a zahodila základ postupky, zvedla obočí. „Žádná velká hráčka to asi není.“

„Velkým světem úplně nedotčená,“ řekl Mac.

Když pak Serena viděla, že Darcy přišly další dvě osmičky, usmála se. „Ale štěstí se jí drží. A je hezká. Je to pravda, že sem přijela skoro bez peněz?“

„Měla posledních pár dolarů.“

„Tak to jí ty peníze přeju,“ řekla Serena a napila se na Darcyino zdraví. „Těším se, až ji poznám. Ale podívejme, někdo jí spěchá na pomoc.“

„Cože?“ Na obrazovce Mac viděl, jak si k Darcy sedá nějaký chlap. Viděl jeho rádoby smyslný úsměv i to, jak se otřel Darcy o rameno. „Ten hajzl.“

A už byl napůl ze dveří, když na něj Serena zavolala: „Macu?“

„Musím dolů.“

„Ale proč –“

Mac ji už neslyšel, a tak Serena zvolila nejjistější způsob, jak přijít věci na kloub, a rozběhla se za ním.

PÁTÁ KAPITOLA

Všichni lidé jí tu připadali milí, přátelští a ochotní. Usmála se na pohledného muže v kovbojském klobouku, který si sedl k automatu vedle ní. Brzy zjistila, že se jmenuje Jake a že pochází z Dallasu, takže je skoro její soused.

„Já jsem tady úplně nová,“ svěřila se mu a on se srdečně rozesmál.

„To mně bylo jasné na první pohled, zlato. Musíte se snažit vytěžit maximum z toho, co máte v ruce, jinak toho moc nevyhrajete.“

„Dobře.“ Darcy stiskla tlačítko a prohlédla si rozdané karty. „Dvě trojky,“ řekla. „Mám si je nechat?“

„To byste mohla,“ řekl Jake, ale chytil ji za ruku dřív, než stihla cokoli zmáčknout. „Ale máte taky šanci na královský fleš, vidíte? A to je jackpot, takže si nechte srdcové eso, dámu a kluka. S trojkami byste toho moc neuhrála.“

Darcy se kousla do rtu. „Říkáte, že mám radši zahodit ty trojky?“

„Jestli chcete hrát,“ zamrkal na ni, „měla byste umět riskovat.“

„Tak dobře.“ S těžkým srdcem se zbavila trojek a dostala eso a pětku. „Hm, to je špatné.“ Pak si vzpomněla na to, jak ji utěšoval krupíér blackjacku, a řekla Jakeovi s úsměvem: „Ale prohrála jsem jako profík.“

„To je pravda.“ Je hezká, milá a možná by si dala říct, pomyslel si Jake. Naklonil se k ní a zašeptal: „Co kdybych vám koupil něco k pití a zasvětil vás do tajů pokeru?“

„Tahle slečna je zadaná,“ odpověděl mu Mac a majetnický položil Darcy ruku na rameno.

Darcy sebou trhla a narovнала se. „Macu.“ I když se na ni vůbec nedíval, všimla si, že má v očích znovu ten mrazivý chlad. „Tohle je Jake. Ukazoval mně, jak se správně hraje poker.“

„Těší mě, ale tahle slečna je tu se mnou.“

Jake si přešel jazykem zuby a po krátkém vnitřním boji dospěl k názoru, že by o ně nerad přišel. „Promiňte. Nerad bych někomu lezl do zelí.“ Vstal, podíval se na Darcy a dotkl se prstem krempy klobouku. „Ať vám ta fleš přijde.“

„Děkuju.“

„Bylo mně potěšením,“ rozloučil se Jake a odešel.

„Hrála jsem špatně,“ začala s vysvětlováním, ale dál se nedostala.

„Neříkal jsem ti, abys sem v noci nechodila sama?“ Mac mluvil tiše, ale o to větší z něj šel strach.

„To je hloupost,“ řekla Darcy. Měla chuť schovat se někam do koutku a jen s vypětím všech sil držela ramena narovnaná. „Přece nebudu celé noci sedět u sebe. Chtěla jsem si jen zahrát a –“

„Seděla jsi tu ani ne pět minut a hned tě začal někdo obtěžovat.“

„Neobtěžoval mě, pomáhal mně.“

Na to Mac vyjádřil svůj názor velice stručně a poněkud neslušně.

„Nenadávej mně.“

„Nadávám všeobecně.“ Vzal ji podpaží a zvedl na nohy. „Ten kovboj tě nezval na drink, aby ti pomohl. Chtěl tě opít a to u tebe není nic těžkého.“

Darcy se začala třást a uvědomila si, že ani ne tak vzteky jako spíš strachy. „No a co? I kdyby to chtěl, je to moje věc.“

„Tohle je moje kasino, takže je to i moje věc.“

Darcy se mu pokusila vytrhnout, ale marně, a tak zasyčela: „Pust' mě. Já tu bydlet nemusím. Kdybych chtěla chlapa, který mě bude komandovat, zůstala bych v Kansasu.“

Mácův úsměv byl stejně ostrý a úderný jako jeho jméno. „Tady nejsi v Kansasu.“

„To vím taky. Pust' mě, jdu pryč. Hrát a bavit se můžu i jinde.“

„Tak ty chceš hrát?“ Najednou se zastavil a postavil ji zády k jednomu z automatů. V očích měl zuřivost, jakou ještě v životě neviděla. Ale nejhorší na tom bylo to, že cítila nejen strach, ale i vzrušení. „Tak ty se chceš bavit?“

„Macu?“ Serena, která usoudila, že už viděla dost, k nim přistoupila s přátelským úsměvem na rtech. „Nechceš nás představit?“

Mac se otočil a trhnul sebou. Při pohledu na matčin úsměv, za kterým se skrývala jasná hrozba, si najednou připadal, jako kdyby mu bylo dvanáct.

„Samozřejmě,“ přikývl a pustil Darcy ruku. „Mami, to je Darcy Wallaceová. Darcy, to je moje maminka, Serena MacGregorová-Bladeová.“

Darcy nebyla tak zkušená jako Mac, a tak se jí úlek a nervozitu nedařilo zakrýt. „Těší mě, paní Bladeová,“ vykoktala.

„Mě taky. Právě jsem přijela a chtěla jsem se na vás Maca zeptat.“ Vzala Darcy kolem ramen. „Ale teď se můžu zeptat vás osobně. Pojd'te, dáme si něco k pití.“ Když si Darcy odváděla, ještě se ohlédla za synem. „Macu, budeme ve Stříbrném salónku. Řekni, prosím tě tátovi, kde jsem.“

„Jasně,“ zabručel Mac, „jak si přeješ.“ A když odešly, kopnul do pokerového automatu tak vztekle, až se z něho vysypaly peníze.

Seděly na měkkých černých poduškách u stříbrného stolku v nejtišším koutku koktejlového baru. Darcy svlažila hrdlo douškem bílého vína, ale víc už radši nepila.

Mac měl v jedné věci pravdu, napadlo ji. Co se týče pití, nic nevydržím.

„Paní Bladeová, moc se omlouvám.“

„Za co?“ Serena se uvelebila na poduškách a důkladně si Darcy prohlédla. Zblízka je ještě hezčí, pomyslela si. Taková křehká, éterická. Velké nevinné oči, ústa panenky, jemné ruce – rozhodně ne Mácův typ. Vкус svého syna znala Serena dobře, ale stejně dobře věděla, že se kvůli ženské dokáže rozčítit jen velmi, velmi zřídka.

„Mac nechtěl, abych chodila v noci sama do kasina.“

Serena zvedla obočí. „To je nesmysl. Kde vzal právo vám to zakazovat?“

„Nikde, ale... on na mě byl moc hodný.“

„To ráda slyším.“

„Chci tím říct, že po mně chtěl jen tuhle jednu věc, takže je pochopitelné, že se rozzlobil.“

„Je to pochopitelné, protože je zvyklý, že ho lidé poslouchají na slovo. Vás by mezi ně ale neměl počítat.“

„Cítí se za mě zodpovědný.“

Darcy to řekla tak zoufalým a smutným tónem, že Serena musela přemáhat úsměv. Tušila totiž, že za tím Mácovým výbuchem nebude jen pocit zodpovědnosti. „Mac bere svoje povinnosti vážně, ale vy mezi ně nepatříte. Víte co? Řekněte mně radši, jak jste se sem vlastně dostala, ať nemám všechno jenom z druhé ruky.“

„Nevím, kde začít.“

„Od začátku.“

Darcy chvíli váhala a pak se přece jen ještě napila. „Takže, všechno to začalo tím, že jsem si odmítla vzít Geralda.“

„Páni,“ vydechla Serena vzrušeně a naklonila se blíž. „Kdo je Gerald?“

Serena víc než hodinu jen seděla a zaujatě poslouchala. Darcy ji okouzila a probudila v ní zvláštní skoro mateřský soucit. Hned se rozhodla, že svou krátkou návštěvu Vegas o pár dní prodlouží. Když Darcy domluvila, vzala ji za ruku a řekla jí: „Byla jste statečná.“

„Já si statečná nepřípadám. V životě na mě nikdo nebyl tak hodný jako Mac a já ho rozzlobila, protože –“

„Chtěla bych vám dát jednu přátelskou radu,“ skočila jí do řeči Serena. „To vám budu vděčná.“

„Hlavně se na sobě nesnažte něco měnit,“ řekla a stiskla Darcy ruku. „Mac se s tím bude muset smířit.“

„Líbí se mně,“ přiznala Darcy a sklopila oči. „Neměla jsem to víno pít. A tohle jsem vám neměla říkat. Jste jeho matka.“

„Takže mě jen těší, že se vám líbí.“

„To ano, ale...“ Zvedla oči a větu už nedokončila. Při pohledu na muže, který přicházel ke stolu, skoro přestala i dýchat. „Náčelník,“ vydralo se jí ze rtů.

Justin Blade se na ni usmál a posadil se po boku své ženy. „A vy jste určitě Darcy.“

„Promiňte, že na vás tak zírám, ale Mac je vám hrozně podobný.“

„Až mně jednou začne vadit, že na mě zírá žena jako vy, přestane mít můj život smysl,“ řekl Justin a objal manželku kolem ramen.

Byl vysoký, štíhlý, černé vlasy měl prokvetlé stříbrem, tvář opálenou a prohlížel si Darcy zelenýma, pronikavýma očima. Zračil se v nich nelíčený zájem.

„Teď už chápu, proč Mac mluvil o vílách a křídlech. Gratuluju k výhře, Darcy.“

„Děkuju. Pořád ještě tomu úplně nevěřím.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Celé je to tu neskutečné.“

„Máte už plány do budoucna? Kromě toho, že tu něco z těch peněz zase prohrajete.“

Darcy se usmívala od ucha k uchu. „Mac je po vás,“ řekla. „Ale musím vás zklamat. Zatím pořád jen vyhrávám.“ Snažila se, aby to znělo omluvně, ale pak se rozesmála. „Něco jsem už utratila v obchodech a salónech.“

„Ženská podle mého gusta,“ prohlásila Serena. „Máme tu dobré obchody.“

„Nedivím se, že se ti tu líbí, když před tebou prodavačky padají na kolena,“ řekl jí Justin a začal si hrát s pramínkem jejích vlasů.

Darcy si uvědomila, že její rodiče se takhle nikdy nedotýkali, ani doma, ani před lidmi.

„Ještě skleničku, dámy?“ zeptal se Justin a hned mávl na číšníka.

„Já ne, děkuju. Už bych měla jít. Zítra si chci jít koupit nové auto.“

„Nechcete pomoci s vybíráním?“ zeptala se Serena

Darcy zvedla kabelku, vstala a nejistě se na ni usmála. „Jestli máte čas.“

„Až se rozhodnete, v kolik vyrazíte, zavolejte mně na pokoj. Když tam zrovna nebudu, nechte vzkaz na záznamníku.“

„Dobře. Ráda jsem vás oba poznala. Dobrou noc.“

Justin počkal, až bude Darcy z doslechu a pak mrkl na svou ženu.

„Copak se ti honí hlavou, miláčku?“

„Samé zajímavé myšlenky,“ odpověděla a otočila hlavu tak, že se jejich rty dotkly.

„Například?“

„Náš prvorozený skoro zmlátil jednoho kovboje za to, že flirtoval s touhle kansaskou vílou.“

„Ještě jednu skleničku pro mou milovanou ženu, Carlo. A já bych taky ochutnal,“ řekl číšníci a pak se otočil zpátky k Sereně. „Určitě přeháníš. Kvůli ženským se přece bije Duncan, ne Mac.“

„Vůbec nepřeháním. Mac dneska neměl ke rvačce daleko. Řekla bych, že je v tom až po uši.“

„Po uši? Mac?“ To Justina rozesmálo, ale pak se smích změnil v nečekanou zvědavost. „Cože tak najednou?“

„Ale Justine,“ poplácala ho po tváři. „Vždyť už je mu skoro třicet. Jednou to přijít muselo.“

„Ale ona není jeho typ.“

„Přesně tak.“ Serena si všimla, jak Justin zvažněl, a dodala: „Právě proto je pro něj ideální.“ Zamrkala a nemilosrdně zahнала slzy, které se jí draly do očí. „Ale pro jistotu si to ještě ověřím.“

„Teď mně nebezpečně připomínáš svého tatínka.“

„Neblázni.“ To srovnání jí slzy dokonale vysušilo. Zavrtěla hlavou „Žádné intriky nechystám. Chci se jen...“

„... do všeho plést,“ doplnil ji Justin.

„Ale diskrétně,“ dodala a usmála se. „Už jsem ti řekla, že jsi čím dál hezčí?“ zeptala se a pročísla mu prsty pošedivělé vlasy. „Co kdybychom si to pití vzali nahoru, do postele, náčelníku?“

„Snažíš se to zamluvit.“

„A nejen zamluvit,“ usmála se svůdně. „Funguje to?“

Vstal od stolu a vzal ji za ruku a políbil jí konečky prstů. „Funguje. Jako vždycky.“

Mac jako obvykle spal od tří do devíti ráno, kdy byl v kasinu nejmenší provoz. V té době za něj přebíral plnou zodpovědnost jeho zástupce a vedoucí jednotlivých oddělení. Rána trávil Mac papírováním, vyřizováním účtů, schůzemi se zaměstnanci a tak dále.

Vedení *Comanche* převzal, když mu bylo čtyřiaadvacet, a okamžitě změnil jeho styl. Pod přátelskou atmosférou a ruchem kasina se skrývala dokonalá organizace. Mac sám byl na hazardní hry odborník. Během pěti minut dokázal s jistotou odhalit podvodníka počítajícího karty u blackjackového stolu. Věděl, kdy ho nechat být a kdy ho vyprovodit.

Zaměstnanci museli být poctiví a zdvořilí. Ti, kteří Mácovy požadavky splňovali, byli štědře odměněni, ostatní museli odejít.

Mácův otec postavil *Comanche* od základů a udělal z něho blyštivý klenot pouště. Mac byl odhodlaný ten lesk udržet a bral svoje poslání smrtelně vážně.

Justin si sundal brýle, které v skrytu duše nenáviděl, narovnal se v křesle a podal Mácovi účetní výpis. „První pololetí vypadá nadějně,“ pochválil ho. „Proti loňsku nárůst o pět procent.“

„O šest,“ zazářil Mac. „A čtvrt.“

„Matematický talent máš po mamince.“

„Žiju čísla. Kde je vlastně máma? Myslel jsem, že sem taky přijde.“

„Šla ven s Darcy.“

Mac položil desky zpátky na stůl. „S Darcy?“

„Šly nakupovat. Darcy je sympatická.“ Justinova tvář zůstávala stejně nepohnutá, jako kdyby držel v ruce tři esa. „Těch dvou milionů asi moc nelituješ, vid’?“

„Ne.“ Mac si uvědomil, že poklepává prsty na stůl a nechal toho. „Novináři ze mě chtějí vytáhnout její jméno. Půl tuctu sekretářek musí zvedat telefony.“

„I beze jména je to pro tebe dobrá reklama.“

„Ředitel hotelu mně hlásil nárůst rezervací a automat, na kterém vyhrála, teď nese o třicet procent víc.“

„Až se to provalí a ta její hezká tvářička bude ve všech novinách, povalí se sem davy.“

„Přijmu na každé patro tři další muže a Janice Hawberovou povýším na vedoucí oddělení.“

„Do toho ti nemůžu mluvit,“ řekl Justin a zapálil si tenký doutník. „Ale pozor na lavinový efekt.“ Když Mac otevřel složku, Justin mávnul rukou. Dým z jeho doutníku udělal kroužek. „Počkej, teď si dáme pauzu. Řekni mně, co se stalo s tou dlouhonohou černovláskou, co hrála bakarát?“

„S Pamelou?“ Tátovi nic neunikne, pomyslel si Mac. „Ta teď hraje bakarát v kasinu Fata Morgana.“

„Škoda. Dávala kasinu šmrnc.“

„A šlo jí jen o to, najít bohatého manžela. Radši jsem včas složil karty.“

„Hmm. A žádná jiná na obzoru?“ Když Mac zvedl obočí, Justin se usmál. „To víš, chlapče, nechci ztratit přehled. Duncan mění partnerky tak často, že jim asi začnu dávat čísla.“

„Duncan s nimi vyloženě žongluje,“ řekl Mac. „Na to bych já neměl nervy. A odpověď zní ne, teď nikoho nemám. Můžeš to dědečkovi vyřídit.“

Justin se zasmál a vyfoukl dým. „Čtyři pravnoučata by mu snad měla na chvíli stačit.“

Mac pokrčil rameny. „Děda nebude spokojený, dokud každý z nás nebude mít deset dětí. Ale mohl by se aspoň na chvíli zaměřit na někoho jiného. Třeba na Daniela Campbella.“

„To už zkoušel,“ ušklíbl se Justin. „Alan mně vyprávěl, že D. C. je zalezlý v podkroví, maluje obrazy a tvrdí, že na truc zůstane starým mládencem. Tak děda začal zpracovávat lana, ale ten se prý pořád jen usmívá, na všechno kývá a vesele ho ignoruje.“

„Asi se o nich zmíním, až budu s dědou příště mluvit. Musím od sebe odvést pozornost.“

Vtom se dveře rozlétly dokořán. „My o vlku,“ utrousil Mac a vstal od stolu.

Ve dveřích stál Daniel MacGregor a usmíval se od ucha k uchu. Sněhobílé vlasy a plnovous rámovaly vráscitou tvář, ze které zářily veselé modré oči. Ramena měl široká jako medvěd a ruce jako lopaty. Jednou z nich plácnul Justina do zad.

„Dej mně jeden z těch tvých ubohých doutníčků,“ zahlaholil a sevřel zetě v drtivém objetí. „A nalij mně skotskou, synu. Po tak dlouhém letu člověku vyschne v hrdle.“

„Skotskou jsi měl už v letadle,“ upozornil ho Caine MacGregor, který vešel hned za ním. „Vyloudil jsi ji na letuše, když jsem chvíli nedával pozor. Jestli se to dozví máma, skalpuje mě.“

„Co oči nevidí, to srdce nebolí,“ odušil Daniel, svalil se do křesla a slastně zavzdychal. „Tak co bude s tím doutníkem, chlapče?“

Justin, který znal pravidla a neúprosnost Anny MacGregorové, se obrátil na svého švagra. „Anna ti ho dala na starost?“ zeptal se.

„To bych si vyprosil!“ štěkl po něm Daniel a bouchnul o zem vycházkovou holí, kterou nosil spíš na efekt než, že by se o ni opíral.

„Anna vás všechny pozdravuje. A já vás rád vidím,“ řekl Caine a objal Justina i Maca na přivítanou. „Kde je Rena?“

„Na nákupech,“ odpověděl Justin. „Každou chvíli by se měla vrátit.“

„Dej mně ten zatracený doutník,“ zavrčel Daniel a znovu si bouchnul holí. „A co ty Macu? Kde máš to děvče, co tě obralo o dva miliony? Rád bych se s ní seznámil.“

Že prý je docela příjemný, vzpomněl si Mac na to, jak jeho dědeček zapůsobil na Darcy po telefonu. Jen počkej, pomyslel si, brzy na vlastní kůži poznáš, jak příjemný dokáže být.

Darcy vpadla do svého apartmá obtěžkaná spoustou tašek, krabic a balíčků. Serena, s podobným nákladem, vešla těsně za ní.

„To byla túra,“ vzdychla Serena, hodila tašky na zem a svalila se do křesla. „Nohy mě bolí jako čert, ale to je pro nákup dobré znamení.“

„Už si ani nepamatuju, co jsme všechno koupily.“

„Asi jsem tě nakazila svým nákupním šílenstvím.“

„Byla jsi skvělá.“ Darcy měla za sebou opravdu nezapomenutelný den. Chodila z obchodu do obchodu, zkoušela si jednu věc za druhou a předváděla se v nich Sereně. Chovaly se při tom jako dvě nerozlučné kamarádky a brzy se dohodly na tykání. „O oblečení víš všechno,“ žasla Darcy.

„Je to můj celoživotní koníček. Víš co? Obleč si ty žluté letní šaty, ráda bych tě v nich ještě jednou viděla. A vezmi si k nim ty bílé sandálky a zlaté náušnice.“ Vstala a lehce ji postrčila směrem ke schodům. „Já nám zatím objednáám něco vychlazeného.“

„Tak dobře.“ V polovině schodů se Darcy zastavila a ohlédla. „Skvěle jsem si to užila. Ale to porsche se asi koupit neodvážím. Je hrozně nepraktické.“

„O tom si ještě popovídáme,“ řekla Serena a šla objednat limonády.

Přemýšlela o tom, jak osamělá asi Darcy musela být. Bylo to na ní poznat, dalo se to vytušit z toho, co vyprávěla o svém dětství. Na takovýhle nákup ji asi ještě nikdy nikdo nevzal. Vzpomněla si, jak překvapeně se Darcy tvářila, když ji se smíchem objala po nekonečném vybírání náušnic, a sevřelo se jí nad tím srdce.

Už po těch pár hodinách, co ji znala, mohla s jistotou říct, že Darcy si zatím v životě moc legrace neužila.

A rozhodla se, že jí pomůže to změnit. Když zazvonil telefon, Darcy seshora zavolala: „Já teď nemůžu... mohla bys...“

„Vezmu to,“ křikla Serena a zvedla sluchátko. „Apartmá slečny Wallaceová.“ Když poznala hlas, rozzářily se jí oči. „Ano, už jsme se vrátily.“

Musela teď přemýšlet bleskovou rychlostí. „A co kdybychom to uspořádali tady,“ navrhla Justinovi. „Určitě jí to tak bude příjemnější. Ano, už je v pořádku. Tak zatím.“

Pak došla pod schody a zavolala: „Nepotřebuješ s něčím pomoci?“

„Ne. Krabic je tu hromada, ale ty šaty už jsem mezi nimi našla.“

„Nepospíchej. Volal Justin. Nebude ti vadit, když s ním tady něco dohodnu?“

„Ne.“

„Dobře. Koupím ještě něco k pití.“ Šampaňské, rozhodla se v duchu.

O deset minut později se otevřely dveře výtahu a Darcy, která právě scházela ze schodů, zůstala stát jako přimražená. Z výtahu se vyhrnul hlučný dav lidí a v mžiku zaplnil místnost životem.

Byl mezi nimi i Mac.

Serena si všimla, jak mu potemněly oči, když Darcy uviděl, a hned jí bylo všechno jasné.

„Moje holčička!“ zajásal Daniel a sevřel Serenu v objetí. „Málo voláš mamince,“ vyčetl jí.

„Protože mám stejné starosti se svými dětmi,“ řekla Serena a dala mu na každou tvář jednu šťavnatou pusu. Pak se šla obejmut s bratrem. „Jak se máš? Co Diana? A co děti?“

„Všichni se mají dobře. Diana zrovna dodělává jeden důležitý případ, takže nemohla přijet. Bylo jí to moc líto.“

„Tak tady ji máme,“ zamružel Daniel s pohledem upřeným na Darcy, která stála na schodech jako solný sloup. „No tak pojdte k nám, děvenko, ať si vás prohlédneme zblízka.“

„Neboj, nekouše,“ řekl Mac, došel ke schodům a podal jí ruku.

Darcy měla strach, že ze sebe nevypraví ani slovo. Daniel jí připadal obrovský a pohled jeho modrých očí pod zachmuřeným bílým obočím byl ostrý jako nůž. „Těší mě, že vás poznávám, pane MacGregore.“

Zachmuření vydrželo jen chvíli a pak je vystřídal úsměv tak široký a zářivý, až Darcy překvapeně zamrkala. „Jste jako sluníčko,“ řekl a obrovskou rukou ji jemně poplácal po tváři. „Co je malé, to je hezké.“

Darcy se usmála. „To se vám jen zdá, protože jste tak velký. Kdyby měl tehdy ve Skotsku můj prapředek William Wallace víc mužů jako vy, určitě by neprohrál a neskončil na popravišti.“ Sama nad sebou žasla, kde se v ní ta výřečnost bere.

Daniel se srdečně a velmi hlučně zasmál a zamrkal na ni. „Děkuju, děvenko. Hezky se tady posadíme a popovídáme si.“

„Na výslech bude času dost. Já jsem Caine MacGregor.“

Darcy přijala ruku, kterou jí nabídl vysoký muž s prošedivělými blond vlasy a pronikavými modrými očima. „Ano, já vím. Promiňte, jestli jsem trochu nervózní, ale... učila jsem se o vás ve škole. Všichni mysleli, že budete kandidovat na prezidenta.“

„Politiku jsem přenechal Alanovi. Ted' už jsem jen právník. Váš právník.“ Vzal ji za paži a s přehnanou úslužností ji odvedl ke křesílku u konferenčního stolku. „Mám ty nýmandy poslat pryč, abychom mohli v klidu projednat vaši kauzu, slečno Wallaceová?“

„Ne, ne,“ vyhrkla a přelétla očima všechny ty usměvavé tváře kolem, zvláště Mácovu. „Jich se to taky týká.“

„Jak si přejete, stejně to bude jen formalita.“ Posadil se a otevřel svůj kufřík. „Mám tu váš rodný list, kartu pojištěnce a kopii policejního protokolu ohledně krádeže vaší peněženky. Peníze, které byly v ní, už ale bohužel asi nedostanete.“

„To nevádí,“ vypravila ze sebe. „Jak to, že jste to sehnal tak rychle?“

„Mám známé,“ usmál se. „Tady jsou kopie vašeho loňského a předloňského daňového přiznání. A tyhle formuláře musíte vyplnit. Je jich požehnaně.“

Darcy zírala na štos papírů, který před ní položil. „Dobře. Čím mám začít?“

„Vezmeme to popořadě.“ Najednou se zarazil a ohlédl po ostatních členech rodiny. „Vy nemáte nic na práci?“

„Ne,“ odpověděl Daniel a posadil se na pohovku. „Ale rád bych se něčeho napil.“

„Pití už jsem objednala.“ Aby odvedla jeho pozornost, sedla si Serena vedle něj a začala mu vyprávět o nejnovějších úspěších jeho vnoučat.

Darcy mezi tím pozorně poslouchala Cainovy rady a pečlivě vyplňovala jeden papír za druhým.

Nad adresou chvíli váhala a pak napsala jméno hotelu a číslo pokoje.

„Vaši totožnost bychom měli,“ řekl Caine. „Ted' ještě banku a číslo účtu.“

„Banku?“

„Ty peníze převedeme elektronicky z účtu *Comanche* na váš účet. Ten velký šek, který vám Mac oficiálně předá, je vlastně jen reklama. Chcete ty peníze převést do banky v Kansasu?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou, ale dál nic neříkala.

„A kam je máme poslat?“ zeptal se Caine.

„Nevím. Nemohly by třeba zůstat v té samé bance?“

„Proč ne.“

Darcy přikývla a podepsala poslední formulář. Koutkem oka si všimla, že Mac jde otevřít hotelové službě. Měl na sobě černé kalhoty a bílou košili z nějaké jemné, hebké látky. Darcy neměla tušení, co je to za látku, věděla jen, že by se jí chtěla dotýkat. A toho pevného těla pod ní.

„Budete potřebovat finančního poradce.“

„Cože?“ Darcy zčervenala a rychle se vrátila pohledem zpátky ke Cainovi. „Promiňte.“

„Zítřka ráno dostanete pěkný balík peněz. Budete potřebovat finančního poradce.“

„Nemohl byste to dělat vy?“

„Já vám můžu dát jen pár základních rad. Pak si budete muset najít odborníka. Pár vám jich doporučím.“

„Jste moc hodný.“

„To nic není,“ řekl a pohodlně se opřel. „Otevřeme vám účet, převedeme na něj peníze a hotovo.“

„Nic víc?“

„Nic víc.“ v

Najednou se jí sevřel žaludek. Položila si ruku na břicho a vzdychla: „Bože můj.“ Znovu zabloudila očima k Mácovi. Doufala, že jí řekne, co dělat, co říct, ale on se na ni jen díval s výrazem, který nedokázala rozluštit.

Serena, která to všechno moc dobře viděla, vstala a zatleskala. „Tohle musíme oslavit. Macu, zlato, otevři šampaňské a Darcy nalij jako první.“

„Je to od vás moc hezké, ale –“ Přerušilo ji bouchnutí špuntů.

„Ještě nikdy mě nepřipravil o milion někdo tak krásný,“ řekl Justin a podal Darcy sklenku. „Užijte si ty peníze.“ Naklonil se k ní a políbil ji na tvář.

Darcy ucítila žár okolo žaludku a tíhu na prsou. „Děkuju.“

„Gratuluju,“ řekl Caine a políbil jí ruku.

Pak všichni zvedali sklenky a jeden přes druhého jí blahopřáli. Všichni až na jednoho ji objali a políbili. Tou výjimkou byl Mac, který ji jen lehce přejel prstem po tváři.

Pak se všichni začali dohadovat, kde dnes povečeří, a Darcy s překvapením zjistila, že berou jako samozřejmost, že ona půjde s nimi. Serena ji vzala kolem ramen a rezolutně odmítla Cainův návrh zajít na pizzu.

Darcy zaplavilo dojetí. Drtilo jí srdce, dusilo ji a pálilo v očích. Slyšela, jak se jí dech pomalu ale jistě mění ve vzlyky.

„Omluvte mě,“ zamumlala a rychle se rozeběhla po schodech nahoru. Slyšela jak smích ztichl, ale utíkala dál. Zavřela se v koupelnu a rychle pustila kohoutek, aby nebyl slyšet její pláč.

Sedla si na podlahu, schoulila se do sebe a rozplakala se jako malé dítě.

ŠESTÁ KAPITOLA

Když Darcy vyšla z koupelny, bylo už v apartmá ticho. Pochopila, že se rozhodli nechat ji o samotě, ale nevěděla, jestli má cítit úlevu nebo stud. Zase se budu se muset složitě omlouvat a všechno vysvětlovat, pomyslela si. Ale nejdřív se musím úplně uklidnit.

Rozhlédla se po ložnici plné krabic a nákupních tašek a rozhodla se, že nejlepší, co teď může udělat, je všechno roztrdit a uklidit. Dát si život do pořádku aspoň částečně.

Právě vybalovala novou blůzku, když zaslechla na schodech kroky. Otočila se a uviděla Maca.

„Jsi v pořádku?“

„Ano. Myslela jsem, že jste všichni odešli.“

„Já zůstal,“ řekl prostě a popošel k ní. Podíval se na blůzku, kterou svírala v rukou tak pevně, až jí zbělely klouby. „Pěkná barva,“ poznamenal.

„Hmm, ano. Vybírala ji se mnou tvoje maminka.“ Darcy povolila prsty a rychle se otočila ke skříni, aby do ní blůzku pověsila. „Bylo to ode mě nezdrovité takhle utéct. Všem se omlouvám.“

„To nemusíš.“

„Měla bych.“ S nezvyklou pečlivostí urovnávala blůzku na ramínku. „Všechno to přišlo moc najednou.“

„To je pochopitelné, Darcy. Vyhrála jsi spoustu peněz, život se ti změnil.“

„Peníze?“ Bezděky se ohlédla. „Ano, ty za to taky můžeš.“

Mac naklonil hlavu ke straně. „A kromě nich?“

Darcy položila jednu z krabic zpátky na postel a postavila se k oknu. Ten svět, který jí ležel u nohou, ji čím dál víc fascinoval.

„Máš... nádhernou rodinu. Ani nevíš, jaký poklad máš. Ani to nemůžeš vědět, protože je máš odjakživa.“

Dívala se na neony zdobící kasino naproti. Zvaly, vybízely, lákaly: *Vyhráj, vyhráj, vyhráj*.

Vyhrát není tak těžké, napadlo ji. Mnohem těžší je výhru si udržet.

„Umím se dívat,“ řekla. „Jsem v tom dobrá, a tak chci psát. Psát o tom, co vidím, nebo co bych ráda viděla kolem sebe. O pocitech, které bych chtěla poznat.“ Zkřížila ruce na prsou a začala si třít paže. „Na tvoji rodinu jsem se taky dívala.“

„A co jsi viděla?“ zeptal se Mac.

„Třeba jak si včera v baru tvůj tatínek hrál se Sereninými vlasy“ Když uviděla Mácův překvapený výraz, usmála se. „Ty jsi na to zvyklý, takže už to ani nevidíš. Dal jí ruku kolem ramen a ona se k němu naklonila, jako kdyby...“ s přivřenými očima Darcy ten pohyb napodobila, „... jako kdyby se uvelebovala na polštáři, jako kdyby tu polohu už dávno znala.“

Darcy zavřela oči a položila si ruku na srdce. „A zatímco se se mnou bavil, hrál si s konečky jejích vlasů. Zaplétal do nich prsty, pročesával je, hladil je a ona to věděla. Poznala jsem jí to na očích.“

Otevřela oči a usmála se. „Naši se milovali, ale takhle se nikdy nedotýkali. Někteří lidé to prostě nedělají, nebo nemůžou.“ Vzdychla a zavrtěla hlavou. „Už zase plácám nesmysly.“

Mac si uvědomil, že ten obrázek, který mu vykreslila, je pravdivý. Jemu to ale přišlo jako samozřejmost, které nikdy nepřikládal význam.

„Máš pravdu,“ řekl.

„Ale to není všechno. Jak se sem před chvílí všichni nahrnuli, byl jsi jedním z nich, takže jsi taky nic zvláštního neviděl. Třeba jak tvůj děda tak silně a pevně objal tvou maminku. V tu chvíli byla pro něj středem vesmíru, a on pro ni. A když si pak sedla k němu na křeslo, položil jí ruku na koleno. Jen tak, aby se jí dotýkal. Bylo to krásné,“ řekla tiše. „A jak se potom s tvým strýčkem z legrace hádali o to, kam se půjde na večeři.“

„Máme se prostě rádi,“ řekl a když si všiml, že jí znovu zvlhly oči, pohladil ji konejšivě po vlasech. „Co je to s tebou, Darcy?“

„Byli na mě tak hodní. Připravila jsem je o takovou spoustu peněz a oni se mnou pijí šampaňské, smějí se a gratulují mně. Tvoje maminka mně dala ruku kolem ramen.“ Hlas se jí na chvíli roztřásl. „Vím, že to bude to znít divně, ale kdybych neutekla nahoru, asi bych se jí vrhla do náruče a už bych ji nepustila. Myslela by si, že jsem se zbláznila.“

Osamělá? proběhlo Mácovi hlavou. To je slabé slovo. „Asi si myslela, že to potřebuješ,“ řekl a napřáhl k ní ruce. „Pojď, chytni se mě. To nic není.“

Přitáhl ji blíž a přitiskl jí tvář k vlasům. Cítil, jak se Darcy chvěje, jak váhá, jak uvnitř bojuje s mnoha pocity najednou. Pak ale zvedla ruce, pevně ho objala a dlouze, rozechvěle vzdychla.

„U nás v rodině se objímáme pořád,“ řekl jí. „Nikoho bys tím nepohoršila.“

Opřít se o tu pevnou širokou hrud', poslouchat pravidelný tlukot jeho srdce, cítit teplo jeho těla, bylo moc příjemné. Zavřela oči a nechala ho, aby ji hladil po zádech.

„Je to tu pro mě všechno úplně nové,“ zamumlala. „Tolik lidí. Ale hlavně ty.“ Hlas měla hluboký a zastřený, její vlasy ho šimraly na tváři a voněly jako rozkvetlá louka. Láska, ne chtíč, připomněl si. Přátelství, ne vášeň.

Vtom ale otočila hlavou, jako kdyby si chtěla protáhnout krk, a ten líný pohyb v něm všechny zapovězené emoce jen rozdmýchal.

„Už je ti lépe?“ Zkusil se odtáhnout, ale Darcy se ho nepustila. Na spánku ho zašimraly její rty. Držel ji, nechal se držet a v duchu se přesvědčoval, že to dělá jen kvůli ní.

„Mmm.“

Začal si hrát s tenkými ramínky jejích šatů. Přejížděl prsty po nich i pod nimi, až se Darcy začala protahovat, jako kočka.

A to byl hlavní důvod, proč vzápětí sehnul hlavu, našel její rty a začal je líbat.

Zapomněl být něžný. Darcy se k němu tiskla zalitá slunečním světlem, celá zlatá, hebká, roztoužená. Poddala se tomu polibku, jako kdyby už dlouho na nic jiného nečekala.

Myšlenky jí vířily hlavou v pomalých zvětšujících se kruzích. Jeho síla, síla těch rukou a vědomí, že je vůči nim bezmocná, ji vzrušovaly tak, až se celá roztrásla.

Takhle vypadá touha, pomyslela si omámeně –výbuch světla, tepla, energie a ryzích emocí, zrychlený tlukot srdce – a oddala se tomu.

Pohládl ji po zádech, ale tentokrát sklouznul rukou níž a přitisknul ji k sobě i dolní polovinou těla. Lačně, dravě při tom polykal její vzdechy a představoval si, jak do ní proniká, jak ji naplňuje, jak si ji bere tady a teď, jak se zbavuje toho žáru ve slabinách.

Zarazil se, až když už držel v rukou ramínka jejích šatů a chystal se z ní všechno servat. Podíval do jejích rozšířených, oslepených očí a viděl, že jsou ještě vlhké slzami.

Pustil ji tak náhle a prudce, že zavrávala.

„Jsi moc důvěřivá,“ křikl na ni, i když těmi slovy bičoval spíš sám sebe. „Je div, že ti ještě nikdo neublížil.“

Bože, bože můj, proběhlo jí hlavou. Zvedla ruku a dotkla se prstem rtů, které ji příjemně bolely. „Ty mně neublížíš. Věřím ti.“

Dívala se na něj očima plnýma vzrušení a důvěry, kterou Mac dokázal jen těžko unést.

„Neznáš mě,“ zavrčel. „Neznáš pravidla hry. A já jsem zvyklý vyhrávat. Možná až moc.“

„Ale já jsem taky vyhrála.“

Mácovi se blýsklo v očích.

„Zůstaň tu ještě chvíli,“ pohrozil jí, „a já to všechno dostanu zpátky. A vezmu si víc, než budeš chtít. Tak buď opatrná.“

Najednou zvedl ruku a chytil ji zezadu za krk. Chtěl, aby se před ním přikrčila. Kdyby to udělala, dokázal by snad odolat tomu, co ho tak lákalo. „Seber peníze a uteč. Kup si dům se zahradou. Do mého světa nepatříš.“

Darcy měla co dělat, aby tomu gestu opravdu nepodlehla. „Líbí se mně tu,“ řekla vzdorovitě.

Rty mu zvltno cosi mezi úsměvem a ušklíbnutím. „Vždyť ani pořádně nevíš, kde jsi.“

„Jsem s tebou.“

„Chceš to se mnou risknout, Darcy z Kansasu?“ zeptal se a lehce přitlačil. „Mě nevyděsíš.“

„Opravdu?“ Ale měl bych, pomyslel si. Pro její vlastní dobro. „Vždyť se i před tím blbcem Geraldem schováváš jako zloděj. A to bys chtěla hrát s profíky?“ Zasmál se, pustil ji a zamířil ke dveřím. „Nemáš šanci.“

Ta slova pro ni byla horší než facka. Překvapeně zamrkala, ale pak se rychle vzpamatovala. „Máš pravdu,“ řekla jeho zádům.

Zastavil se před schody a otočil se zpátky. Darcy pořád stála u okna, ruce zkřížené na prsou, a oči se jí vášnivě leskly. A on ji chtěl, strašně chtěl, nejradši by se k ní hned vrátil, znovu ji objal a jen ji držel. Potřebovala to nejen ona, ale i on.

„Máš úplnou pravdu,“ vyštěkla. „Tak jak to uděláme?“

Mac zatnul zuby a radši se pevně chytil zábradlí. „Co máš na mysli?“

„Jak to oznámíme tisku? Bude jim stačit jméno, nebo budou chtít tiskovou konferenci?“

Směs studu a rozčilení, kterou Mac cítil, byla smrtící. Promnul si obličej a pokusil se ovládnout. „Darcy, tohle nespěchá.“

„Jak to? Říkal jsi, že to stejně brzy praskne, takže bude lepší zůstat pánem situace. A kdybych s tím skrývání pokračovala, přestal by sis mě vážit úplně.“

„O mě tu vůbec nejde. Měla bys konečně začít myslet trochu na sebe.“

„To dělám. A tohle se mě týká.“ Zvláštní, pomyslela si, jak člověka uklidní, když to řekne nahlas. „Chci přestat utíkat, nechci sebou pořád nechat vláčet. Možná nejsem profesionální hráč, Macu, ale chci hrát sama za sebe.“

Rychle se otočila, aby si to nestihla rozmyslet, zvedla sluchátko a vytočila telefonní číslo. „Zavoláš do novin ty nebo já?“ zeptala se.

Chvilí se na ni ještě díval a čekal, jestli to nevzdá, ale její pohled zůstal pevný. Beze slova k ní došel, vzal jí sluchátko z ruky a vytřásl číslo.

„Tady Blade. Prosím tě, uspořádal bys v nevadském salónku tiskovku? Za hodinu.“

„Dotlačil jsem ji k tomu.“ Mac stál s rukama v kapsách u služebního vchodu do salónku a sledoval, jak Caine promlouvá k novinářům.

„Dal jsi jí prostor,“ opravila ho Serena. „Kdyby ses do toho nevložil, vrhli by se na ni dřív, než by se na to mohla připravit.“ Poplácala syna po rameni. „A teď má navíc nejlepšího právníka v zemi.“

„Stejně není připravená.“

„Řekla bych, že ji podceňuješ.“

„Tos ji neviděla před hodinou.“

„To ne,“ uznala Serena a radši se nevyptávala, co se dělo. „Ale vidím ji teď a říkám, že připravená je.“

Darcy měla na sobě ty žluté letní šaty a k nim krátké bílé sako. Vypadala jedním slovem elegantně.

Je trochu pobledlá, všimla si Serena, ale drží se statečně.

„Ta ještě sama sebe překvapí,“ zašeptala Mácovi. A ty sebe taky, dodala v duchu. „Caine ji když tak podrží. A my jí budeme držet palce.“

Těžkými dveřmi proklouzl Justin, lehce položil Sereně ruku na rameno a kývl na Maca. „Jsme připravení. Mám to jít uvést?“

„Já to zvládnou.“ Všiml si, jak Serena pohladila Justinovi ruku. Bylo to pro ně tak přirozené gesto, že nebýt Darcy by si ho ani nevšiml.

„Nikdy jsem si vás dost nevážil,“ řekl a přidal k jejich rukám na chvíli i tu svou.

Když pak odešel za Darcy, Justin zamyšleně svraštil obočí. „A co mělo znamenat tohle?“

„To si nejsem jistá,“ usmála se Serena dojatě. „Ale líbí se mně to. Pojďme zabavit starého pána, aby to měla Darcy jednodušší.“

Darcy byla vyděšená. Všechny Cainovy rady a instrukce se jí v hlavě pomotaly dohromady a na místě ji držela už jen její hrdost. Nechtěla dál dělat lovcům zájce.

Když přišel Mac, srdce se jí rozbušilo ještě víc.

„Připravená?“

„Ano.“

„Já tam teď půjdu, krátce tě uvedu, ty pak přijdeš a odpovíš na pár otázek. Nic víc na tom není.“

Kdyby mně řekl, že budu žonglovat s hořícími pochodněmi, mělo by to stejný účinek, pomyslela si, ale přikývla.

„Tvůj strýček už mně to vysvětlil.“

„Darcy přece není hloupá,“ štěkl po něm Daniel. „Nemám pravdu, děvenko?“

„Uvidíme,“ odpověděla Darcy, narovнала ramena a šla nakouknout dovnitř pootevřenými dveřmi. „Tolik lidí,“ vydechla a žaludek se jí sevřel. „No co,“ řekla hned statečně. „Jeden nebo sto, vždyť je to jedno.“

„Když se ti nějaká otázka nebude líbit, neodpovídej na ni,“ zašeptal Mac a vešel dovnitř. Ze salónku to zašumělo.

Sebevědomí má dost, usoudila Darcy z jeho pohybů a úsměvu, se kterým mluvil. Když se v jedné chvíli reportéři rozesmáli, udiveně zamrkala.

Neslyšela, co Mac říkal, ale věděla, že se tím snaží navodit přátelskou, odlehčenou atmosféru.

Je to pro něj denní chléb, pomyslela si. Potkávat cizí lidi, přemýšlet za pochodu, ovládat se. To moře tváří mu nevzalo klid, vykřikované otázky s ním ani nepohnuly.

„Jdeme na to?“ zeptal se Caine a položil jí ruku na rameno.

Darcy se zhluboka nadechla a vydechla. „Jdeme.“

Když vešla dovnitř, všechny pohledy, fotoaparáty i kamery se obrátily k ní. Než došla k mikrofonu, byla už zavalená přívalem otázek, a když se Mac natáhl, aby jí mikrofon snížil, cukla sebou.

„Ehm...“ odkašlala si a vlastní hlas na ni vybafnul z reproduktorů. Nervózně se usmála. „Jsem Darcy Wallaceová a... ehm...“ Znovu si odkašlala a zoufale lovila v tom zmatku, který měla v hlavě, nějakou souvislou myšlenku. „A vyhrála jsem jackpot.“

Ozval se smích, povzbudivý potlesk a spousta otázek najednou, takže většině ani nebylo rozumět.

„Odkud jste?“

„Jak se cítíte?“

„Co děláte ve Vegas?“

„Co se dělo, když...“

Proč? Jak? Kde?

„Promiňte,“ řekla Darcy třesoucím se hlasem, ale když viděla, že jí Mac chce jít na pomoc, gestem ruky ho zarazila. „Promiňte, ale nikdy v životě jsem s novináři nemluvila, takže nevím, jak na to. Asi bude nejlepší, když vám prostě řeknu, jak se to stalo.“

Bylo to tak snazší, jako vyprávět nějaký příběh. Jak mluvila, hlas se jí postupně přestával třást a brzy povolila i prsty, kterými se držela pultíku jako záchranného kruhu.

„Co byla první věc, kterou jste udělala, když jste zjistila, že jste vyhrála?“

„Myslíte po tom, co jsem omdlela, těsně před tím, nebo až když jsem se probírala?“ Novináři se rozesmáli. Darcy zaškubalo v koutcích. „Pan Blade mě ubytoval. Vlastně mně to všechno došlo až druhý den. A pak jsem si šla koupit šaty.“

„Ta holka má šmrnc,“ poznamenal Daniel.

„Má je v hrsti,“ zářila Serena radostí. „Ani neví, jaký má šarm.“

„A našeho kluka taky dostala,“ řekl Daniel a když Serena udiveně zvedla obočí, kývl hlavou směrem k Mácovi. „Podívej, jak si ji hlídá. Kdyby se k ní někdo přiblížil, rozbil by mu ciferník. Je v tom až po uši.“

Serena v tom otce nechtěla zbytečně utvrzovat, a tak řekla: „Vždyť se znají teprve pár dní.“

Daniel si tiše odfrknul a zašeptal jí do ucha: „A jak dlouho to trvalo tobě s Justinem?“

„Rozhodně kratší dobu než odhalit, že jsi v tom měl prsty.“

„A vidíš, jsi vdaná už třicet let,“ usmál se Daniel. „Ne, neděkuj mně,“ pokračoval a poplácával ji po tváři. „Člověk se o rodinu musí starat, když se chce dočkat vnoučat.“

Serena jen vzdychla. „Aspoň bys to mohl dělat trochu nenápadně.“

„Nenápadný je moje druhé jméno,“ řekl Daniel a mrknul na ni.

„Dobrá práce,“ pochválil ji Caine, jen co se za nimi zavřely dveře, a objal ji.

Darcy zaplavila úleva. „Hlavně, že už to mám z krku. Nebylo to zas tak těžké, jak jsem myslela.“

„Tohle byl jen začátek,“ opravil ji Caine nerad. „Teď je na chvíli zaměstná Mac.“

„Ale já už jim všechno řekla.“

„Ti nemají nikdy dost. Budou teď na vás chtít osobní interview, fotky, celý váš životní příběh.“

„Životní příběh.“ To Darcy rozesmálo. „Ten můj ještě před pár dny nestál za řeč.“

„Takový kontrast je přitáhne ještě víc. Bulvár si na tom smlsne. Klidně do toho zapletou i mimozemšťany.“

Caine nabídl směřící se Darcy rámě a rychle ji odvedl do výtahu. Nechtěl ji strašit, ani jí kazit radost z úspěchu, ale věděl, že musí zůstat na pozoru.

„Budou vám nabízet úžasně výhodné investice, u dveří bude stát fronta finančních poradců a člověk, který s vámi chodil do první třídy, bude chtít půjčit peníze.“

„To bude určitě Patty Andersonová,“ tipnula si Darcy. „Nikdy jsem ji neměla moc ráda.“

„Ve vlastním zájmu teď pár dní nezvedejte telefon. Nebo víte co? Seženeme vám s Mačem někoho, kdo bude vyřizovat hovory za vás.“

„Ale já už se nechci schovávat.“

„Tohle je v zájmu vaší bezpečnosti. Musíme mít situaci pod kontrolou. Jestli chcete poskytnout rozhovor, můžete. A až se rozhodnete, co s penězi, zavolejte někomu z toho seznamu, který jsem vám dal. Hlavně ale s ničím nespěchejte.“

„Budu opatrná,“ přikývla Darcy, když výtah zastavil u jejího apartmá.

„Dobře. Kdybyste měla nějaký problém, zavolejte mně. Zítra jsem ještě tady, pak v kanceláři v Bostonu.“

„Nevím, jak bych vám měla poděkovat.“

„Užívejte si.“ Stiskl jí ruku. „A nezapomeňte, jakou radost jste měla z těch šatů.“

„Chápu. Člověk se nesmí přestat těšit z maličkostí,“ přikývla Darcy.

„Hodně štěstí.“ Naklonil se k ní a políbil ji na tvář. „Ještě se uvidíme.“

Darcy vešla do apartmá sama. Radovat se z maličkostí není tak jednoduché, jak se zdá, pro bohatou ženu v prvních vteřinách jejích patnácti minut slávy. Telefon, na kterém už blikalo světýlko přijatého vzkazu, se rozezvonil, ale Darcy ho podle Caineovy rady ignorovala. Počkala, dokud nepřestal zvonit, a pak vyvěsila sluchátko.

Tenhle problém je prozatím vyřešený, řekla si.

Ale věděla, že má i jiné, vážnější a komplikovanější problémy, které s jejím nově nabytím bohatstvím nemají nic společného.

Byla zamilovaná a věděla, že nemá smysl to sama před sebou skrývat. Srdce jí ještě nikdy nelhalo.

Často si představovala, kdo by v ní takový cit mohl probudit, a až teď zjišťovala, že v těch představách opomněla jednu zásadní věc – možnost, že by ji ten někdo nemiloval.

Milovat Maca bylo neúprosně skutečné a fyzická přitažlivost k němu mnohem silnější a živější, než jak si ji představovala.

Chtěla se ho dotýkat, ochutnávat ho, naplnit příslib toho šíleného polibku. Chtěla vidět, jak po ní touží, chtěla se oddat smyslům.

Ale stejně tak toužila po tom, aby se k němu mohla jen přitulit a vědět, že je vítaná, očekávaná. Chtěla si s ním vyměňovat ty tiché pohledy, která zamilovaní používají místo slov.

Chtěla být milována. A v tom byl právě problém.

Ale podařilo se jí ho vzrušit, a to byl sám o sobě úspěch. Když se mnou chce spát, uvažovala, možná začne časem chtít i víc. Rozhodně je to pravděpodobnější než vyhrát zdejší jackpot.

S tou myšlenkou se uvelebila na kraj pohovky, opřela si hlavu o velký měkký polštář a usnula.

Zdálo se jí o tanečnicích. Byly jich tucty, s nekonečně dlouhýma nohama a nadry překypujícími z odvážných třpytivých kostýmů, a ona stála mezi nimi v obyčejných šatech jako vrabčák v hejnu exotických ptáků.

Dlouhé nohy se leskly, štíhlá těla se točila a vlnila nacvičenými pohyby. Darcy se s nimi nemohla rovnat, vždycky byla o krok pozadu, ať se snažila, jak chtěla.

Mac to všechno sledoval s pobaveným úsměvem na tváři a ty krásné ženy kolem něj svůdně kroužily, jako kdyby ho pobízely, ať si vybere.

Když před ním stanula Darcy, podíval se na ni a zeptal se: *Kde ses tu vzala? Ty sem nepatříš.*

Chci tu zůstat, odpověděla.

Ale on ji jen poplácal po tváři a jemně ji postrčil pryč. *Nepatříš sem, Darcy z Kansasu. Ani nevíš, kde vlastně jsi.*

Ne, vím to. Opravdu. Chci sem patřit. A budu sem patřit.

A najednou se objevil Gerald – zase se otráveně mračil – vzal ji za ruku a táhl ji pryč.

Už bys měla přestat bláznit. Jestli si chceš dál hrát na někoho, kým nejsi, brzy se dokonale ztrapníš. Už mě nebaví čekat, až dostaneš rozum. Jedeme domů.

„Já se nechci vrátit,“ zamumlala Darcy a probudila se. „Nechci se vrátit,“ řekla ještě jednou a otevřela oči. Venku i v pokoji už byla tma.

Ještě chvíli ležela a odháněla od sebe zbytky snu a i s jeho smutnou náladou.

„Zůstanu tady,“ zašeptala a objala polštář. „Ať se děje, co se děje.“

SEDMÁ KAPITOLA

Darcy už v *Comanchi* bydlela skoro týden a pořád měla co objevovat.

Procházela se kolem venkovního jezírka ve tvaru podkovy, máčela si prsty v malé laguně obklopené palmami a napájené zurčivým vodopádem.

Pravidelně chodila do lázní a fitnesscentra, prochodila desítky obchodů, ale v *Comanchi* bylo ještě druhé obchodní centrum, dvě kina a tři taneční sály.

Čím déle byla v kasinu hostem, tím větší se jí zdálo.

Dnes se nechala vyvézt výtahem až na střechu a ocitla se v zelené oáze plné palem a lián, s jezírkem třpytícím se v ranním slunci.

Pro ty, kdo se chtěli buď slunit nebo odpočívat ve stínu, tu všude byla křesílka a lehátka v barvách hotelu – safírové a smaragdové.

U jednoho z prosklených stolků pod rozložitým slunečníkem seděl Daniel MacGregor.

Když ji uviděl, vstal tak rychle, až se Darcy divila, kde se v muži, který už je na světě skoro sto let, bere tolik energie. Zvlášť když za tu dobu stihl postavit obchodní velmoc a vychovat prezidenta.

„Děkuju, že jste přišel, pane MacGregore.“

Daniel na ni zamrkal a podržel jí židli. „Jen blázen by odmítl, kdyby ho požádala o schůzku tak krásná žena.“ Když si sedal naproti

ní, přišel ke stolu číšník se šálkem kávy. „Posnídáte se mnou, děvenko?“

„Ne,“ usmála se rozpačitě. „Na to jsem moc nervózní.“

„Právě proto byste se měla najíst. Přineste mně a tady slečně slaninu s vejci. Vajíčka udělejte míchaná a slaninou nešetřete.“

„Hned to bude, pane MacGregore.“

Typická reakce těch, kteří se setkají s Danielem MacGregorem, pomyslela si Darcy. Hned to bude, pane MacGregore, jak si přejete.

„Žádné odmlouvání,“ pohrozil jí a usrkl kávy. „Uvidíte, jak vás jídlo postaví na nohy. Za tak krátký čas jste toho prožila víc než dost. Není divu, že vás to trochu rozhodilo. Stará se o vás můj vnuk dobře?“

„Ano, je skvělý. Všichni jste na mě moc hodní.“

„Ale pořád tu ještě nemáte úplně jistou půdu pod nohama.“

„Ano,“ vzdychla. „Všechno je tu tak... cizí, neznámé, vzrušující. Jako bych se ocitla uprostřed knihy. Předchozí kapitoly jsou v mlze a kdo ví, jak to všechno skončí.“

„Užívejte si tu stránku, na které právě jste.“

„To dělám,“ řekla a začala si hrát s pramínkem vlasů. „Ale musím myslet na to, co přijde. Nemůžu si pořád jen kupovat šaty a šperky, žít jen přítomností. Peníze přece znamenají taky zodpovědnost.“

Daniel se opřel a chvíli si ji prohlížel. Vypadá křehce, uvažoval, ale mysl má houževnatou a hbitou, a to je dobře. Manželka mého vnuka by měla být inteligentní.

Danielův úsměv Darcy zmátl. Zdál se jí... vychytralý. A v jeho modrých očích tančily záhadné jiskřičky. Vyvedlo ji to z míry tak, že se napila kávy dřív, než si do ní dala smetanu.

„Dneska ráno jsem měla na záznamníku skoro dvacet vzkazů.“

„To se dalo čekat.“

„Já vím. Mac mně říkal, že to přijde, ale netušila jsem, že jich bude tolik. Samí reportéři,“ zasmála se, „lidi z časopisů, které sama čtu, a z televizních show, na které se dívám. A přitom jsem nic neudělala. Nikomu jsem nezachránila život, ani jsem neobjevila žádný zázračný lék, ani neporadila čtyřčata.“

Daniel zvedl obočí. „To se ve vaší rodině už někdy stalo?“

„Ne.“

„Škoda,“ zamumlal. Dvojčata bych si nechal líbit, pomyslel si. Když ale viděl Darcyn nechápavý výraz, vrátil se k původnímu tématu. „Měla jste prostě štěstí. Navíc jste mladá, hezká, pocházíte z maloměsta na středozápadě a přišla jste sem s posledním dolarem v kapse, a to je skvělý příběh. Spousta lidí vás teď bude mít za vzor.“

„To je pravda. Asi bych měla veřejnosti něco říct.“

Když jim číšník přinesl dva vrchovaté talíře, zůstala na tu hromadu jídla jen beze slova zírat. Daniel se do své porce hned s chutí pustil. „Jen jezte, děvenko. Potřebujete palivo.“

Darcy vzala vidličku. „Nevěděla jsem, že se tu dá i najíst.“

Daniel se usmál. „Většinou ne. Ale sem tam neuškodí pravidla porušit. Chtěla jste soukromí,“ připomněl jí. „A sem po ránu moc lidí nechodí. Zato restaurace uvnitř jsou narvané.“

„V prospektech jsem četla, že jich je tu šest,“ řekla Darcy. „A čtyři bazény.“

„Lidi musejí mít kde se najíst a odpočinout si.“

„Pořád mě udivuje, jak je to tu obrovské. Kina, restaurace, venkovní amfiteátr. Je to úplné bludiště.“

„A všechny cesty jakoby náhodou vedou do kasina,“ dodal a mrknul na ni. „Hraní má vždycky přednost.“

„A pak člověk přijde sem, rozhlédne se a vidí tu krásu kolem. Já se na poušť dívám moc ráda.“

„To je jeden z důvodů, proč nejsou v kasinu žádná okna – odváděla by pozornost.“ Znovu se šibalsky usmál. „Měla byste se pořádně najíst a pak si jít zaplavat. Já plavu skoro každý den a vloženež tím mládu.“

Vyzařovala z něj energie, zájem o život, potěšení z toho, že se s ním může porvat. A právě na tuhle vlastnost Darcy spoléhala. „Ehm... pan MacGregor, Caine, mně dal seznam jmen. Finanční poradce, zprostředkovatele a tak.“

Protože tu nebyl nikdo, kdo by mu to mohl zakázat, Daniel si brambory důkladně posolil, než začal jíst. „Musíte chránit svoje peníze,“ přikývl.

„To vím. Zajímá se teď o ně spousta lidí. Jeden mně dokonce nabídl, že mně zaplatí let do Los Angeles, abych se s ním mohla

setkat.“ Ušklíbla se a začala si mazat máslem první toast. „Ale mezi těmi, kdo mně volali, nebyl ani jeden z toho seznamu.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Pro jistotu jsem si napsala i ty druhé. Napadlo mě, jestli byste se na ta jména nemohl podívat. Váš syn asi chtěl, abych měla široký výběr, ale já bych potřebovala poradit konkrétněji.“

„Tak mně to ukažte.“ Daniel vyndal z kapsy brýle a nasadil si je na špičku nosu, Darcy vytáhla z kabelky papíry. „Ha! Samí supi a hyeny,“ zvolal, když přelétl pohledem první seznam. „Od těch se držte co nejdál, děvenko.“

Darcy přikývla. „To jsou ti, kteří volali. A tahle jména mně dal váš syn.“

Když si Daniel pročetl druhý seznam, tůkal při tom prsty do stolu. „Kluk se potatil,“ pochvaloval si Cainův výběr. „Tihle jsou všichni dobří. Radil bych vám, abyste si s každým z nich osobně promluvila a pak dala na intuici.“

„Nikdy jsem neměla moc peněz,“ svěřila se Darcy. „Takže se o ně neumím starat. Včera večer jsem si zkoušela představit, jak asi vypadá milion dolarů, ale nešlo mně to.“

Daniel si nalil druhý šálek kávy. Anna by se zbláznila, kdyby to viděla, pomyslel si vesele. „Řekněte mně, co od těch peněz vlastně chcete,“ pobídl Darcy.

„Čas,“ odpověděla Darcy po chvilce přemýšlení. „Dost času na to, co jsem vždycky chtěla dělat, to znamená na psaní. Jednu knihu právě dokončuju a pak chci hned začít s druhou.“ Usmála se. „Kdo se chce stát spisovatelem, musí pořád psát.“

„A jak vám to jde?“

„Dobře. Vlastně nic jiného tak dobře neumím, v ničem jiném si tak nevěřím. Takže bych teď potřebovala pár týdnů na práci.“

„Ty peníze vám koupí mnohem víc času.“

„Já vím. A hodlám si ten čas užít.“ Naklonila se blíž k Danielovi a oči se jí zaleskly. „Vím, že jsem toho zatím moc neprožila, a chystám se to napravit. Za peníze si člověk štěstí nekoupí, ale aspoň má víc možností, kde ho hledat.“ Se smíchem se narovnala. „Já hledat teprve začínám.“

„To je rozumné.“

„Snad ano,“ řekla tiše. „Šťěstí si musí člověk hýčkat, aby ho neopustilo.“

Daniel jí přikryl ruku svou medvědí tlapou. „Byla jste hodně nešťastná?“

Pokrčila rameny.

„Někdy asi ano. Ale teď už můžu rozhodovat sama za sebe a tím se všechno mění.“

„A já věřím, že budete rozhodovat správně,“ řekl a stiskl jí ruku. „Už jste s tím začala.“

„Chci ty peníze dobře využít. A možná i něco vrátit.“

„Mému vnukovi?“

Darcy se zasmála a opřela se lokty o skleněnou desku. „Ano, jemu a kasinu, jak se sluší a patří. Ale část peněz chci dát i Nadaci pro zvýšení gramotnosti. To není špatný nápad, že?“

„Výborný,“ řekl a poplácal ji po tváři. „Hodí se k vám.“

„Jenom nevím, jak to udělat. Nemohl byste mně poradit?“

Daniel nejdřív zarazil číšníka, který jim chtěl odnést talíře. „Slečna ještě nedojedla,“ řekl a vůbec nedbal na Darcyn zkrroušený výraz. „S tím vám pomůžu moc rád,“ odpověděl. Na chvíli se zamyslel a pokračoval: „Takže budete mít čas, možnosti a uděláte dobrý skutek. Ale jestli ty peníze nechcete rozhazovat jako konfety, stejně vám jich spousta zbude. Co chcete od nich?“

„Ještě víc peněz,“ odpověděla a hned se kousla do rtu.

Ale Daniel se srdečně rozesmál. „Já to věděl, že máte hlavu na správném místě.“

„Asi to zní hamižně, ale –“

„Zní to rozumně,“ opravil ji. „Jen blázen by nechtěl víc.“

„Pane MacGregore,“ odhodlala se konečně Darcy a zhluboka se nadechla. „Ráda bych ty peníze svěřila vám.“

Daniel přimhouřil oči.

„Ale podívejme! A pročpak?“

„Protože se nechci spokojit s někým dobrým, když můžu mít toho nejlepšího.“

Probodával ji očima tak, že zčervenala. Lekla se, že zašla moc daleko, a chystala se vykoktat nějakou omluvu.

Pak ale ta ústa rámovaná bílými vousy zvlnil úsměv. „Ani jeden z nás není hloupý,“ řekl. Sevřel zlacenou rukojeť hole a oči se mu vyzývavě zaleskly. Pak vyndal z náprsní kapsy doutník a sirky, zapálil si, potáhl a slastně zamručel.

„Vím, že to není skromné přání, pane MacGregore, ale –“

„Pro vás Daniel,“ usmál se. „Jsme teď přece partneři, ne?“ Když se Darcy nezmohla na slovo, pobídl ji: „Hlavně jezte. Už mám pár nápadů, jak zařídit to vaše ještě víc peněz‘. Riskujete ráda?“

S mírnou závratí a bušícím srdcem Darcy odpověděla: „Ano. Teď už to o sobě vím.“

Mac měl práce nad hlavu. Média se k Darcy snažila dostat za každou cenu, reportéři žadonili o interview, ranní vydání všech bulvárních deníků měla společné téma.

Darcy z Kansasu vyhrála jackpot kasina **Comanche**. Z Kansasu do země snů za tři dolary. Milion pro kansaskou knihovnici.

Za normálních okolností by ho to pobavilo a byl by vděčný za publicitu, kterou ten příběh *Comanchi* přinesl. Hotel praskal ve švech, obrat se trojnásobně zvýšil, hlavně u automatů.

Vyšší pracovní tempo ani neustálé žádosti o rozhovor mu nevadily. Do každého oddělení poslal posily a sám byl připravený jít „na plac“, až přijde špička. Jeho rodiče se rozhodli, že tu ještě pár dní zůstanou, aby ho podpořili. Nakonec byl vlastně rád, že má tolik práce.

Potřeboval rozptýlit a přestat myslet pořád na jedno a to samé. To malé okaté stvoření s plachým úsměvem ohrožovalo jeho zdravý rozum.

Vážný vztah ho nelákal, rozhodně ne s tak nevinnou, naivní ženou, která ani neví co jsou piky a co káry.

Mac se považoval za disciplinovaného člověka, který dokáže ovládat svoje pudy a odolat pokušení. Nebyl přelétavý jako jeho bratr Duncan, ani od sebe lásku neodháněl jako obtížný hmyz po vzoru své sestry Amélie, a už vůbec neměl v úmyslu usadit se a založit

rodinu jako jeho sestra Gwen. Pro Maca byla láska záležitost, se kterou se hodlal zabývat, až na ni bude mít čas.

Přál si podobný vztah, jako měli jeho rodiče. Uvědomoval si to až teď, když mu je Darcy ukázala ze svého pohledu, ale už dřív s jejich vztahem všechny ostatní podvědomě srovnával.

To byl zřejmě i důvod, proč se dodnes dlouhodobým vztahům vyhýbal.

Měl rád ženy, ale bál se komplikací, které s nimi přicházely. Dával si velký pozor, aby žádné z těch, které poznal o něco blíž, neublížil.

A neměl v úmyslu to pravidlo porušit.

Dobře věděl, že s Darcy Wallaceovou by k tomu dřív nebo později došlo. Byla příliš nezkušená a zranitelná.

Budu jen její přítel, opakoval si v duchu. Pomocná ruka, která jí pomůže postavit se na nohy, ale nic víc.

Pak vyšel na střešní terasu a uviděl ji. Seděla u jednoho ze stolků, velké skřítkovské oči upřené s velkým zájmem na jeho dědečka. Proč mají hlavy tak blízko u sebe jako nějací spiklenci? divil se. O čem si můžou povídat?

Darcy vypadala tak zranitelně. Útlé ruce bez prstenů měla sepnuté jako školačka, z jedné nohy se jí zul sandál, zůstal viset za pásek na jednom z prstů a ona teď s ním bezděky kývala ze strany na stranu.

Mácovi proběhla hlavou představa, jak líbá ty malinké prstíky s růžovými nehty, jak pokračuje výš a výš... až tiše zaklel. Touha, které se jindy vůbec nebránil, ho teď doháněla k zuřivosti.

Když ještě trochu rozladěný přišel k jejich stolu, Daniel se rozzářil a znovu rozhýbal své huňaté obočí.

„Vida, jakého mám hezkého vnuka. Dáš si kafe, chlapče?“

„Šálek bych snesl.“ Protože Mac Daniela dobře znal, v ničem mu už nevěřil. Posadil se a pokusil se čelit Danielovu rozjařenému pohledu. „Co tu děláte?“

„Snídám s naší malou krasavicí. Kdybys byl co proto, seděl bys tu místo mě.“

„Musím řídit kasino,“ ohradil se Mac a probodl očima Darcy. „Odpočinula sis?“

„Docela ano, děkuju.“

Vtom ale Daniel bouchnul pěstí do stolu, až sebou trhla. „Bože na nebi, kluku, takhle se zdraví dáma po ránu? Máš jí říct, jak jí to sluší, nebo se jí zeptat, jestli s tebou večer někam nepůjde.“

„Večer mám práci,“ řekl Mac.

„To je smutné, že si MacGregor nenajde čas na tak pohlednou ženu. Ano, smutné. Určitě byste ráda někam vyrazila, vidíte, děvchenko? Třeba autem na noční výlet do hor.“

„To ano, ale –“

„Tak vidíš!“ zvolal Daniel a znovu bouchnul do stolu. „Co s tím uděláš, chlapče? Snad nechceš, abych se za tebe musel stydět!“

Mac byl chvíli zticha a pak zvedl z popelníku zapálený doutník.

„A co je tohle?“ zeptal se, nadzdvihl obočí a mrazivě se na Daniela usmál. „Tobě to určitě nepatří, vid', dědo?“

Daniel sklopil oči a začal si zaujatě prohlížet prsty. „Nevím o čem to mluvíš. Ale abych se vrátil k tomu, co –“

„Babička by neměla radost, kdyby věděla, že zase kouříš za jejími zády,“ přerušil ho Mac a ležérně odklepl popel.

„Ten doutník je můj,“ vyhrkla Darcy a oba muži se k ní otočili.

„Tvůj?“ zeptal se Mac sladkým hlasem.

„No a co?“ pokusila se ho Darcy odbýt.

„Tak dobrou chuť,“ ušklíbnul se Mac a podal jí doutník.

Ted' už se z toho nemohla vykrotit. Vzala si doutník a ledabyly z něj potáhla. Hlava se jí roztočila, hrdlo sevřelo, ale kašel se jí podařilo jakžtakž překonat. „Má jemnou chuť,“ zasípala.

Když znovu potáhla, oči se jí zalily slzami a Mac měl co dělat, aby ji nevzal k sobě na klín a neobjal ji. „To vidím. Nedáš si k němu sklenku brandy?“

„Nepiju před obědem,“ řekla Darcy, které se začínal zvedat žaludek. „Máme tady –“ Rozkašlala se a otřela si slzy. „Máme tady s tvým dědečkem obchodní jednání.“

„Nenechte se rušit,“ řekl Mac. „Už jsi dojedla?“ zeptal se, vzal z talíře dvěma prsty plátek slaniny a elegantně si z něho ukousl. Všiml si, že Darcy začíná zelenat. „Už to polož,“ řekl jí, „než nám tu omdlíš.“

„Mně je dobře.“

„To děvče je poklad,“ rozesmál se Daniel. Vstal, nadzdvihl jí lehce bradu a políbil ji na rty. „Hned začnu pracovat na vašem blahobytu.“ Pak zpražil pohledem Maca. „A ty mně neudělej ostudu, Robbie!“

„Jaký Robbie?“ zeptala se Darcy zemdleně, když Daniel odešel.

„Děda mně tak někdy říká.“

„To je hezké.“

„Přestaň, bude ti špatně,“ zabručel a vzal jí doutník z ruky. „Nečekal jsem, že to uděláš.“

„Nechápu, o čem mluvíš,“ odmlouvala Darcy, i když se jí hlava točila jako na kolotoči.

Mac vzdychl a podal jí sklenici vody. „Snad si nemyslíš, že bych na něj žaloval. No tak, napij se.“

„Nebylo to zas tak špatné. Docela se mně to líbilo.“ S úsměvem se k němu otočila. „Nežaloval bys?“

„Ne. Babička to stejně dávno ví.“

„Chtěla bych mít takového dědečka. Daniel je prostě skvělý člověk.“

„Ty se mu taky líbíš. Ještě se ti motá hlava?“

„Nic mně není.“ Podívala se na zbytek doutníku, který dýmal v popelníku. „Klidně bych ho dokouřila.“ Místo toho se ale radši napila vody. „Ale s tím výletem do hor tě neměl popichovat.“

„Myslí si, že by ses ke mně hodila,“ řekl Mac a doutník pro jistotu zamáčknul.

„Aha.“ Při tom pomyšlení se Darcy rozbušilo srdce. „Opravdu?“

„Dědovým největším přáním je, aby se všichni jeho vnuci oženili a vnučky vdaly a přivedli na svět co nejvíc pravnoučat. A čím víc v tom má prsty on, tím lépe. Jednu sestru už mně provdal a dvěma sestřenicím osobně vybral nápadníky.“

„Jak to dopadlo?“

„Dobře. A dědečkovi tím narostla křídla. Takže teď...“ Naklonil hlavu ke straně a zadíval se na ni. „Chce dát dohromady tebe se mnou.“

„Chápu.“ Darcy věděla, že cítit v téhle chvíli vzrušení a radost, není správné, ale nemohla si pomoci. Koutky jí zacukaly. „To mně lichotí,“ dodala.

„Když jde o rodinné záležitosti, umí být děda dost neodbytný.“

„A tobě to vadí.“

„Trochu,“ přiznal. „I když ho mám moc rád, nehodlám se těm jeho velkým plánům podřizovat. Omlouvám se, jestli se ti tu snažil namluvit něco jiného, ale já se opravdu ženit nechci.“

Oči jí nebezpečně ztmavly. „Co prosím?“

„Když jsem se dozvěděl, že jste spolu tady nahoře, bylo mně jasné, že zase začíná připravovat půdu.“

Příjemné teplo, které se v ní od rána nashromáždilo, během pár vteřin zmrzlo na kámen. „A já jsem podle tebe asi hodně úrodná půda.“

Mluvila tiše, nevzrušeným tónem, takže si Mac té ironie nevšiml. „On za to nemůže. A to, že jsi Wallaceová, tomu nasadilo korunu. Skotská krr-rev,“ zaráčkoval. „Vidí v tobě dokonalou matku pro mé děti.“

„A ty, protože nejsi žádný obchodník s bílým masem, chceš rozptýlit iluze, kterými by tvůj dědeček mohl nakazit mou křehkou mysl.“

Tentokrát už mu chlad těch slov neunikl. „Víceméně je to tak,“ souhlasil nejistě. „Víš, Darcy –“

„Ty arogantní, namyšlený, bezohledný spratku.“ Vyskočila z křesílka tak prudce, že vrazila do stolu. Sklenice s vodou z něj spadla a roztránila se na dlaždicích. Darcy stála, ruce sevřené v pěst a v očích blesky. „Nejsem ani tak hloupá, ani tak zoufalá, jak si myslíš.“

„Tak jsem to nemyslel,“ vzdychl unaveně a vstal od stolu. „Tak jsem to vůbec nemyslel.“

„Nemusíš mně říkat, cos myslel a co ne. Já moc dobře poznám, když mě má někdo za idiota. Nejsi první, kdo se takhle spletl, ale přísahám, že jsi poslední. Sama dobře vím, že mě nechceš.“

„To jsem nikdy –“

„Myslíš si, že nevím, že nejsem tvůj typ?“ Zuřivě přistrčila křesílko ke stolku a poslala tím k zemi další sklenku. „Ty máš radši nohaté tanečnice s velkým poprsím.“

„Cože? Kdes to, sakra, vzala?“

Včera se mně o tom zdálo, pomyslela si Darcy, ale nahlas by to neřekla ani za nic. „Nedělám si o tobě žádné iluze. To, že bych s tebou chtěla spát, neznamená, že tě chci dovléct k oltáři. Kdybych se tolik chtěla vdávat, zůstala bych tam, odkud jsem přišla!“

Spíš než vílu mu teď připomínala divoženku, která ho jedním slovem promění v hýkajícího osla, když se jí zachce. „Než rozbiješ další sklo, pusť mě ke slovu a nech mě, abych se ti omluvil.“ Chytil opěradlo druhého křesílka, aby s ním nemohla praštit jako s tím prvním. „Nechtěl jsem, aby tě s tím děda otravoval.“

„Tak jsi mě radši otrávil sám.“ Rozčilení a uraženost jí vehnaly barvu do tváří. „Asi tě překvapí, ale tuhle schůzku s Danielem jsem domluvila já. A doufám, že nezraním tvoje ego, když ti řeknu, že to s tebou nemělo nic společného. Bylo to obchodní jednání.“

„Obchodní?“ divil se Mac a rozpačitě na ni mžoural proti slunci. „O čem jste jednali?“

„Do toho ti nic není,“ odsekla. „Ale protože bys to z Daniela stejně vytáhl, řeknu ti to radši sama. Daniel souhlasil s tím, že mně bude dělat finančního poradce.“

Mac strčil ruce do kapes a začal se houpat na patách. „Požádala jsi ho, aby se ti staral o peníze?“

„Nemůžu snad?“

„To víš, že můžeš,“ usmál se v naději, že tím trochu zmírní její hněv. „Nic lepšího jsi udělat nemohla.“

„Přesně tak.“

A já, pomyslel si Mac, jsem nemohl udělat nic horšího, než vyvolat tuhle scénu. „Darcy –“

„Nestojím o tvoje omluvy,“ skočila mu do řeči. „Nechci slyšet žádné důvody. Myslím, že v našem vztahu už máme oba jasno.“ Chňapla po kabelce. „To sklo mně můžeš připsat na účet.“

Pak se bleskově otočila a zamířila pryč, až sebou Mac proti své vůli trhnul. Chvilí pak jen nehnuté zíral na třpytivé střepy u svých nohou.

Bylo mu jasné, že se dokonale znemožnil a že bude setsakramentsky těžké to napravit.

Ale ještě víc ho trápil jiný problém.

Jak je, proboha, možné, že ho ta ženská, která mu právě vynadala jako malému klukovi, tak fascinuje?

OSMÁ KAPITOLA

Další dva dny se Darcy soustředila na psaní. Poprvé v životě mohla dělat, co chce a kdy chce. Když měla náladu pracovat do tří ráno a spát do oběda, nikdo ji za to nemohl peskovat. Večeřet o půlnoci? Proč ne?

Daniel mně bude chybět, pomyslela si. Včera odjel na východ se slibem, že investice, které za ni udělal, nespustí z očí. A srdečně ji pozval na návštěvu Hyannis Portu, kde bydlel.

Darcy se rozhodla vzít ho za slovo. MacGregorovi ji začínali opravdu zajímat. Byli to vesměs milí, štedří a zábavní lidé – jen jeden z nich byl nesnesitelně arogantní a drzý.

Asi si myslel, že všechno napraví, když jí pošle květiny. Podívala se na kytici ze tří tuctů bílých růží, kterou dal poslíček do vázy na konferenční stůl, a pohrdlivě ohrnula nos. Krásnější růže jsem v životě neviděla, pomyslela si – a to on moc dobře ví.

Na ten dar nereagovala. Ani na košík plný kopretin, který stál na polici v koupelně, ani na vázu plnou neznámých tropických květů, která jí zdobila noční stůl.

Nejdřív mně poslal růže, vzpomněla si a začala nervózně tukat prsty do stolu. Ani ne hodinu poté, co se po hádce s Mačem vrátila do apartmá, zatukal na dveře poslíček. Vzkaz, který přišel spolu s kyticí, obsahoval smířlivou omluvu, kterou si Darcy jen přečetla a strčila do šuplíku s prádlem.

Den na to přišly kopretiny s výzvou, ať zavolá, pokud bude mít chvíli času. I tuhle kartičku Darcy schovala a výzvu ignorovala stejně jako to, když u ní včera večer klepal na dveře.

Dnes ráno dostala orchideje s ibišky a k tomu o něco pádnější vzkaz.

Zatraceně, Darcy. Otevři ty dveře.

Krátce, hořce se zasmála a vrátila se k notebooku. Neotevřu, rozhodla se, *jemu* nikdy, ani tyhle skutečné dveře, ani ty od svého srdce. To jsem celá já, takhle hloupě se zamilovat, pomyslela si a zaťala zuby.

Ale teď už jsem se dala dohromady. Může mně sem klidně poslat celý skleník, a stejně tím nic nezmění.

Darcy teď měla jasný plán. Jakmile dokončí hrubou verzi knihy, zajde za obchodníkem s nemovitostmi. Chtěla si koupit velký dům v pískové barvě, s výhledem na poušť a zubatý prstenec hor.

A s bazénem, rozhodla se, a se střešními okny. O těch jsem vždycky snila.

Ale to, že se tu usadím, nemá nic společného s Mačem. Líbí se mně tu. Mám ráda horký vítr, nelítostnou poušť, tep života kterým tu pulzuje vzduch. Las Vegas je nejrychleji rostoucí město v celých Spojených státech, a nejvhodnější místo k bydlení.

Aspoň to tvrdí ty okázalé prospekty na konferenčním stolku. Tak proč bych tu neměla žít?

Když zazvonil telefon, zamračila se na něj. Jestli je to Mac a myslí si, že se s ním najednou začnu chtít bavit, tak to je na omylu. Nechala telefon dozvonit, pak si protáhla záda, usedla zpátky k počítači a ponořila se do příběhu.

Mac nervózně přecházel po kanceláři, zatímco jeho matka prohlížela výpisy z pokladen za posledních šest měsíců. „Docela úspěšné skóre,“ řekla.

„Hm.“ Mac se nemohl na nic soustředit, a to ho rozčilovalo ještě víc.

Chtěl Darcy jen varovat před dědečkem a jeho sklonům k intrikám. Udělal to pro její dobro. A několikrát se jí za to omluvil. A ona nemá ani tu slušnost omluvu přijmout.

Jen taktak, že nepoužil svůj univerzální klíč a nezajel k ní soukromým výtahem. Ale to už by bylo neodpustitelné narušení soukromí a překročení jeho kompetencí v *Comanchi*.

Co tam, sakra, dělá? přemítal. Od té snídaně na střeše se ani nešla nikam najít. A do haly a do kasina taky nev kročila. Pořád je jen zavřená na pokoji.

Trucuje, řekl si. Takové dětinské chování ho na ženských vždycky odpuzovalo.

„To mám za to, že jsem se o ni chtěl starat,“ zabručel.

„Cože?“ Serena se ohlédla a pak znepokojeně zavrtěla hlavou. Moc dobře věděla, že jí syn po celou dobu nevěnuje pozornost. „Macu, co se děje?“ zeptala se.

„Nic. Chceš vidět dnešní program?“

Serena zvedla obočí a zamávala rozpisem. „Právě se na něj dívám.“

„Aha, dobře,“ zamumlal Mac a znovu se zachmuřeně zahleděl z okna.

Serena vzdychla položila papíry na stůl. „Řekneš mně, co tě štve, nebo to z tebe mám páčit?“

„Kdo mohl tušit, že je tak tvrdohlavá?“ vyhrkl a otočil se zpátky. „Když je tak hrdá, proč se před tím nechala tak sekýrovat?“

Serena zkrřížila nohy a pohodlně se opřela. Když Maca nějaká žena takhle rozčílila, bylo to pro ni dobrou vizitkou. „Mluvíš asi o Darcy, že?“

„Samozřejmě.“ Oči se mu leskly. „Vůbec nevím, co v tom apartmá dělá. Je tam pořád zamčená.“

„Píše.“

„Jak píše? Co píše?“

„Svou knihu,“ vysvětlovala Serena trpělivě. „Snaží se dokončit hrubou verzi. Chce ji mít hotovou, než začne obvolávat agenty.“

„Jak to víš?“

„Řekla mně to. Včera jsem u ní byla na čaji.“

Mac měl co dělat, aby nezůstal zírat s otevřenou pusou. „Ona tě pustila dovnitř?“

„No jistě. Přemluvila jsem ji, ať si dá na chvíli pauzu. Co se týče psaní, je hrozně svědomitá a odhodlaná. A myslím, že má talent.“

„Talent?“

„Přemluvila jsem ji, ať mně přečte pár stránek z knížky, kterou napsala loni.“ Serena se usmála. „Zapůsobilo to na mě. A pobavilo mě to. Jsi překvapený?“

„Ne,“ odpověděl upřímně. „Takže ona pracuje?“

„Ano.“

„Ale proto na mě ještě nemusí být tak zlá.“

„Zlá? Darcy?“

„To její mlčení mě už nebaví,“ zamumlal.

„Ona s tebou nemluví? Co jsi jí provedl?“

Mac se na matku zadíval ukřivděně. „Jak můžeš vědět, že jsem něco provedl?“

„Zlatíčko,“ řekla Serena, vstala a pohladila syna po tváři, „protože jsi muž. Tak čímopak jsi ji rozzlobil?“

„Chtěl jsem jí vysvětlit, jak to chodí u MacGregorů. Jednou jsem za ní přišel, když mluvila s Danielem, a děda hned začal, proč prý tu krásnou dívku nevezmu na projížďku při měsíčku. Vždyť ho znáš.“

„Znám. A jak ses jí to pokusil vysvětlit?“

„Řekl jsem jí, že děda chce všechna svoje vnoučata provdat a oženit, aby bylo co nejvíc malých MacGregorů, a že pro mě si asi vybral ji. Omluvil jsem se za něj a řekl jí, že se ženit nechci a že by dědu neměla brát moc vážně.“

Serena o krok ustoupila a vrhla se na svého prvorozeného syna ohromený pohled. „A to jsi býval tak chytré dítě,“ povzdechla si.

„Myslel jsem na její dobro,“ bránil se. „Myslel jsem, že děda zase intrikuje. Jak jsem mohl vědět, že ho sama požádala o obchodní schůzku. Zbabral jsem to, uznávám.“ Strčil ruce do kapes. „Ale omluvil jsem se, několikrát. Poslal jsem jí květiny. Volal jsem jí, ale neodpovídá. Co mám, sakra, dělat? Mám se snad rozbrečet?“

„Možná by ti to prospělo,“ utrousila Serena, a když na ni Mac zasyčel, rozesmála se. „Macu, proč si s tím děláš takovou hlavu? Cítíš k ní něco?“

„Mám o ni starost. Přišla sem bez ničeho, hlavně bez zkušeností, potřebuje někoho, kdo by na ni dohlédl.“

Serena se mu dál dívala přímo do očí. „Takže tvoje city k ní jsou spíš... bratrské.“

S odpovědí váhal velmi dlouho. „Měly by být,“ řekl nakonec.

„A jsou?“

„Nevím.“

Serena mu prsty něžně pročísla vlasy. „Možná bys to měl zjistit.“

„Jak? Nechce se mnou mluvit.“

Usmála se a políbila ho. „Před člověkem s krví MacGregorů a Bladeů,“ řekla, „nezůstanou žádné dveře dlouho zavřené.“

Darcy měla zavřené oči a snažila se představit si prostředí, dřív než k sobě pustí slova. V téhle nebezpečné scéně se konečně její dvě hlavní postavy dají dohromady. Přestanou se bránit té prvotní, tělesné touze. Oba pochopí, že žít se musí teď.

Místnost je chladná, ale vlhkost i chlad z ní pomalu vyhání oheň hořící v krbu. Okny dovnitř proniká přízračný bledý svit měsíce.

On se jí dotkne. Ale jak? Ano, pohladí jí hřbetem ruky po tváři? Dech jí uvízne v hrdle a vydere se ze rtů jako zasténání. Ucítí žár jeho těla, když ji k sobě přitáhne. Co jí proběhne hlavou těsně před tím, než ji políbí?

Šílenství, napadlo Darcy. A ona ho přivítá.

S očima stále zavřenýma nechala Darcy proudit svou myslí slova. Náhlé zazvonění telefonu ji v té chladné chatě kdesi v horách, kde zrovna dlela myšlenkami, tak zaskočilo, že okamžitě zvedla sluchátko.

„Ano, haló?“

„Darcy.“ Ten hlas zněl vážně, rozčileně a až příliš povědomě.

„Geralde.“ Vášen milostné scény vyvanula a vystřídala ji ochromující nervozita. „Jak se máš?“

„Jak asi? Pěkně jsi mně zavařila.“

„Promiň,“ vyklouzlo jí ze rtů. Ta omluva byla automatická a Darcy jí hned litovala.

„Nechápu, co sis myslela. Promluvíme si o tom. Dej mně číslo pokoje.“

„Číslo pokoje?“ Nervozita se změnila v paniku. „Proč? Kde jsi?“
„Jsem v hale toho cirkusu, kde ses ubytovala. Je to tu příšerné – co bych od tebe taky mohl čekat jiného – ale to brzy vyřešíme. Číslo pokoje, Darcy.“

Číslo mého pokoje? Klíč k mému soukromému nebi? Ne, ne, sem mu vstoupit nedovolím. „Já... já přijdu dolů,“ řekla rychle. „Vedle vodopádu jsou křesílka. Nalevo od recepcy. Vidíš je?“

„Ty příšery nejde přehlédnout. Hod' sebou.“

„Hned budu dole.“

Zavěsila a vstala od stolu. Zoufalství definitivně překonala. Nemůže mě donutit k ničemu, co nebudu chtít, připomněla si. Tady nemá žádnou moc a já mu nic nedlužím.

Ale ruku, kterou zvedla kabelku, neměla úplně pevnou. Když zamířila k výtahu, nohy se jí roztráslly a celou cestu dolů se soustředila jen na to, aby je udržela v klidu.

V hale bylo plno lidí, turisté tudy procházeli na představení do venkovního amfiteátru, hosté se přihlašovali a odhlašovali v recepci. Ostatní, zvábení cinkotem automatů, mířili do kasina.

Gerald seděl v jednom z křesílek s prohnutými opěradly poblíž jezírka pod vodopádem. Tmavý oblek měl dokonale vyžehlený, temnými očima sledoval dění kolem. Neusmíval se. Jeho pohledná tvář měla spíš posměšný výraz.

Prototyp úspěšného člověka, napadlo Darcy. Povznesený nad ten chaos kolem. A chladný, pomyslela si. Právě ten chlad ji vždycky děsil.

Když otočil hlavu a všiml si jí, uviděla v jeho očích překvapení a nelibost nad tím, co si vzala na sebe, totiž zelené šortky a broskvovou blůzu. Okamžitě vstal.

Jak je zdvořilý! napadlo ji. Vždycky, v jakékoli situaci, dokonale zdvořilý.

„Doufám, že pro to všechno máš nějaké vysvětlení,“ řekl a naznačil jí, ať se posadí.

Tím gestem chtěl získat vládu nad situací. Stačilo říct, sedni si, Darcy, a ona ho zatím vždycky poslechla.

Tentokrát ale zůstala stát.

„Rozhodla jsem se změnit bydliště.“

„Nebud' směšná,“ mávl rukou, vzal ji za paži a usadil ji do křesílka. „Máš vůbec tušení, jaký trapas jsi mně způsobila? Takhle v noci se vyplížit z města –“

„Neplížila jsem se,“ zalhala.

Gerald ani nezvedl obočí, jako dospělý, který mluví s dítětem.

„Zmizela jsi bez jediného slova. Zachovala ses nezodpovědně, ale co jiného bych od tebe mohl čekat. Takový bláznivý výlet naslepo, co tím chceš dokázat?“

Chtěla jsem utéct, pomyslela si. Chtěla jsem dobrodružství. Život. Propletla prsty, položila ruce do klína a pokusila se o klidný tón. „Nejsem tu na výletě. Odešla jsem. V Trade Corners už mě nic nedrží.“

„Je to tvůj domov.“

„Už ne.“

„Nebud' blázen. Chápeš, do jaké situace jsi mě dostala? Snoubenka mně utekla –“

„Nejsem tvoje snoubenka, Geralde. To zasnoubení jsem přece zrušila.“

„A já byl víc než trpělivý. Dal jsem ti čas, aby ses uklidnila a přišla k rozumu. A ty místo toho odjedeš do Las Vegas. Bože můj!“

Položil si ruce na kolena a elegantně se k ní naklonil. „Lidi si o tobě šuškájí a to má vliv i na moji pověst. Navíc jsi teď ve všech zprávách.“

„Vyhrála jsem skoro dva miliony. To je ta novinka.“

„Hazard,“ ušklíbnul se a narovnal záda. „S tím tiskem to samozřejmě zvládnou. Zájem brzy opadne a špína nestihne vyplavat.“

„Špína? Hodila jsem peníze do automatu a vyhrála jackpot. Co je na tom za špínu?“

Vrhnul na ni unavený pohled. „Nečekám, že to pochopíš, Darcy. Částečně tě omlouvá tvoje naivita. Jen co zařídíme převod peněz –“

„Ne,“ vyhrkla a srdce se jí rozbušilo.

„V Nevadě je nechat nemůžeš. Můj agent je investuje tak, abys dostávala vysoké dividendy.“

Dividendy, znělo jí v mysli i přes tupé bzučení v hlavě. Proč neřekne radši kapesné? „Už jsem je investovala. Dala jsem plnou moc panu Danielu MacGregorovi.“

Trhl sebou a chytil ji za ruku. „Proboha, Darcy, snad mně nechceš tvrdit, že jsi svěřila dva miliony úplně cizímu člověku?“

„Není cizí. A ta částka teď už bude o něco menší. Asi milion. Musím platit daně, bydlení a tak.“

„Jak můžeš být tak hloupá?“ Znechuceně zvýšil hlas a Darcy se od něj odtáhla. „Tohle by přece pochopil i ten největší idiot. MacGregor chce zpátky peníze, které jsi mu vzala.“

„Nejsem hloupá,“ řekla Darcy tiše. „A Daniel MacGregor není zloděj.“

„Můj právník sepíše všechny papíry potřebné k převodu peněz, nebo toho, co z nich zbylo. Musíme jednat rychle.“ Podíval se na hodinky. „Musím mu zavolat. Moc se to nehodí, ale nedá se nic dělat. Běž se sbalit, já tě z té kaše zase vyhrabu. Čím dřív budeme doma, tím dřív se všechno urovná.“

„Přijel jsi sem pro peníze, nebo pro mě?“ zeptala se. Pokusila se mu vykroutit ruku, ale marně, a tak ji nechala ležet bez hnutí. V těchhle malých fyzických soubojích s ním vždycky prohrávala, a tak soustředila své úsilí, všechn svůj vztek, do slov: „Kdybys věděl přesně, kde jsem, neobtěžoval by ses přijet osobně. Spoléhal bys na to, že jen zavoláš a já přiběhnu jako psík.“

„Na tohle nemám čas, Darcy. Běž se sbalit a převléci na cestu.“

„Nikam nejedu.“

„Udělej, co ti říkám,“ zasyčel vztekle. „A nedělej mně scény na veřejnosti.“

„Tak radši rychle odejdi, nebo ti udělám takovou scénu, že –“

Vtom jí někdo lehce položil ruku na rameno. Poznala, že to je Mac, ještě dřív, než promluvil: „Máš tu nějaký problém?“

„Ne,“ řekla, ale neotočila se. Nedokázala se na něj teď podívat. „Geralde, tohle je Mac Blade, ředitel *Comanche*. Macu, to je Gerald. Právě je na odchodu.“

„Sbohem, Geralde,“ řekl Mac tak mile, až jí z toho zamrazilo v zádech. „Slečna by asi byla ráda, kdybyste jí pustil tu ruku.“

„Ani Darcy ani já nepotřebujeme, abyste se do toho pletl.“

Mac si stoupnul tak, aby mu stál tváří v tvář. Jeho úsměv byl smrtící. „Nemůžu si pomoci. Vlastně to dělám moc rád.“

„Nechte toho,“ vyhrkla Darcy spíš rozzlobeně než vyděšeně. „Já se o sebe postarám sama.“

„Tak proto jsi sem jela,“ zavrčel znechuceně Gerald. „Nechat se svést tímhle... člověkem. A teď si určitě nalháváš, že mu jde o víc, než jen o tvoje peníze a trochu sexu.“

Darcy za sebou ucítila pohyb a instinktivně chytila Maca za zápěstí. „Nedělej to, prosím.“ Cítila, jak se mu ruce chvějí touhou zaútočit. „Tím nic nedokážeš.“

Nevšímalala si té spousty čumilů, kteří předstírali, že nic nevidí. Věděla, že se nesmí nechat vyvést z rovnováhy, že si musí stát za svým. Buď dnes nebo nikdy!

„Geralde, do toho, co dělám, kde a s kým ti vůbec nic není. Omlouvám se, že jsem tehdy souhlasila, že si tě vezmu. Snažila jsem se tu chybu napravit, ale tys mě neposlouchal. Kromě toho se nemám za co omlouvat.“

Když viděla, jak zatnul zuby, zhluboka se nadechla. Poznala, že má chuť ji praštit, a kupodivu ji to vůbec nepřekvapilo. Už dávno tušila, že není schopen jen zastrašování, ale i fyzického násilí.

Teď si to potvrdila, a to jí dalo sílu.

„Manipuloval jsi mnou, protože jsem ti to dovolila. Proto sis mě chtěl i vzít, aspoň ze začátku. Pak už sis jen nedokázal připustit, že by tě mohla odmítnout taková nicka. A taky se ti nechtělo vysvětlovat ty zrušené zasnuby sousedům.“

Gerald chvíli stál jako zkamenělý. „Nehodlám s tebou řešit naše osobní záležitosti na veřejnosti.“

„Vždyť můžeš klidně odejít. Stejně jsi přijel jen proto, že jsem vyhrála spoustu peněz. Mohla bych ti navýšit jmění a publicita by ti taky prospěla.“

Vsadím se, že pár zvědavých reportérů už bylo i v Trade Corners a že jim nedalo moc práce vyhrabat naše zasnoubení.

Ríkám ti to jasně a srozumitelně – na mě ani na moje peníze už nesáhneš. A nevrátím se nikdy. Teď žiju tady a mám to tu ráda. Tebe jsem neměla ráda nikdy, to už vím.“

Rychle od ní ustoupil. „Vidím, že nejsi taková, jaká jsem doufal, že jsi.“

„Ani nevíš, jakou mně to dělá radost. Tady jen ztrácíš čas, Geralde,“ řekla tiše. „Vrat' se domů.“

Naklonil hlavu ke straně a důkladně si ji i Maca prohlédl.

„Musím říct, že vy dva se k sobě a k tomuhle místu skvěle hodíte. Jestli zmíníte moje jméno v médiích, budu nucen obrátit se na soud.“

„Neměj strach,“ zamumlala Darcy, když zamířil k východu. „Už jsem skoro zapomněla, jak se jmenuješ.“

„Dobrá práce,“ pochválil ji Mac a políbil ji do vlasů. Nemohl tomu nutkání odolat. Darcy jen zavřela oči.

„Hlavně, že už je to za mnou,“ vzdychla. „Díky, žes mně přišel na pomoc.“

„Ani jsi ji nepotřebovala,“ řekl, ale v tom ucítil, jak se Darcy třese. „Doprovodím tě nahoru.“

„Trefím tam sama.“

„Darcy.“ Otočil ji k sobě. „Nenechala jsi mě, abych mu rozbil ciferník. Dlužíš mně za to něco.“

Přinutila se k něčemu, co vzdáleně připomínalo úsměv. „Tak dobře. Já dluhy splácím.“

Vzal ji jednou rukou kolem ramen a šel s ní k výtahu. Darcy si bezděky rukou třela paži, aby zahнала to chvění. „Dostala jsi květiny?“

„Ano, jsou moc hezké, děkuju,“ odpověděla upjatě, ale Maca to potěšilo.

Ve výtahu použil svůj univerzální klíč. „Maminka mně řekla, že pracuješ.“

„To je pravda.“

„Takže... proto jsi mně neodpovídala, ani jsi mě nechtěla pustit dovnitř. Protože píšeš, ne proto že trucuješ?“

Nervózně se zavrtěla.

„Já netrucuju. Skoro nikdy.“

„Ale kvůli mně jsi udělala výjimku.“

„Hmmm.“

„Dobře. Máš dvě možnosti. Bud' mně odpustíš, že jsem byl ,drzý a arogantní', jak bys asi řekla, nebo budu muset dohnat Geralda a vylít si na něm zlost.“

„To bys neudělal.“

„Ale udělal,“ řekl s krvelačným úsměvem.

Stála a dívala se na něj, i když se už dveře výtahu otevřely. „Ty bys to opravdu udělal,“ uvědomila si se směsí hrůzy a radosti. „Vždyť bys tím vůbec nic nevyřešil.“

„Ale užil bych si to. Tak co, pozveš mě dovnitř, nebo ho mám jít hledat?“

Ucukla ramenem a snažila se tvářit otráveně.

„Pojď dál. Stejně už si od té práce potřebuju trochu odpočinout.“

„Díky.“ Pohledem zabloudil ke stolu. „Jak to jde?“

„Dobře.“

„Maminka mně říkala, že jsi jí pár stran přečetla.“

„Přemluvila mě. Chceš něco k pití? Kafe?“

„Zatím nic. Necháš mě kousek přechíst?“

„Až ji někdo vydá, můžeš si ji přechíst celou.“

Podíval se na ni. Do tváří už se jí zase vrátila barva a Mácovi se ulevilo. Ještě před chvílí byla bledá jako stěna. „Možná tě taky přemluví. Tenhle talent jsem zdědil po mamince. Ale teď jsi ještě trochu roztřesená, takže s tím počkám.“

„Polekala jsem se, když zavolal.“

„Ale dolů jsi za ním šla.“

„Musela jsem to skončit.“

„Mohla jsi mně zavolat. Nemusela jsi tam jít sama.“

„Musela. Chtěla jsem si to dokázat. Teď už skoro nechápu, jak jsem se jím mohla nechat tak ovládat. Ale na druhou stranu, kdybych se nenechala, nebyla bych teď tady a nepotkala bych tebe. Aspoň za to mu můžu být vděčná.“

Jsem ráda, žeš ho nepraštil, když tě tak urazil,“ dodala.

Pořád se jí díval do očí. „Kvůli sobě bych to neudělal.“

„Já vím,“ řekla a v očích se jí najednou zrcadlily úplně nové pocity. „Když jsi přišel, hned jsem věděla, že to dobře dopadne, a už jsem se vůbec nebála. A Gerald si myslel, že my dva jsme spolu...”

on se mě nikdy nedotkl, nedovolila jsem mu to, a tak jsem ráda, že si myslel, že my dva...”

Věděl, že dělá chybu, když k ní popošel blíž. „Bude ho to asi dlouho hryzat,“ řekl. „Je to skoro, jako kdybych ho doopravdy zmlátil.“

V prsou se jí rozléval žár, který skoro páлил. „Jsem ráda, žes tam byl.“

„Já taky. Budeme zase kamarádi?“

Hřbetem ruky ji pohladil po tváři. Darcy najednou zapomněla dýchat, rty se jí roztráslly. „Jenom kamarádi?“ hlesla.

Ty velké, hluboké oči ho k sobě přitahovaly. Pak pootevřela rty, nedočkavě, vyzývavě a neodolatelně. „Možná i něco víc,“ zamumlal a políbil ji.

To, co jí proběhlo hlavou těsně před tím, než se jejich rty dotkly, se nedalo zapomenout. Ty představy ale byly tak vášnivé, zoufalé, odvážné a spletité, že by je nedokázala popsat. Stoupła si na špičky, chytila se ho za ramena a přitiskla se k němu.

Líbala tak vášnivé a rty měla tak poddajné a hebké, že brzy začal chtít mnohem víc. A její drobné, vláčné tělo na to bylo připravené. Chtěl ji celou a ta touha byla tak obrovská, že měl co dělat, aby se ovládl.

„Darcy –“ Chtěl ji pustit, splnit to, co si slíbil, ale ona ho objala kolem krku a zastřeně, rozechvěle zašeptala: „Prosím. Prosím, dotýkej se mě.“

Ta tichá prosba zněla jako šelest černého hedvábí a Maca zaplavila touha, které už nemohl odolat. Ohlušovala ho, oslepovala ho, bušila ve slabinách. „To mně nebude stačit,“ zamumlal.

„Vezmi si mě, kolik chceš.“ Nebo umřu touhou, dodala v duchu s pocitem, že brzy ztratí vědomí. „Miluj se se mnou.“ Líbala ho po celém obličeji a vlastní hlas jí zněl jako z velké dálky. „Odnes mě do postele.“

Byl to rozkaz i nabídka zároveň a Mac reagoval stejně jednoznačně na obojí. „Chci tě,“ řekl a políbil ji na šíji. „Šíleně tě chci.“

„Já chci být šílená. A ty buď taky, aspoň jednou.“

Zvedl ji do náručí. Byla tak lehoučká, až ho to skoro polekalo.

„Neublížím ti,“ zašeptal.

„Mně je to jedno.“

Pomalů s ní stoupal nahoru po schodech. „Když jsem tě sem nesl poprvé, přemýšlel jsem o tobě,“ řekl tiše. „Kdo jsi, odkud jsi, co s tebou udělám. Pořád v tom ještě nemám jasno.“ Položil ji na postel a pohladil ji po tváři.

„Když jsem se probudila, myslela jsem si, že se mně zdáš.“ Dotkla se jeho tváře. „Ten pocit mě ještě neopustil.“

Sklonil hlavu a políbil ji do dlaně. „Přestanu, když budeš chtít,“ zašeptal. „Ale, prosím tě, nechtěj to.“

Jak bych mohla? pomyslela si Darcy. Proč bych to dělala? Hedvábné povlečení ji šimralo na zádech a jeho ruce v ní pomalu ale jistě rozněcovaly neuhasitelný požár. Líbal ji dál a dál, jako kdyby z ní čerpal nějakou životodárnou sílu.

Ještě nikdo v ní nikdy neprobudil takovou touhu.

Dotýkal se jí, jako kdyby byla nějaký vzácný, křehký poklad.

Když jí položil ruku na ňadro a začal ho jemně hladit, nemyslela už na nic.

Reagovala neuvěřitelně intenzivně, prohýbala se jako luk, dávala se mu celá. Mohl si s ní dělat, co chtěl. Pomalu, něžně, připomínal si, hlavně nespěchej. Rozepnul jí blůzku a začal líbat horkou, hebkou kůži pod ní.

Celá se roztrásla a Mac si znovu připomněl, že nesmí spěchat. Každý její rozechvělý sval byl pro něj malým zázrakem, který musel prozkoumat a ochutnat. Nemohl se nabažít těch hebkých měkkých oblin nad košíčky podprsenky, nemohl se odtrhnout od jejího hrdla a tlukotu pulzujících tepen.

Zvedl ji, svlékl z ní blůzku a hodil ji stranou.

Pak mu ona začala váhavě rozepínat knoflíčky košile. Chtěla se ho dotýkat, vidět ho. Chtěla to všechno konečně poznat. Když mu položila bledé ruce na dozlatova opálenou hrud', z úst se jí vydral radostný sten.

Síla těch svalů, které hladila konečky prstů, ji fascinovala. Byly tak silné, pevné, mužné. Nedočkavě se k nim přisála rty.

Zasténal, vzal jí hlavu do dlaní a znovu se zmocnil jejích rtů. Při tom jí rozepnul podprsenku. Pak jí položil ruce na prsa a přejel palci po bradavkách. Vztyčily se jako na povel.

Položil ji zpátky na postel a prsty vystřídal rty.

Darcy jako kdyby se celým tělem rozlilo tekuté olovo a největší žár cítila tam dole. Chytila se prostěradla a sevřela ho v pěstech. Uslyšela vlastní zasténání, hrdelní výkřik rozkoše, a zoufale se k Mácovi přitiskla.

„Neboj se,“ špitl udýchaně, i když si nebyl jistý, jestli neuklidňuje spíš sebe než ji. Zmítala sebou tak, že musel dávat pozor, aby se mu nevysmekla.

Zbavil se prostěradla, do kterého se zamotali a převálil se s ní do moře polštářů. Svlékl jí šortky a chvíli si ji prohlížel jen v krajkových kalhotkách.

Neklidně se zavrtila se a upřela na něj zastřený pohled. „Já... já –“

„Mohla bys tancovat v lese při měsíčku,“ zamumlal. Kochal se pohledem na její tělo a těšilo ho, jak reaguje na každý jeho dotyk. Na jejím břiše objevil několik pih. Jedna z nich měla tvar hvězdy. „To jsem si mohl myslet,“ řekl a vklouzl prstem pod krajkový lem jejích kalhotek.

Darcy zavalila slastná sametová tíže, o každý doušek vzduchu musela bojovat. Po těle se jí rozlilo horko, jako kdyby do ní uhodil blesk. Oslepla, ze rtů se jí vydral užaslý výkřik a tíže se změnila v rozkoš temnou jako bezměsíčná noc.

Najednou byla úplně bezvládná, bezmocná. Ruka, kterou mu svírala rameno, padla na zmuchlané prostěradlo.

Úplně sálá, pomyslel si, když jí roztřesenýma rukama stahoval zvlhlé kalhotky. Je připravená. Když ztěžka zamrkala a upřela na něj zastřený pohled, srdce se mu rozbušilo jako zběsilé.

„Nikdy jsem...“

„Já vím.“ Byl první a tím víc ji chtěl. Vzepřel se nad ní na loktech, a když se slabým zasténáním dala kolena od sebe, přitiskl se k ní a vnikl do ní.

Všechny svaly v něm křičely a krev vřela. Ucítil zároveň horko i slabý odpor. „Vydrž,“ zašeptal, vzal ji za ruce a propletl své prsty s jejími.

Darcy cítila, jak stoupá, vznáší se k tomu úžasnému vrcholu. Bolest, kterou najednou ucítla, byla tak smíšená s rozkoší, že je od sebe skoro nedokázala rozeznat, a pak se mu otevřela, přijala ho do sebe, spojila se s ním.

Rozkoš ji unášela a zdvihala do výše jako obrovská vlna. Ta vlna ji nesla dlouho, dlouho, a pak ji lehce položila na třpytivou hladinu klidné zátoky.

Tam pak Darcy už jen odpočívala.

Mac ležel na ní, v ní. Objala ho a zašeptala jeho jméno.

DEVATA KAPITOLA

Cítila opojnou exotickou vůni květin ve váze na prádelníku. Okny dovnitř proudily sluneční paprsky a příjemně ji hřály na tváři.

Nechala oči ještě chvíli zavřené a představila si sama sebe uprostřed divoké džungle, nahou, pevně přimknutou ke svému milenci.

Milenec, milenec, milenec, opakovala si v duchu. Takové nádherné slovo!

Sklonila hlavu a políbila Maca na krk. Když se začal znovu pohybovat, sevřela ho stehny.

„Nehýbej se,“ zaprosila.

Mac zůstal v ní. V hlavě měl ještě zmatek. „Jsi tak malinká,“ řekl spíš pro sebe než pro ni.

„Začala jsem cvičit,“ zavrňela a při tom dál líbala horkou kůži jeho hrdla. „Začínají mně růst bicepsy.“

Mac se musel usmát. Prsty jí objal a zmáčkl měkké svaly nadloktí. „Fíha!“ Zasmála se.

„No dobře, rostou pomalu, ale za pár týdnů už to bude určitě znát. Konečně mně přestanou říkat, že mám ruce jako špejle.“

„Nemáš je jako špejle,“ zamručel a přejel jí prstem po ohbí lokte. „Máš je štíhlé. A hebké.“

Podívala se mu do tváře a všimla si, s jakým zaujetím si ji prohlíží. Ví, jak na mě ty dotyky působí? ptala se v duchu sama sebe. Má tušení, jak uvnitř hořím? Chápe, co pro mě znamená dívat se na něj, na tu jeho nádhernou tvář, a vědět že na chvílku patří jen mně?

Ale třeba se mně to milování tolik líbilo jen proto, že jsem do něj zamilovaná. Jen proto, že byl první, jediný, a že si něco tak intimního nedokážu představit s nikým jiným.

Ať už byl důvod jakýkoli, rozhodla se uložit dnešní noc do paměti jako vzácný poklad, který jí Mac daroval. A doufala, že ani on nezapomene.

„Musím se tě na něco zeptat,“ usmála se trochu omluvně. „Asi je ode mě dětinské, ale... prostě to musím vědět.“

Znovu se jí zadíval do očí a Darcy z jeho pohledu poznala, že má strach, aby se nezeptala, co bude dál. Co s tím oba budou dělat.

„Byla jsem – bylo to...“ Jak to jen říct jednou větou? „Bylo to hezké?“ zeptala se nakonec.

Napětí v jeho tváři povolilo. „Co myslíš?“ odpověděl otázkou a něha ho zaplavila tak, že ji musel znovu políbit, dlouze a vášnivě.

„Vůbec jsem nemohla přemýšlet,“ řekla, když přestal. „Všechno se zamotalo dohromady. Vždycky jsem si myslela, že si budu všechno pamatovat, každou vteřinu, ale teď jsem se vůbec nedokázala soustředit. Těch pocitů na mě bylo moc.“

Mac ji na chvíli přerušil dalším polibkem.

„Lidi někdy moc myslí a málo cítí,“ pokračovala. „Když s tebou dělám tohle, všechny myšlenky odlétnou pryč.“ Pohládila ho po zádech. „A když ses mě začal dotýkat, bylo mně najednou hrozné horko.“

Vtom v sobě ucítila, že Mac je zase vzrušený, a zalapala po dechu. „Na nic nemysli a o nic se nestarej,“ zašeptal. „Nech to na mně.“

Darcy začala dýchat v rytmu jeho pohybů. Po chvíli zasténala a tělem jí projela krátká slastná křeč, příslib dalšího, ještě intenzivnějšího vyvrcholení. Mac ji chytil za boky a trochu nadzdvihl. „Dej mně víc,“ pobídl ji, „víc než poprvé,“ a znovu ji s sebou strhl do rozbouřených vln oceánu rozkoše.

Později, když Mac odešel, se Darcy podívala na svůj odraz ve stropním zrcadle a vytřeštila oči překvapením. Viděla v něm sama sebe rozčuchanou, zčervenalou a udýchanou, nahé tělo zamotané do zmuchlaných pokrývek.

Tohle že je Darcy Wallaceová? divila se v duchu. Ta poslušná dcera, svědomitá knihovnice, plaché a nenápadné děvče z Kansasu?

Vypadám... jako zralá žena, pomyslela si. A nadmíru spokojená. Kousla se do rtu, když ji napadlo, že by se do toho zrcadla mohla podívat, až se budou s Mačem milovat příště. Nebyla si ale jistá, jestli k tomu najde odvalu.

Příště.

V návalu radosti objala polštář a převalila se s ním na břicho. Mac mě chce, jákala v duchu. Bylo jí jedno, jaké k tomu má důvody, stačilo jí, že o ni vůbec stál. V tom dlouhém vlhkém polibku, který jí dal na rozloučenou, byl příslib dalších takových nocí. A taky ji požádal, aby s ním ještě dnes povečeřela v jeho kanceláři.

Chce mě, řekla si v duchu.

Není ale bláhové věřit, že mě bude chtít i dál? A doufat, že se ta přitažlivost časem změní v lásku?

Stočila se do klubíčka a zabořila hlavu do polštáře. Bude to velké riziko, pomyslela si. A v sázku dávám svoje srdce. Musela uznat, že Mac tam ráno na té střeše trefil hřebíček na hlavičku. Chtěla se usadit a vdát. Chtěla mít děti. Zoufale toužila dát Mácovi všechnu tu lásku, kterou jí přetékal srdce.

A poprvé v životě taky chtěla být opravdu milována. Nechtěla už žádná vlažná přátelství z povinnosti, žádnou milou shovívavost, ale horkokrevnou, nebezpečnou lásku, která pramení z vášně a slepé touhy.

Lásku, která může ublížit, pomyslela si a zavřela oči. Takovou, která trvá a roste, která letí hned nahoru a pak zas dolů jako na horské dráze, až pasažéři křičí radostí i strachem zároveň.

A to všechno chtěla prožít jen s Mačem Bladem.

Jak ale získat jeho srdce? Vzdychla a narovнала si polštář pod hlavou. Celé tělo jí pomalu těžklo. Já na něco přijdu, slíbila si a zívla.

Risk je zisk, šeptala ještě v polospánku. Musím využít toho, že mně přeje štěstí.

Měla na sobě to třpytivé bolerko, které si tak zamilovala už prvního dne v kasinu, a pod ním krátké červené šatičky. Připadala si oslnivě krásná.

A možná až nestydatě odvážná.

Chtěla znovu zkusit štěstí u blackjackového stolu a naučit se při tom hrát lépe. Jestli chci žít v Las Vegas, pomyslela si, a chodit s ředitelem kasina, měla bych umět aspoň jednu hazardní hru.

U výherních automatů žádné umění potřeba nebylo, to předvedla nedávno sama. Ruleta se jí zdála trochu jednotvárná a kostky sice vypadaly zajímavě, ale hra probíhala tak rychle a vzrušeně, že se Darcy bála přidat.

Blackjack byla sice složitější, ale přehlednější, klidnější a rozmanitější hra.

Chvíli se jen tak toulala, sledovala hemžení lidí a poslouchala jejich vzrušené výkřiky. Vnímala nekonečný tep kasina a pohrávala si s myšlenkou, že se do něj zapojí. Právě když se rozhodla, že dnes večer prosází sto dolarů, objevila se vedle ní Serena.

„To jsem ráda, že jsi sem zašla,“ přivítala ji a okem znalce si ji přeměřila od hlavy k patě. „Slavíš něco?“

„Hm.“ Darcy cítila, že se červená. Sotva mohla Sereně říct, že svým způsobem slaví to, že se milovala s jejím synem. „Chtěla jsem se jen trochu předvést. Když už jsem si nakoupila tolik šatů, nebudu přece chodit v kalhotách a tričku.“

„To chápu. Ženské nic tak nezvedne sebevědomí jako hezké šaty. A tyhle jsou nádherné.“

„Díky. Nepřipadají ti trochu moc... červené?“

„Vůbec ne. Tak co? Přišla jsi zkusit štěstí?“

„Přemýšlím o tom,“ řekla a kousla se do rtu. „Ale nerada si sedám ke stolu, kde je spousta zdušených hráčů a hra v plném proudu. Určitě jim vadí, když si přisedne nějaký nováček a zdržuje hru.“

„Na to se neohlížej. A jestli se bojíš velkých nervů, sedni si k pěti – nebo desetidolarovému stolu. Tam ti spoluhráči většinou i poradí.“

„Ty jsi dělala krupiérku?“

„Ano. Byla jsem v tom dobrá.“

„Nechtěla bys mě to naučit?“

„Rozdávat karty?“

„Ne, hrát,“ odpověděla Darcy. „A vyhrávat,“ dodala.

„Hm...“ Serena se začínala usmívat. „Tak dobře. Zatím pro nás běž obsadit nějaký stůl v baru. Já tam hned přijdu.“

„Rozděl sedmičky.“

Darcy podle pokynu položila sedmičky, které právě dostala, vedle sebe na stříbrný stůl. „Takhle je to správně?“ zeptala se. „Kdybych nemusela dávat pozor na dvojce karty najednou, byla bych klidnější.“

Serena se jen usmála. „Dorovnej sázku na druhé ruce,“ řekla a rozdala Darcy další karty. „Na první máš se třemi deset a na druhé se šesti třináct. Krupiér ukazuje osm. Co uděláš?“

„Takže,“ pokračovala Darcy a otřela si zpoceně dlaně o kolena. „Zdvojnásobím sázku na první ruce a vezmu si další karty.“ Už měla v paměti rituál, který ji Serena naučila. Spočítala oříšky, o které hrály místo žetonů, a pak poklepala prstem na karty. „Tři, to je celkem třináct. Musím si vzít ještě jednu.“

„Já mám se šesti devatenáct. Hraješ dál?“

„Hraju. Takže teď beru.“ Poklepala prstem na svou druhou sadu karet. Z karty, kterou dostala, na ni chladným očima zíral srdcový král. „No, aspoň to bylo rychlé.“

„Končíš na třiadvaceti.“ Serena shrábla oříšky i karty a otočila spodní kartu balíku. „Krupiér má jedenáct, čtrnáct a končí na čtyřiadvaceti.“

„To znamená, že jsem na první ruce vyhrála. A zdvojnásobila jsem sázku, takže mám dvakrát tolik. Hm, to se mně docela povedlo.“

„Začíná ti to jít. Jestli chceš zkusit rozbít bank, můžeš teď tu sázku zkusit převést na druhou ruku.“

Darcy nejistě zírala na svoji hromádku oříšků. „Dvacet oříšků na jednu ruku, to je dost.“

„Dvacet tisíc dolarů,“ zamrkala na ni Serena. „Dohodli jsme se přece, že jeden oříšek je sto dolarů, ne?“

„Bože můj, a já už jich tolik snědla. Taková škoda!“

„Mohu se připojit do hry, dámy?“

Serena nastavila tvář, aby ji manžel mohl políbit na přivítanou. „Jenom jestli máš co vsadit, hochu,“ řekla mu.

Justin se natáhl k vedlejšímu neobsazenému stolu a sebral z něj sáček preclíčků. „Něco by se našlo,“ oznámil.

„Tisícidolarové žetony! Panečku! Tenhle pán má rád vysokou hru,“ zamnula Serena rukama. To gesto působilo radostně, ale určité v něm byla i trocha nostalgie. „Uzavírejte sázky, vážení.“

Když je tam o půl hodiny později našel Mac, seděla Darcy vedle Justina, smála se a vršila na stole ze svých preclíčků a oříšků úhlednou hromádku. „Proč berete na sedmnácti další kartu, když krupiér ukázal jen dvojku?“ zeptala se překvapeně Justina, který pokuřoval tenký doutník. „Vždyť zbytečně riskujete.“

„Táta počítá karty,“ prozradil Mac a přitáhl si židli mezi svoje rodiče. „Takové hráče u nás nemáme moc rádi. Většinou je slušně požádáme, aby šli hrát jinač.“

„Tebe jsem naučil počítat karty dřív než jezdit na tříkolce.“

„To je pravda,“ ušklíbl se Mac. „Proto tak dobře poznám, když to někdo dělá.“

„Tvůj otec je pořád stejně dobrý, jako když hrál tehdy na lodi se mnou. Taky tehdy bral na sedmnácti.“

„To je romantické,“ vzdychla Darcy.

„Sereně to tehdy tak nepřipadalo,“ řekl Justin a vyslal k manželce zářivý úsměv. „Ale nakonec jsem ji přesvědčil.“

„Myslela jsem si, že jsi arogantní frajírek,“ řekla Serena a napila se vína. „A myslím si to pořád, ale naučila jsem se to mít ráda.“

„Chcete tady flirtovat, nebo hrát karty,“ napomenul je Mac.

„Oni zvládnou obojí najednou,“ řekla mu Darcy. „Celou dobu je při tom pozoruju.“

„Naučili tě něco?“

To, jak elegantně jí rozdal karty, jí polichotilo víc než jeho slova. Podívala se na něj a zamrkala dlouhými řasami.

„Kdo nevsadí, nevyhraje.“

„Mám teď pár hodin volno.“ Mluvil ke všem, ale díval se při tom na ni a jí taky podal ruku. „Uvidíme se zítra,“ řekl rodičům a pomohl Darcy vstát. „Jdeme ven.“

„Ven?“

„Ve Vegas je toho k vidění víc než jen *Comanche*,“ řekl Mac a odváděl ji pryč.

„Dobrou noc,“ zavolala přes rameno.

Justin jí zamával, vyndal z úst doutník a líně ho odklepl. „Ten kluk je beznadějný případ,“ odušil.

Když vyšli ven, uvědomila si Darcy, že ode dne, kdy přijela, nebyla po setmění mimo hotel. Chvíli jen stála mezi zurčícím safírovým vodopádem a velkou pozlacenou sochu indiánského náčelníka a rozhlížela se.

Světla ji oslepovala, provoz na Hlavní třídě ohlušoval. Vegas je jako krásná žena, napadlo ji. Trochu ztřeštěná, odvážná a drzá, ale rozhodně nezapomenutelná.

„Je toho tady... tolik.“

„Čím dál víc. Hlavní třída je dlouhá jen pár bloků, ale všude jsou tu cítit peníze. Hlavním zdrojem jsou herny, ale už dlouho nejen ony. Jsou tu kabarety, cirkusy, filmová studia, pořádají se tu svatby, výlety pro děti.“ Ohlédl se k majestátnímu dvojitému oblouku budovy *Comanche*. „Před pěti lety jsme nechali přistavět tisíc nových pokojů, ale klidně bychom naplnili ještě další tisíc.“

„Musí to být hrozná zodpovědnost podnikat takhle ve velkém.“

„Mě to baví.“

„Je to pro tebe výzva,“ uvažovala nahlas, „nebo tě spíš láká moc? Nebo vzrušení?“

„Všechno dohromady.“ Otočil se k ní, vzal ji za ruku a pak o krok ustoupil. V baru se jí díval jen do tváře, její oči ho přitahovaly tak, že si vůbec nevšiml, co má na sobě. Oslnivá krása bolerka a odvážná barva šatů, které měla na sobě, ho překvapily.

„Měl jsem si našetřit víc času. Zasloužíš si pořádný výlet.“

„Už se těším. Kam pojedeme?“

„Do hor bych dojet nestihl, ale můžu tě vzít na procházku plnou divů.“

Vzal ji pěšky do Freemontu – zastřešené ulice plné světél. Barvy jim kroužily a blikaly nad hlavami a všudypřítomný cvrkot herních automatů dodával atmosféře karnevalový nádech. Darcy obdivovala světelné efekty, poslouchala hlučnou hudbu, vedla se s Mačem za ruku a měla z toho nečekaného rande nečekaně velkou radost.

Mac jí koupil zmrzlinu a rozesmál ji tím.

Výtahem se nechali vyvézt až na vrchol Stratosféry, té jehly, která se na konci Hlavní třídy tyčila až do nebes. Když vyšli na střechu a Darcy před sebou uviděla horskou dráhu, která tu byla největší atrakcí, chvíli na ni jen zírala a lapala po dechu. Tichá výzva v Mácových očích ji ale přesvědčila, a tak brzy seděla vedle něj v jednom z vozíků.

„Na horské dráze jsem ještě nikdy nejela.“

„Tak tohle pro tebe bude docela ostrý začátek.“

„Jednou na pouti jsem byla na centrifuze, ale...“ Zaváhala. „Víš určitě, že to je bezpečné?“

„Většina lidí odsud odejde po svých. Riziko je minimální.“ Viděl její vyděšený výraz a rozesmál se. Když s nimi začal vozík šplhat do výšky a Darcy se ho chytila jako tonoucí stébka, využil situace, přesně jak měl v úmyslu. „Chtěl bych tě líbat,“ řekl.

„Dobře. Ale to jsi mohl udělat, když jsme stáli dole.“ Zvedla hlavu, kterou se opírala o jeho rameno, a nabídla mu svoje rty.

„Teď ještě ne,“ zamumlal a vzal jí hlavu do dlaní. „Až za chvíli.“

Darcy se usmála a tep se jí trochu zklidnil. „Není to zas tak hrozné. Netušila jsem, že pojedeme tak pomalu.“

V tu chvíli začali padat tak rychle, že málem dostala infarkt.

„Teď,“ řekl Mac, když podle Darcy letěli vstříc jisté smrti, a začal ji vášnivě líbat.

Nemohla dýchat. Neměla dost vzduchu ani na to, aby vykřikla. Letěli dolů, pak nahoru a pak zase dolů, do jezírka, kde se kolem nich rozstříkla voda ve dvou obrovských obloucích. Pak to jimi smýklo doleva, pak doprava a tak pořád dál a dál. Celou tu dobu Mac neúprosně útočil na její rty, až měla strach, že omdlí.

Rychlost, světla, křik! A ten šílený nával horka, které ne a ne opadnout. Darcy, beznadějně lapená mezi ochromujícím strachem a vzrušením, skoro nedýchala a držela se Maca jako klíště.

Dávala mu přesně to, co chtěl.

Když se s trhnutím zastavili, svírala v bledých prstech látku jeho saka, dokud ji nepřešla závrať. „Bože,“ vyklouzlo jí ze rtů. „Něco takového jsem ještě nezažila.“ Otřásla se. „Nepojedeme ještě jednou?“

Mac se usmál. „Jak si přeješ.“

Když za čtvrt hodiny vyšli zpátky na ulici, měla nohy vratké a nejisté, jako kdyby byla opilá. „To byla krása. Točí se mně z toho hlava.“ Když ji vzal kolem pasu, zasmála se. „Pár hodin asi nebudu chodit moc rovně.“

„Takže se o mě musíš opírat. To jsem měl v plánu.“

Darcy se znovu zasmála a zvedla oči k ohňostroji, který v tu chvíli zalil noční oblohu gejzírem oslnivých barev. „Všechno je tu tak zářivé a odvážné. Nic není dost vysoké nebo dost rychlé.“ Otočila se k němu. „Nic není nemožné.“

Objala ho kolem krku a políbila ho se vši vášní, která se v ní za těch pár dní probudila. „Chci všechno vyzkoušet, pak si vybrat to nejlepší a zkusit to znovu.“

Vklouzl jí rukou pod bolerko a s potěšením zjistil, že ty červené šaty mají velký výstřih na zádech. „Máme ještě trochu času, než budu muset zpátky. Co bys chtěla dělat?“

„No...“ Oči se jí ve světle neonů zaleskly. „Ještě jsem nikdy neviděla barové tanečnice.“

„A nějaké jiné přání?“

„Zajímalo by mě, jak to vypadá v takových těch podnicích, kde tancují ženy nahoře bez u tyčí.“

„Ne, do striptýzového baru tě rozhodně nevezmu.“

„Nahou ženskou už jsem viděla.“

„Ne.“

„Dobře.“ Pokrčila rameny a šla dál, jako kdyby jí to bylo úplně jedno. „Tak půjdu sama někdy jindy.“

Probodl ji přísným pohledem, ale Darcy se jen bezstarostně usmála. Mac uměl poznat člověka, který blufuje. Ale tentokrát měl jeho soupeř opravdu lepší karty.

„Na deset minut,“ zabručel. „A dokud budeme uvnitř, neřekneš ani slovo.“

„Deset minut stačí.“ Rozveselená tím malým vítězstvím přijala rámě, které jí nabídl, a zamířila po jeho boku do domu zakázaných rozkoší.

Do Mácovy kanceláře vešla Darcy plná nových úžasných zážitků. „Ta v amerických barvách byla určitě hadí žena. Víš, ta s vlajkou místo –“

„Vím, kterou myslíš.“ Vždycky, když už si Mac myslel, že jí něčím srazí hřebínek, to nakonec nevyšlo. Čekal, že bude aspoň trochu v rozpacích, nebo šokovaná, ale místo toho ji striptýzový bar fascinoval.

„Viděl jsi, jak se kolem té tyče obtáčela? Určitě musí hodiny trénovat. Co s tím svým tělem dokáže!“

„Nechápu, jak se ti podařilo mě přemluvit.“

„Já se taky divím.“

„To mně je jasné.“

„Ne, tak to nemyslím. Divím se, že se pod tím jemným, uhlazeným zevnějškem skrýváš tak starosvětské mravy.“

Podíval se na ni. Nevěděl, jestli má z těch slov mít radost nebo se urazit. „Ten kdo používá výraz starosvětský, je starosvětský sám.“

„To jsem ještě neslyšela.“

„Někde jsem to četl. Nemáš hlad?“

„Ani ne.“ Pořád ještě nedokázala sedět, a tak po kanceláři přecházela sem a tam. „Skvěle jsem si to užila. Tohle byl nejbáznivější den mého života, a to už jsem pár podobných zažila. Všechno ve mně ještě vře.“ Objala se kolem ramen, jako kdyby to chtěla udržet v sobě. „Na jídlo nemám místo.“

Jak se pohybovala, na látce bolerka se odráželo světlo a vrhalo blyštivé odlesky podobné jiskrák ohňostroje, který před chvílí viděli. Ale nejvíc přitahovala pozornost její tvář, jako vždycky. „A co šampaňské?“ zeptal se Mac.

Vesele, radostně se zasmála. „Na šampaňské si místo najdu vždycky.“ Na chvíli se odmlčela. „Slyšíš, co to říkám? Každou chvíli mě tu něco překvapí a nejvíc já sama sebe.“

Mac vyndal láhev z malé ledničky za barem a když ji otevíral, díval se Darcy do očí. Všechno na ní září, pomyslel si, oči, tváře, rty. Všechno na ní pulzuje energií a čistou, nezkalenou radostí.

Ten pohled ho vzrušoval, pohlcoval a zbavoval soudnosti. Chtěla, aby byl s ní. A být s ní, chodit s ní rušnými ulicemi, ležet s ní na pomuchlaných prostěradlech, sedět u stolu při svíčkách, začínalo být i pro Maca nebezpečně důležité.

Darcy prostě zářila a on z ní nedokázal spustit oči. „Rád tě vidím tak šťastnou,“ řekl.

„Tak to se ti ten večer se mnou musel asi hodně líbit. Já jsem totiž šťastná jako nikdy v životě.“ Vzala si od něj skleničku a chvíli s ní otáčela v prstech, než se napila. „Můžu tu s tebou ještě zůstat a dívat se na lidi?“

Má vůbec ponětí, co se mnou dělá? uvažoval Mac. „Můžeš tu být, jak dlouho chceš,“ odvětil.

„Vysvětlil bys mně, co na těch obrazovkách sleduješ? Já vidím jen dav lidí.“

„Dávám pozor na potíživisty, falešné hráče, gestikulaci a mimiku lidí.“

„Gestikulaci?“

„Každý člověk dělá při hře gesta, nebo se nějak tváří a podle toho se dá určit, na co myslí.“ Usmál se na ni. „Když jsi nervózní, držíš prsty u sebe, aby sis nekousala nehty. A když se na něco soustředíš, nakláníš trošku hlavu.“

„A ty, když nevíš, co dělat, strkáš ruce do kapes. Tak se nevytahuj.“

Zvedl obočí. „Jsi dobrá.“

„Když sleduješ jednoho člověka, je to snadné, ale tady jsou jich davy.“ Ukázala směrem k monitorům. „Jak mezi nimi poznáš někoho, kdo by mohl dělat problémy?“

„Musíš vědět, na co se dívat. Ale já jsem jen záloha. V první linii obrany proti podvodníkům stojí krupiéri.“ Stoupnul si za ni, položil jí ruku na rameno a sledoval dění v kasinu s ní. „V každé herně

je navíc jedno tajné očko, nad ním vedoucí směny a nad ním šéf oddělení. A nad nimi věčně bdí vše–? vidoucí oko.“

„Ty?“

„Ne. Já se jen občas mrknu. Ale v poschodí pod námi je kontrolní místnost, kde jsou takovýchhle obrazovek stovky. Sledují odtamtud celé kasino ze všech možných úhlů a jsou přes vysílačky spojeny s šéfy oddělení i vedoucími směn. Kouzelníka dokážou odhalit během –“

„Kouzelníka?“

„Podvodníka, který tahá karty z rukávu. Dostane třeba šestku a osmičku, schová je a vymění za dámu a eso, aby měl blackjack. S podvodníky jsou dneska větší problémy než dřív, kdy stačily rychlé ruce a cinknuté kostky. Ted' už se ti do kapsy vejde i počítač.“

Falešní hráči, „kouzelníci“, kapesní počítače. Nebylo by to skvělé prostředí pro román? uvažovala Darcy. „Co děláš, když někoho přistihneš?“ zeptala se.

„Ukážu mu dveře.“

„Nic víc?“

„Samozřejmě odejde bez našich peněz.“

Ledový tón těch slov Darcy přinutil podívat se na něj. „To je mně jasné,“ zamumlala.

„Kamera je i u každé pokladny. V *Comanchi* musí všechno probíhat čistě a poctivě. A vyhrát tu peníze není zas tak těžké, těžší je s nimi odejít.“

„Protože většina lidí hraje dál.“ To Darcy znala z vlastní zkušenosti.

„A čím déle hrají, tím víc peněz se kasinu vrátí.“

„Ale stejně stojí za to hrát. Člověk se pobaví, odpočine si, vyhodí si z kopýtko.“

„Stojí to za to, dokud neztratíš přehled o tom, co dáváš v sázku.“ Pomohl jí vstát a poznal jí na očích, že pochopila, že už není řeč jen o hazardních hrách.

„Ale riziko je na tom to nejlákavější,“ namítla a když jí vzal sklenku z ruky a postavil ji na stolek, srdce se jí rozbušilo. „Zakázané ovoce nejvíc chutná,“ dodala.

„Tak proč se do něj pořádně nezakousnout?“ Díval se jí do očí, pak pohledem sklouzl k jejím rtům a pak ještě níž. „Sundej si to,“ řekl jí a ukázal na bolerko.

„Jsme u tebe v kanceláři.“

Mac se pomalu, sebejistě usmál.

„Chci tě mít tady, už od té doby, kdy jsi sem přišla poprvé. A teď se mně to konečně splní. Sundej si to.“

Poslechla ho jako zhyponotizovaná a hodila ten třpytivý kus oblečení přes opěradlo křesla. Uvědomila si, že křečovitě drží prsty u sebe a rychle je uvolnila. Mac si toho všiml a usmál se na ni.

„Nevadí mně, že jsi nervózní. Líbí se mně to. Vzrušuje mě, když vím, že se trochu bojíš, a těším se, jak roztaješ, až se tě dotknu.“ Zvedl ruku a začal si hrát s červeným ramínkem jejích šatů. Díval se, jak jí přiléhají k tělu a zvýrazňují každou jemnou křivku. „Zajímalo by mě, co máš pod tím, Darcy,“ řekl tiše.

„Skoro nic,“ vyhrkla Darcy rozechvěle.

Oči se mu leskly jako ostří meče na slunci.

„Dneska nechci být tak něžný jako minule. Riskneš to se mnou?“

Darcy přikývla, ale promluvit už nestihla, protože ji přitáhl k sobě. Líbal ji tak prudce a nenasytně, že jen žasla, kde se v něm bere tolik vášně. Vášně k ní.

Pak ji strhnul na podlahu, až Darcy překvapením zalapala po dechu, a začal ji hladit. Rukama si podmaňoval její tělo i mysl, bral si ji, přivlastňoval a rozpoutával v ní bouři pocitů.

Jediné, na co dokázala myslet, byla podobnost s rychlou, bezstarostnou jízdou na horské dráze. Rychle mu z ramen shodila sako a rozepnula košili. Všechno v ní křičelo: Rychle, rychle!

Když ho konečně svlékla, tence zasténala a to Maca ještě víc nažhavilo. Nadra měla malá a pevná a když je začal zuřivě líbat, zabořila mu prsty do vlasů a přitlačila ho k sobě. Mac chtěl cítit její chuť. Dráždil ji jazykem i zuby, dokud se pod ním neprohnula jako luk a nezačala rytmicky vzdychat.

To mu ale nestačilo.

Sunul se níž a níž a na horké kůži jí zanechával vlhkou stopu. Vnímал rukama i jazykem, jak se jí chvěje každyčký sval. I on začal

dýchat přerývaně, když ji pak rukama chytil za boky a zvedl si ji k ústům.

Tak náhlá rozkoš ji přinutila vykřiknout. Oheň, který se v ní rozhořel, pálil jako roztavený kov a zahltil jí mysl tak intenzivními vjemy, až se chvíli bála, že zešílí. Strhla ji s sebou rostoucí těžká vlna slasti. Bezmocně si zakryla oči předloktím a nechala se unášet.

Když už si myslela, že nemůže být víc, Mac ji nemilosrdně postrčil dál.

Když ze sebe strhával kalhoty, matně si všímal, jak Darcy bezvládně leží na posteli a kůže se jí leskne potem. Když ji k sobě zvedl, hlava se jí zvrátila dozadu. Nastavila mu tím rty, zrudlé polibky, a on se s ním znovu začal mazlit.

„Zůstaň se mnou,“ mumlal, když jí líbal hrdlo a ramena.

Pak si lehnul na záda, posadil ji na sebe a pronikl do ní, znovu ucítil to nádherné teplo uvnitř.

Sykla a dlouze, táhle zasténala. Díval se, jak jí procházejí vlny rozkoše, a když otevřela oči, zahleděl se do nich.

„Vezmi si všechno, co chceš,“ řekl a položil jí ruce na prsa.

Ale Darcy už se sama začala pohybovat, tělo jí nedávalo na vybranou. Už nad ním neměla vládu. Zaklonila se a oddala se tomu šílenství naplno.

Cítila v sobě jas, stejně pronikavý a odvážný jako světla velkoměsta, která dnes viděla – města, ve kterém není nic dost velké, dost rychlé, dost úžasné.

Mac se pod ní třásl, svíral jí boky rukama a Darcy si uvědomila, že teď je to ona, kdo řídí tuhle divokou jízdu. Ta myšlenka v ní vyvolala nové, ještě nepoznané vzrušení.

Řekl jí, ať zůstane s ním, a ona si nepřála nic jiného než mu vyhovět.

Když přišlo druhé vyvrcholení, prohnula se v zádech a pak se pomalu položila na jeho hrud'. Převalil se, takže byl najednou zase nahoře, a pokračoval v tempu skoro tak rychlém jako tep jeho srdce, dokud i jeho tělem neotrásla ta nádherná křeč. Přenesl přitom do ní kus sebe sama – část svého těla i duše.

DESÁTÁ KAPITOLA

Pět minut po desáté probudil Darcy telefon. Osmihodinové pracovní dny mám už dávno za sebou, pomyslela si ospale. Únavě definitivně podlehla až ve čtyři ráno, a to v posteli přitulená k Mácovi.

Ted' na tom zmuchlaném letišti ležela sama a divila se, jak dokáže Mac pracovat po tak krátkém, nebo skoro žádném spánku. Ale jestli se to naučil on, pomyslela si, zvládnou to určitě i já.

Mohutně zívla, s očima ještě zavřenýma nahmatala telefon a zvedla sluchátko. „Haló?“ zavrněla a zabořila se i se sluchátkem do polštáře.

O čtvrt hodiny později seděla na posteli rovně jako svíce a zírala před sebe. Třeba se mně to jen zdá, proběhlo jí hlavou a nevěřícně se podívala na sluchátko, které pořád ještě držela v ruce. Opravdu jsem mluvila s newyorským vydavatelem? Opravdu si chce přečíst moji knihu?

Zavěsila a položila si ruku na srdce, aby zjistila, že bije kupodivu pravidelně. Na holých ramenech ji chladil vánek klimatizace. Byla úplně vzhůru.

Přitáhla kolena pod bradu a pevně je objala rukama. Ne, tohle není sen, řekla si.

Novináři se příběhu chudé Darcy z Kansasu chytli, to je jasné. A já jim přece řekla, že píšu knihu, takže ten zázrak není zas tak nepochopitelný.

Můžou za to novináři, uzavřela v duchu a opřela se čelem o kolena. Jsem výjimka, příběh sám o sobě, a nakladatel chce můj rukopis vidět jen proto, že o mě má zájem veřejnost. Nejde mu o knihu samotnou.

To znamená, že ještě nejsem opravdová spisovatelka, povzdychla si zklamaně.

Ale záleží na tom? Znovu se narovнала a sevřela ruce v pěst. Aspoň mám pootevřené dveře, napadlo ji. Mám šanci dokázat, že moje psaní stojí za to.

Rozhodla se, že do New Yorku pošle celou první knihu a úvodní kapitolu druhé.

Odhodila pokrývku, vyhrabala se z postele, hodila na sebe šaty a seběhla po schodech dolů, aby tu kapitolu ještě vycizelovala.

Mácovi neřekla nic, protože se bála, že by to mohla zakřiknout. Pověřivost byla další vlastnost, která se v ní tady po dlouhém zimním spánku probudila.

Celý den pak usilovně pracovala se slovy, nemilosrdně je škrtala i s láskou uhlazovala, až dokud nebyla nucená uznat, že už to lepší prostě nebude.

Zatímco se stránky tiskly, znovu vydala svůj seznam doporučených agentů. Jestli chci být profesionálka, řekla si, musím mít někoho, kdo mě bude profesionálně zastupovat. Přišel čas velké loterie.

Držela v ruce papír plný impozantních jmen bez tváří. Jak mám vědět, kterého si vybrat? zoufala si. Který z nich mně bude ochotný věnovat čas a pozornost?

Ten osudný automat taky neměl tvář, napadlo ji. Jen samé hvězdičky a měsíce. Už jednou jsem dala všechno v sázku, tak proč bych to nedokázala podruhé. Zavřela oči, zakroužila prstem ve vzduchu a zabodla ho do papíru.

„Uvidíme, jestli se mě ještě drží štěstí,“ zamumlala.

Rychle si spočítala, že na východním pobřeží kanceláře zavírají za čtvrt hodiny, zvedla sluchátko a vytočila číslo informací.

O dvacet minut později měla novou zástupkyni a její slib, že si přečte, co napsala, a že za ni bude vyjednávat, pokud nakladatel učiní nějakou nabídku.

Víc než spokojená napsala na počítači průvodní dopis a zavolala do recepce, ať jí seženou cestovní tašku. Všechno to udělala, co nejrychleji, aby si to náhodou nerozmyslela.

Zatímco poslíček čekal, až zalepí obálku, Darcy už zápasila s pokušením všechno vzdát a nikam nejedít. Hlavou jí kroužily tucty nejnemožnějších výmluv.

Není to hotové. Nejsem připravená. Měla bych na tom ještě pracovat. Potřebuju víc času. Posílám své vlastní dítě úplně cizím lidem. Možná jsem se měla ještě s někým poradit. Můžu zavolat

agentce a říct jí, že bych radši ještě pracovala na druhé knize, než jim pošlu tu první.

Pak si ale vynadala do zbabělců, zatnula zuby a podala poslíčkovi zalepenou obálku. „Stihnete to poslat ještě dneska?“

„Ano, madam.“ Mrknul na adresu na obálce. „V New Yorku to bude zítra ráno.“

„Zítřka.“ Cítila, jak jí z tváře mizí krev. „Dobře, děkuju.“ Dala mu pár zmuchlaných bankovek jako spropitné a jakmile odešel, ztěžka se posadila do křesla a položila hlavu do dlaní.

Mám to za sebou, pomyslela si. Teď už to nemůžu vrátit zpátky. Za pár dní se dozvím, jestli umím psát. A jestli ne...

V tomhle případě bych neúspěch asi neunesla. To mně osud nesmí udělat. Jestli jsem kdy měla nějaké ambice, tak jenom ve psaní.

Bála se neúspěchu, a proto tak dlouho váhala tu knihu někam poslat. Ale teď už jí nikdo neříkal, aby byla rozumná, aby si přiznala, že na něco takového prostě nemá. Teď už se neměla na co vymlouvat.

Narovnala se a dvakrát se zhluboka nadechla a vydechla. Vsadila jsem si, řekla si v duchu. Zatáhla jsem za páku, a teď už mně zbývá jen čekat, co padne.

Když zazvonil telefon, vrhla na něj zděšený pohled. Určitě volají z vydavatelství, že to celé byl omyl!

Zatajila dech, zavřela oči a zdvihla sluchátko. „Hálo.“

„Ahoj, maličká.“

„Danieli,“ vydechla Darcy s takovou úlevou, že to znělo skoro jako vzlyk.

„Copak? Snad se něco nestalo, děvenko.“

„Ne, nic.“ Chytila se za tvář a nervózně se zasmála. „Všechno je v pořádku. Mám se skvěle. Jak se máte vy?“

„Nejlépe na světě.“ Danielův hlas, který burácel ze sluchátka, to potvrzoval. „Chtěl jsem vám jenom říct, že jsem o ty peníze přišel na trhu s akciemi.“

„Já – co –“ Zamrkala tak rychle, až se místnost kolem ní rozhoupala. „O všechny?“

Daniel se rozesmál tak hlasitě, že musela chvíli držet sluchátko dál o ucha.

„Dělám si legraci, děvenko.“

„Uf.“ Položila si ruku na srdce. „Ha, ha.“

„Rozproudil jsem vám krev, vidíte? Ve skutečnosti je to naopak. Volám proto, že už jsem vám něco vydělal.“

„Už?“

„Víte, Darcy, že mluvíte stejným tónem, ať vám řeknu dobrou nebo špatnou zprávu? Máte asi pevné nervy.“

„Nervů mám dost,“ řekla, „ale moc pevné nejsou.“

„No, tohle snad zvládnou. Vydělal jsem vám takovou menší sumičku na jedné krátkodobé transakci. Můžete si za to zase koupit nějakou cetku.“

Darcy si olízla rty. „Jak velkou cetku?“

Znovu se zasmál.

„Tak se mně líbíte. Dneska vám na konto přibýlo rychlých padesát. Co vy na to?“

„Za padesát dolarů si koupím nové náušnice.“

„Padesát tisíc.“

„Tisíc?“ zopakovala nevěřícně. „To si ze mě zase děláte legraci?“

„Jen jeďte hezky nakupovat,“ pobídl ji. „Vydělávat peníze může být zábava, ale nikdy ne větší než je utrácet. A teď mně povězte, kdy přijдете na návštěvu. Anna by se s vámi ráda seznámila.“

„Možná pojedu na východ – obchodně – tak do čtrnácti dnů.“

„To se hodí. Naplánujte si to tak, abyste se mohla stavit u nás a seznámit se se zbytkem rodiny. Jestli ovšem někdo přijede. V tomhle věku se děti rozutečou do všech stran. Anně se po nich stýská nejvíc.“

„Přijedu. Taky se mně po vás stýská.“

„Máte dobré srdce, Darcy.“

„Danieli... už jste...“ Chtěla to říct nějak diplomaticky, ale nic ji nenapadalo. „Mac říkal... zdálo se mu, že si myslíte, že bychom se k sobě hodili. Že prý připravujete půdu pro další svatbu.“

„Ha! Ten kluk by si měl vyčistit uši. Říkal jsem snad něco takového?“

„Přímo ne, ale –“

„Proč se všichni pořád bojí, že za jejich zády spřádám nějaké tajné plány? Vy si snad nemyslíte, že vás Mácovi dohazuju, nebo ano?“

„To ne, ale –“

„Ne že by ti mladí nepotřebovali trochu postrčit. Musí se na ně dohlédnout, aby nezaháleli. Moje milovaná Anna si přece zaslouží pravnoučata.“

„To určitě ano, ale já –“

„Samozřejmě, že si je zasloužím – zaslouží,“ opravil se. „Klukovi už bude za měsíc třicet, takže má nejvyšší čas založit rodinu. Rád bych věděl, co je špatné na tom trochu ho popostrčit. Zvlášť když se k sobě tak hodíte.“

„Hodíme?“ zamumlala. „Opravdu?“

„Vždyť to říkám. Kdo by to měl vědět lépe než já? Podle mě je Mac docela hezký, milý chlap. Líbí se vám, ne?“

„Líbí.“

„Má tuhý kořínek, chytrou hlavu, srdce na správném místě a smysl pro zodpovědnost. Je věrný a na rodinu a přátele nedá dopustit. Lepší partii by si žádná nemohla přát.“

„To rozhodně ne.“

„A vy určitě nebudete výjimka,“ pokračoval Daniel. „Taky vám padl do oka, vidíte?“

Darcy si vzpomněla na ohňostroj, který jim včera ve městě vybuchl nad hlavou. Mac jí připadal ještě úžasnější a oslnivější. „Jsem do něj blázen,“ hlesla.

„Tak vidíte.“

„Prosím vás,“ dodala rychle Darcy, když slyšela Danielův radostný smích. „Říkám vám to jen proto, že už jsem se s tím musela někomu svěřit.“

„A proč to neřeknete jemu?“

„Protože ho nechci polekat.“ Tak, a řekla jsem to, pomyslela si a kousla se do rtu. Ted' to vypadá, že na Maca líčím jako na zajíce.

„Takže... chcete počkat, až se do vás zamiluje sám, aby měl pocit, že vás dobyl.“

Darcy zamrkala. „Ne, tak vypočítává nejsem. Ale –“

„Za to se nemusíte stydět. Není na tom nic špatného. Hlavně když se věc podaří.“

„Asi ano.“ Rozechvělé rty jí zvlnil úsměv. „Mac o mě zájem má, to vím. Ale nejsem si jistá, jestli za tím není jen ten jeho smysl pro zodpovědnost. Chci počkat, až se za mě přestane cítit zodpovědný“

„Ale nečekejte moc dlouho.“

„Doufám, že nebudu muset,“ usmála se. „Mám už pár nápadů, jak to zařídit.“

Darcy si nakonec nekoupila žádnou cetku. Pronajala si auto. S koupí se rozhodla počkat, až se rozhodne, jestli se k jejímu novému stylu života hodí spíš sportovní porsche nebo sedan.

Tajně doufala, že to bude to porsche.

Vyzbrojila se různými mapami a začala se seznamovat s městem, přesně řečeno se vším, co leželo mimo Hlavní třídu. Projela předměstím, nad kterým rozpráhovaly svá ramena obrovské stavební jeřáby, a poznala, že město roste nejen do výše, ale i do šířky, pořád dál a dál do pouště.

Zastavila na jednom z parkovišť a prošla nákupní centra a drogerie. Sledovala, jak pulzuje život mimo kasina.

Viděla dlouhé ulice činžovních domů a pozorovala děti hrající si na hřištích mezi nimi. Projela čtvrt' plnou nízkých rodinných domků se zahradami a výhledem na přízračný klid pouště a skalnaté srázy horských hřbetů v dálce.

Viděla život, jaký by si mohla a chtěla začít budovat.

Pak jela zpátky do centra, našla knihovnu a v ní spoustu dalších informací o městě, ve kterém chtěla mít svůj budoucí domov.

Zpátky do apartmá se vrátila až po sedmé a nohy ji bolely jako čert. Připadala si, jako kdyby ušla dvacet kilometrů. Žádnou cetku si sice nekoupila, ale domluvila se s jednou realitní agentkou, že se spolu zítra půjdou podívat na nějaký pozemek.

Možná budu mít brzy vlastní dům, jákala v duchu.

„Tady jsi.“ Když se otevřely dveře výtahu, uviděla za nimi Maca. „Už jsem začínal mít strach.“

„Promiň. Šla jsem ven prozkoumat město.“ Hodila kabelku na stolek a chtěla se na něj usmát, ale nestihla to, protože ji začal líbat.

Věděl, že úleva, která ho zaplavila, když ji konečně našel, je nepřiměřená situaci. Stejně nesmyslná jako zoufalství, kterému už začínal propadat při tom marném hledání. Proběhal kvůli ní celý hotel. „Neměla bys chodit ven sama. Neznáš to tu, nevíš, co tě může na ulici potkat.“

Zase ta jeho zodpovědnost, povzdychla si v duchu. „Mám mapy,“ odvětila. „Řekla jsem si, že je na čase poznat z města trochu víc než jen Hlavní třídu.“

Už mu chtěla začít vyprávět o domu, na který se chce jít zítra podívat, ale včas se zarazila. Tahle novinka je jen moje, řekla si, stejně jako ten hovor z New Yorku.

„Takže ty sis vyšla na vzduch,“ zamumlal a přejel jí prstem po tváři.

„Musím si rychle koupit klobouk, než budu sa –
v má piha. Venku je hrozné dusno. Kůže tím asi dost trpí, ale já takové počasí miluju.“

„Člověk tu může snadno skončit v nemocnici s dehydratací.“

„Hmm, to máš asi pravdu.“ Došla si za bar pro láhev vychlazené minerálky. „Viděla jsem spoustu lidí s láhvemi nebo čutorami zavěšenými u pasu. Stopaře a turisty. A dělníky v kšiltovkách sto metrů nad zemí na nějaké novostavbě. Všude se tu staví. A výherní automaty jsou i na tržnici.“

„Ty jsi byla na tržnici?“

„Jenom jsem to tam prošla,“ řekla vyhýbavě. „V té čtvrti se zrovna staví nějaký mrakodrap. A hned vedle jsou krásné malé domky se zahradami, kde si hrají děti.“

„Kdybych věděl, že se ti chce ven, vzal bych tě na projížďku sám.“

„Vím, že máš moc práce.“

„Teď zrovna ne. Rodiče mě vyhnali z kanceláře, že prý si mám na jeden večer od práce odpočinout.“

Rty jí zvlínil úsměv. „Máš skvělé rodiče.“

„Já vím. Tak pojď, jdeme se projet.“ Napřáhl ruku. „Uvidíme, jestli bude svítit měsíc.“

Vegas se třpytilo v dálce jako fata morgána. Všude kolem nich byla jen poušť, sem tam přetáá silnicí. Nebe bylo jako klidný temný oceán s velkou stříbrnou bojí měsíce.

Ze vzdálených hor sem chladný noční vítr občas zanesl plačtivé vytí kojetů.

Mac stáhl střechu, takže Darcy stačilo jen zaklonit hlavu a mohla s tváří zalitou měsíčními paprsky pozorovat to tmavé nekonečno nad sebou.

„Tady člověk úplně zapomene, že je pár kilometrů od velkoměsta.“ Ohlédla se za barvami a siluetami Las Vegas. „Takový je západ. Divoký, nebezpečný a krásný.“

„Od Kansasu jsme teď hodně daleko,“ poznamenal. Bylo snadné představit si ji tam, daleko od suchého pouštního větru a neonových světél. „Nechybí ti zeleň? Pole a louky?“

„Ne,“ odpověděla bez dlouhého přemýšlení. „Zdejší barvy na mě působí mnohem víc. Fascinují mě všechny ty odstíny hnědé, červené a žluté. Ale ty přece taky nepocházíš odsud.“ Otočila se tváří k němu. „Žil jsi na východě, že?“

„Máme dům v New Jersey, na předměstí Atlantic City. Naši nechtěli, abychom vyrůstali v hotelových pokojích a kasinech. Ale nakonec jsme tam stejně trávili spoustu času. S Duncanem jsme vždycky tajně lezli do orlího hnízda. Tak se říkalo místnosti, odkud se sledovala hra, když ještě nebyly kamery a počítače. Maminka by ze mě stáhla kůži zaživa, kdyby věděla, že ho tam vodím.“

„Já na jejím místě taky. Muselo to být nebezpečné.“

„Byla to výzva,“ ušklíbl se a začal si hrát s jejími vlasy. Ani nevěděl, jakou jí tím udělal radost. „Jednou prý odtamtud někdo spadl přímo na stůl, kde se hrály kostky.“

„To snad ne! Stalo se mu něco? Jak to dopadlo?“

„Říká se, že jeden hráč si položil žetony na něj a chtěl hrát dál. To víš, hra se nemůže jen tak zastavit.“

Darcy se zasmála a položila mu hlavu na rameno. „Muselo to být vzrušující žít odmalička v zákulisí takového podniku. Proč ses rozhodl pracovat tady a nezůstal doma?“

„Vegas je jenom jedno. Proč bych se měl spokojit s průměrem, když můžu mít to nejlepší?“

„A zbytek rodiny taky pracuje v kasinech?“

„Duncan vlastní říční parník. Jezdit po Mississippi a svádět slečny, to je jeho.“

„A vídáte se?“

„Samozřejmě. Všichni se pořád navštěvujeme a vzdálenosti na to nemají žádný vliv. Gwen je doktorka a žije v Bostonu, stejně jako několik mých bratranců a sestřenic. Před pár měsíci se jí narodilo dítě.“

„Kluk nebo holčička?“

„Holčička. Jmenuje se Anna po babičce. Doma mám stovky jejích fotek,“ dodal s úsměvem. „Jestli bys ji chtěla vidět.“

„To bych ráda. Ale kromě Gwen máš ještě jednu sestru, tu nejmladší.“

„Mel. To je naše divoženka, s očima anděla a pravým hákem boxera střední váhy.“

„U vás by se bez tvrdých pěstí neobešla,“ odtušila Darcy. „Jak tě znám, určitě jsi ji, chudinku, pěkně týral, když byla malá.“

„Ne víc, než bylo mým právem a povinností. A mimochodem, boxovat jsem ji naučil já. Nemohl jsem se dívat na to její nemožné mávání pěstičkami.“

„Určitě jsou obě moc krásné. A umějí zlomit srdce jedním úsměvem.“ Podívala se na něj a přejela mu konečkem prstu po rtech. „A taky jsou sebevědomé. Když vejdou do místnosti, jen se rozhlédnou a hned vědí, na čem jsou, jak se mají chovat a co si můžou dovolit. Tohle jsem ostatním ženám vždycky záviděla.“

„Jen jestli to není spíš arogance než sebevědomí.“

„Možná ano, ale v tomhle případě to není na škodu. Hádali jste se doma hodně?“

„Dalo se to snést.“

„U nás se nikdo s nikým nehádal. Všechno se ‚vysvětlovalo‘, a to je mnohem horší. V hádce má člověk aspoň šanci vyhrát.“

„Zvlášť někdo jako ty,“ usmál se Mac.

„To je jen štěstí začátečníka,“ prohlásila Darcy s úsměvem. „Počkej, až se trochu vytrénuju. Pak nebudu mít konkurenci. A boxovat se taky naučím, pro případ, že by hádka náhodou nezabrala.“

Ještě se usmívala, když ji políbil. A letmý dotek rtů se brzy změnil ve žhavý polibek. Oba se tomu poddali a přivinuli se k sobě.

V Mácovi se ale vzedmulo tolik pocitů najednou, a tak silných, že musel přestat. Odtáhl se od ní, aby nepřišel o rozum. „Neměl bych po tobě chtít tak moc,“ řekl, ale odpovědí mu byl jen pohled zlatavých očí a vlastní odraz, který v nich viděl. „Chci toho příliš.“

Vzpomněla si, co říkal včera v noci, a zopakovala mu to: „Vezmi si všechno, co chceš.“

„Beru si to, ale pořád nemám dost.“

Z těch slov jí přeběhl mráz po zádech. Klekla si v na sedačku čelem k němu a začala si rozepínat knoflíčky blůzky. Mac sledoval její prsty jako zhyponizovaný. „Tak ber dál,“ zamumlala.

Hlavou se mu honila jediná myšlenka, a to sice, že se jí neměl nikdy dotýkat. Teď už totiž neměl sílu v tom přestat. Hnal auto po dlouhé rovné silnici do Vegas, zatímco Darcy spala jako dítě s hlavou na jeho rameni.

Pomiloval jsem ji v autě jako nějaký nadržžený puberták, vyčítal si. A miloval jsem se s ní tak zoufale, jako kdybych měl zítra umřít.

A chci s ní spát znovu. Zítra, pozítří, každý den. Bůh mně pomoz.

S Darcy Mac porušil všechna svoje nepsaná pravidla. Jako člověk, který strávil většinu života u hracích stolů, věděl, kdy pravidla porušit může, a kdy ne, a bylo mu jasné, že s Darcy na to právo neměl.

Byla osamělá, nezkušená, nevinná a důvěřovala mu. A on dal bez rozmyslu volný průchod svým i jejím touhám.

Najednou byl v tom vztahu tak zapletený, že už vůbec nevěděl, co chce a co je správné. Ničím si nebyl jistý.

Budu z toho muset vycouvat, rozhodl se. To je jasné. Darcy potřebuje prostor, možnost vyzkoušet si ta svá křehká křídla. Tu šanci jí ještě nikdo nedal, ani já.

Mohl bych si ji udržet, uvažoval. Myslí si, že mě miluje a já bych ji v tom mohl nechat, až dokud by ta její energie a lesk v očích nezačaly hasnout v záplavě neonů. Při té představě se mu sevřelo srdce.

Zničil bych ji tím, navždy bych ji změnil. Nemám právo dávat v sázku její nádhernou duši.

Jestli mně na ní záleží, nemám na vybranou. Musím couvnout a postrčit ji opačným směrem. Směrem, který pro ni bude bezpečnější a výhodnější.

A v jejím i ve svém vlastním zájmu to musím udělat co nejrychleji.

Darcy byla mezi všemi ženami, které poznal, jediná, na kterou musel ve dne v noci myslet. Snažil se tomu bránit, ale brzy zjistil, že se mnohem víc bojí chvíle, kdy na ni myslet přestane.

A představa, že ona jednou zapomene na něj, ho doháněla k zuřivosti.

Sem tam si na mě určitě vzpomene, utěšoval se. Až bude bydlet v nějakém hezkém domě na předměstí, hlídat děti a vařit večeři hodnému manželovi, který ani netuší, jaký poklad na něj doma čeká.

Přesně tam Darcy patří, pomyslel si. Tím směrem bude moct konečně jít, až najdu odvahu přeseknout ta pouta, která ji se mnou svazují. Pouta vděčnosti a sexuální přitažlivosti. Měl bych se stydět, že jsem jich tak dlouho využíval.

Když jí tehdy říkal, že do jeho světa nepatří, mluvil upřímně. Byl o tom pevně přesvědčený. A doufal, že i ona na to časem přijde, až v jejích očích lesklý nátěr Las Vegas trochu oprýská.

Nevinnost a hřích nejdou dohromady.

Když jeli po Hlavní třídě, díval se koutkem oka, jak se jí na tváři odrážejí světla neonových poutačů. Budu ji muset nechat jít, povzdychl si v duchu. Ale ne hned teď. Zatím ještě ne.

f

Dům vyrůstal z písku pouště jako malý zámek jemných barev a kouzelných tvarů. Když ho Darcy poprvé uviděla, hned se do něj zamilovala. Připomínal jí umělecké dílo.

Byl obklopen palmami, kolem široké slunné terasy rostly pouštní kaktusy, tmavě červená střecha, na jejíž členitosti se projevilo víceúrovňové uspořádání domu, kontrastovala se slonovinově bílou a okrovou omítkou.

Dům měl i špičatou věžičku, která v Darcy vzbuzovala romantické představy o rytířích a princeznách, ale hlavně byla ideálním místem pro její budoucí pracovnu.

Už teď, dřív než vstoupila dovnitř, věděla, že jí to tu bude patřit. Byla tím tak unesená, že skoro nevnímala realitní agentku.

Jen tři roky starý. Postavený na zvláštní zakázku. Na prodej teprve pár dní. Rodina se přestěhovala zpátky na východ.

„Hmm,“ odvětila Darcy, když vykročili po cihlovém chodníčku k proskleným dveřím.

Hvězdy mně přejí, pomyslela si.

Vešla dovnitř a když vstoupila na dlaždice pískové barvy, prostorným bytem se rozeznělo cvakání jejích podpatků. Zvedla oči k vysokému stropu. Střešní okna, zajásala v duchu, výborně! Pak si prohlédla bledě žluté stěny a rozhodla se, že je nebude potřeba přemalovávat. Nebudou tu žádné tmavé barvy, rozhodla se, všechno tu bude prosvětlené a živé.

Zadní dveře, prosklené, z bílého dřeva, vedly na další terasu a Darcy skrz ně zahlédla třípytívou hladinu bazénu.

Pak nechala agentku, aby se rozhovořila o nejružnějších vymoženostech kuchyně a sama obdivovala jídelní kout, očividně určený pro větší rodinu, umístěný ve výklenku s oknem. Ideální místo pro lenošivá sobotní dopoledne, uspěchaná všední rána i tiché pozdní večery u šálků čaje.

Tady se mně bude dobře vařit, pomyslela si, když uviděla prostornou linku s dvojitou troubou a sporákem se sklokeramickou deskou. Darcy, která vždycky vařila jednoduše a usedle, věděla, že v takovýchhle podmínkách bude snadné začít i trochu experimentovat.

Pokoj pro služebnou a přilehlá prádelna byly skoro stejně velké jako její apartmá v *Comanchi*.

Do jídelny dám velký dřevěný stůl s trnožemi, uvažovala. Bude ladit barevně i stylově s krbem. A na zdi by to chtělo nějaké akvarely.

Prošla všechny čtyři ložnice, vyzkoušela výhledy z oken, ocenila stavitelův nápad pokrýt podlahy nestejně širokými trámy a zdi v koupelnách chaotickými ornamenty z dlaždiček nejrůznějších barev i tvarů.

Při prohlídce hlavních místností Darcy celou dobu zírala s otevřenou pusou a vůbec se za to nestyděla. Z obrovského obývacího pokoje s krbem vedly dveře na další terasu, v patře byla převlékárna se šatníky, ve kterých by se dalo bydlet. Hned vedle našla Darcy koupelnu s ještě prostornější a vybavenější vanou, než byla ta v *Comanchi*. Místnost byla zalitá světlem ze střešních oken, ve kterých se modralo bezmračné nebe. Na široké římse mezi vanou a zdí si Darcy představila mosazné a měděné vázy plné čerstvých kapradím. Každá koupel pak bude jako plavání v soukromé oáze.

Věž měla osmiúhelníkový půdorys, zdi krémově bílé a plné oken. Tady budu mít pracovnu, rozhodla se a vyhlédla ven do pouště. Psací stůl si nechám udělat na míru, nejlépe tmavomodrý, pro kontrast, a se spoustou šuplíků.

Taky budu muset koupit počítač, fax, kopírku a balíky papírů, zaradovala se. K protější stěně postavím nějaké starožitné sofa a všechny ostatní zdi zastavím políčkami na knihy. Od podlahy až ke stropu.

Budu tady sedět, celé hodiny jen psát a psát a vědět, že sem patřím.

Realitní agentka už několik minut mlčela. Byla v branži dost dlouho na to, aby věděla, kdy přitlačit a kdy se stáhnout. Tahle potenciální zákaznice rozhodně neměla pokerovou tvář a její výraz mohl znamenat jen jedno jediné – rychlý a úspěšný obchod.

„Je to hezký pozemek,“ přisadila si agentka

„Klidná a tichá čtvrť, dost daleko od ruchu města. A při tom je tu dost obchodů. Takže... co na to říkáte?“

Darcy se probrala ze sna a podívala se na ni. „Promiňte, zapomněla jsem, jak se jmenujete.“

„Marion. Marion Bainesová.“

„Ano, už vím. Paní Bainesová –“

„Pro vás Marion.“

„Marion, děkuju, že jste mě tu provedla.“

„Rádo se stalo,“ řekla Marion, ale žaludek se jí sevřel neblahou předtuchou. „Možná se vám to zdá příliš velké. Říkala jste, že jste svobodná.“

„Ano.“

„Až se to tu zařídí, ten optický dojem se určitě změní.“

Darcyna představivost pracovala na plné obrátky a dávala Marion za pravdu. „Beru to,“ řekla.

„Cože?“ Marion nejdřív sraštila obočí, ale pak se začala usmívat. „Skvěle, to jsem moc ráda. Jestli chcete, můžeme jít do kuchyně vyřídit papírování, abych mohla vaši nabídku předat prodejci už odpoledne.“

„Říkám, že to беру. Nechci smlouvat.“

„Co pro – tak dobře.“ I když se v duchu zařekla, že bude zticha, při pohledu na Darcynu tvářičku začala i proti své vůli: „Slečno Wallaceová... Darcy, podle smlouvy mám zastupovat prodejce, ale vidím, že nemovitosti kupujete poprvé, a tak vás musím upozornit, že představa bývá obvykle... o něco menší než původně požadovaná cena.“

„Já vím,“ usmála se Darcy a znovu se zadívala z okna. „Ale proč by ti lidé neměli dostat to, co chtějí? Tak jako to dostanu já.“

Nakonec to bylo úplně jednoduché. Stačilo vyplnit pár formulářů, podepsat pár smluv a šeků. Darcy se rozhodla pro nejjednodušší řešení – platbu v hotovosti.

Když bylo všechno dohodnuto, včetně dne, kdy smlouva vstoupí v platnost, vyšla Darcy z domu ven a nasedla zpátky do svého pronajatého auta. Při představě, že se za třicet dní bude stěhovat do nového domova, jí běhal mráz po zádech.

Jakmile byla zpátky ve svém apartmá, vrhla se k telefonu. Věděla, že musí zavolat Cainovi a poprosit ho, jestli by ji v té

smlouvě nemohl právně zastupovat. Potřebovala taky pomoct vybrat pojišťovnu, u které si dům pojistí. Sama se chystala jít nakupovat nábytek, nádobí a povlečení.

Ale nejdřív se s někým chtěla podělit o tu novinu.

„Je tam Mac – pan Blade?“ zeptala se, když ze sluchátka uslyšela hlas Mácovy sekretářky. „Tady Darcy Wallaceová.“

„Dobrý den, slečno Wallaceová. Bohužel, pan Blade má právě jednání. Mám mu nechat vzkaz?“

„Hm... ne děkuju. Jen mu řekněte, že jsem volala.“

Darcy zklamaně zavěsila. Bude muset počkat.

Radši se hned zase ponořila do práce. Chtěla dokončit knihu co nejdřív. Chtěla být připravená pro případ, že by se jí štěstí drželo a agentka, kterou kontaktovala, by měla zájem přecházet si víc.

Když uběhly dvě hodiny a Mac se pořád neozýval, překonala nutkání znovu mu zavolat, uvařila si kávu a další dvě hodiny doladřovala jednu z kapitol.

Když telefon konečně zazvonil, nedočkavě se k němu vrhla. „Haló.“

„Ahoj, Darcy, Deb mně říkala, žes volala.“

„Ahoj. Napadlo mě, jestli bys neměl volnou hodinku. Chtěla bych ti něco ukázat.“

Mac váhal a Darcy na židli neklidně poposedla.

„Promiň, ale mám tu práce nad hlavu.“ Mac seděl u sebe v kanceláři a v duchu si opakoval, že první krok je vždycky nejtěžší. „Bohužel teď nemám vůbec čas. Jestli máš nějaké potíže, pošlu k tobě někoho z hotelové služby.“

„Ne, nic se neděje.“ Máčov tón byl tak chladně zdvořilý, až se Darcy otrásla. „Vůbec nic. To počká. Jestli budeš mít čas zítra...“

„Dám ti vědět.“

„Dobře.“

„Už musím končit. Promluvíme si později.“

Darcy položila sluchátko a chvíli na telefon jen udiveně zírala. Mac byl najednou tak vzdálený, tak jiný. V jeho hlase slyšela podráždění a špatně skrývaný odpor.

Ne, to se mně jen zdálo, přesvědčovala se v duchu a když zjistila, že svírá ruce v pěst tak pevně, až jí zbělely klouby, zaklela a rychle je uvolnila.

Vyrušila jsem ho z práce, řekla si, a to nemá rád nikdo, ani já.

Celý včerejší večer strávil se mnou. Miloval se se mnou pod hvězdami. Když po mně včera večer tak hrozně toužil, přece mě dneska neodkopne jako prašivého psa.

Proč by nemohl? namítla sama sobě a promnula si oči. Nebuď naivní, holka.

Ale Mac je jiný, pokračovala ve vnitřní při. Je hodný a upřímný.

A já jsem do něj strašně, bezhlavě zamilovaná.

Má moc práce, připomněla si. Za posledních čtrnáct dní jsem ho připravila o spoustu času. Musím mu dát prostor k práci.

Rozhodla se, že se tím nebude dál trápit, narovнала ramena a přisunula se s židlí zpátky ke stolu. Chtěla toho dlouhého osamělého večera využít a soustředit se na práci.

Pracovala dalších šest hodin s jedinou přestávkou, a to za soumraku, když si šla rozsvítit a uvařit další kávu. Když knihu dopsala, samotnou ji to překvapilo.

„Hotovo,“ vydechla a z té úlevy se jí zatočila hlava. Začátek, prostředek i konec, všechno schované v té malé chytré mašině a zkopírované na ještě menší disketě.

Na oslavu otevřela láhev šampaňského, i když s ní musela chvíli zápasit. Vypila najednou celou skleničku, hned si nalila druhou, odnesla si ji ke stolu a začala s definitivními úpravami textu.

Do půlnoci vypila půl láhve šampaňského a přibližně stejné množství kávy. Když se pak svalila do postele, okamžitě se propadla do spánku plného podivných, zmatených snů.

Viděla sama sebe, jak sedí ve věži svého nového domu, úplně sama, zavalená stohy papíru a obrovským počítačem. Za okny se jako v kině míhaly desítky nejrůznějších scén – okázalé večírky, hrající si děti, páry držící se za ruce. Jejich zvuk tlumilo sklo.

Začala do něj bušit, ale nikdo ji neslyšel, nikdo ji neviděl, nikdo si jí nevšímal.

Pak byla najednou v kasinu. Seděla u blackjackového stolu a pokoušela se sečíst hodnoty karet, ale nedařilo se jí to, protože vůbec nevěděla, co ta čísla, písmena a obrázky znamenají.

„*Tak bereš nebo stačí.*“ pobízela ji Serena oblečená v pánském obleku. „*Už se musíš rozhodnout.*“

Vtom se u nich objevil Mac. „*Ona neumí hrát,*“ řekl a poplácal ji bratrsky po rameni. „*Nezná pravidla, víd!*“

Ale Darcy je znala. Jenom ztratila odvalu hrát dál, protože v sázce bylo příliš mnoho. A to oni nechápali.

„*Sázej jen tolik, kolik můžeš prohrát,*“ připomněl jí Mac s chladným úsměvem.

A pak byla najednou zase sama. Klopýtala pouští podél dálnice rovné jako pravítko, na jejímž konci se v horkém vzduchu tetelila světla Las Vegas, a i když se jí zdálo, že jde už několik dní, nepřiblížila se k nim ani o kousek.

Po chvíli se za ní zvedl oblak prachu a pak vedle ní zastavil Mac. Pouštní vítr mu čečral vlasy. „*Jdeš špatným směrem,*“ řekl jí.

Ale Darcy věděla, že jde správně, že je na cestě domů.

Naklonil se z auta a pohládl ji po tváři. To gesto bylo tak automatické a bezcitné, že Darcy s odporem ucukla. „*Nepatříš sem,*“ dodal.

„Ale patřím.“ Vlastní zoufalý a rozhořčený výkřik ji probudil. Posadila se na posteli udivená upřímností a intenzitou toho hněvu. Úplně to v ní vřelo, a tak začala zhluboka dýchat, aby se uklidnila.

Do postele svítilo slunce, protože včera v noci zapomněla zatáhnout žaluzie.

„Už žádné šampaňské před spaním,“ zamumlala a promnula si obličej, jako kdyby z něj chtěla setřít zbytky snu.

Bylo už devět, a tak dlouho neváhala, sáhla po telefonu a vytočila Serenino číslo.

„Tady Darcy,“ řekla, když Serena zvedla sluchátko, „doufám, že nevolám moc brzy.“

„Ne, Justin a já právě snídáme.“

„Neměla bys dneska trochu času?“

„Možná. Podle toho, co máš na srdci.“

Když Serena procházela prvním patrem domu, Darcy se držela vzađu a nervózně si hrála s prsty. „Možná se ti to zdá trochu unáhlené,“ řekla. „Je to první dům, který jsem si byla prohlédnout, ale už na první pohled překonal všechny moje představy.“

Serena se na k ní otočila s úsměvem. „Je krásný,“ řekla, „a hodí se k tobě. Myslím, že sis vybrala dobře.“

„Opravdu?“ Darcy měla takovou radost, že si zakryla ústa rukou, aby nezačala jásat nahlas.

„Bála jsem se, že si budeš myslet, že jsem se zbláznila.“

„Koupit dům a investovat do nemovitostí, na tom není nic bláznivého.“

„Musela jsem to někomu ukázat. Jen jsem včera podepsala smlouvu, hned jsem jela zpátky do *Comanche*. Chtěla jsem sem vzít Maca, ale měl moc práce, takže...“ Pokrčila rameny.

Serena svraštila obočí. O tom, že by měl Mac včera víc práce než jindy, nic nevěděla.

„Neměl čas jet se podívat na tvůj nový dům?“

„Řekla jsem mu jen, že bych mu chtěla něco ukázat. Asi je to dětinské, ale chtěla jsem, aby ho viděl první. Prosím tě, neříkej mu to.“

„Neřeknu. Proč ses rozhodla koupit dům tady ve Vegas?“

„Kvůli tomuhle,“ řekla, když vyšly na terasu, a okázalým gestem ukázala na poušť. „Někoho přitahuje voda, jiného hory nebo velkoměsto, mě zase poušť. Uvědomila jsem si to, až když jsem to tu viděla.“ Když se otočila zpátky k Sereně celá zářila radostí. „A miluju Hlavní třídu, tu její fantastickou atmosféru a kouzlo. Člověk prostě potřebuje věřit, že existuje místo splněných přání.“

„Jsem ráda, že jsi ho tu našla,“ řekla Serena a pohládila Darcy po tváři. „Ale souvisí to i s Mačem, vid’?“ Když Darcy neodpovídala, Serena se pousmála. „Zlato, já vím, co k němu cítíš.“

„Miluju ho. Nemůžu si pomoci.“

„To je jasné. A ten dům je pro něho?“

„Mohl by být,“ zamumlala. „Ale hlavně je pro mě. Potřebuju domov, proto jsem sem taky přijela.“

Vím, že po Mácovi nemůžu chtít, aby mě miloval, ale chci to risknout. Jestli prohraju, aspoň budu vědět, že jsem to zkusila. Že jsem zase nezůstala stát před výkladní skříní.“

Pak se Darcy usmála. „Asi bych ti měla říct, že jsem si zamilovala celou vaši rodinu.“

„Drahoušku,“ vzdychla Serena a přivinula ji k sobě. Snad jsem z Maca nevychovala hlupáka, pomyslela si. Snad dostane rozum. „Pojď mně ukázat zbytek domu,“ řekla.

„Dobře. Ale doufala jsem, že se se mnou půjdeš podívat i na nějaký nábytek.“

„A já už se začínala bát, že mně to nenavrhneš.“

Darcy byla ráda, že má o čem přemýšlet. Musela se rozhodnout, jaké vybrat barvy, látky, osvětlení. Neměla by se z té malé ložnice udělat knihovna, nebo se k tomu víc hodí ta místnůstka v přízemí? Bude lepší dát do chodby fíkus nebo palmu? Každé z těchto dilemat pro ni bylo životně důležité.

Hrozně ráda by se o tom všem radila s Mačem, ale další dva dny ho vůbec neviděla.

Mac napnul všechny svoje síly k tomu, aby na ni nemyslel. Usoudil, že oba potřebují čas a prostor, aby si vyjasnili jejich vztah.

Strašně se mu po ní stýskalo.

Přecházel po kanceláři a pořád si opakoval, že Darcy potřebuje svobodu. Nezavolala mu a od hotelové služby se dozvěděl, že tráví víc času mimo hotel než v něm.

Mac už věděl, že pod rouškou bratrské pomoci sám před sebou skrýval touhu a vášeň. Ano, toužil po ní.

Vešla do jeho života jako opuštěné, poraněné ptáče vypadlé z hnízda a on toho zneužil. Nakonec bylo jedno, co ho k tomu vedlo – výsledek byl jeden a tentýž.

Brzy poznal, že i ona začíná věřit tomu, že ho miluje, a byl v pokušení nechat ji v tom, nechat si ji jen pro sebe.

Byla hrozně nezkušená, žádný muž kromě něho se jí ještě nedotkl. Z bezpečí všedního života vstoupila během okamžiku do

závratného světa fantazie. Bylo by snadné udržet v ní tu závrať, zaslepit ji, připoutat ji k sobě.

Bylo by to snadné. A neodpustitelné.

Na to, aby jí přistříhl ta neviditelná křídla, ji měl moc rád. Já už jsem se jakžtakž usadil, ale jí život teprve začíná, připomněl si.

Najednou, jako blesk z čistého nebe, vpadla k němu do kanceláře, bledá, oči navrch hlavy. „Promiň, promiň, vím, že máš moc práce, neměla bych tě rušit, ale – ale –“

„Co se stalo? Není ti něco?“ Hned ji vzal do náručí.

„Ne, ne,“ zavrtěla hlavou a chytla se ho za košili. „Jsem v pořádku. Ne, nejsem. Nevím, co jsem. Prodala jsem svoji knihu, prodala jsem ji. Bože můj, točí se mně hlava.“

„Prodala jsi ji? Dýchej zhluboka a pomalu, tak. Myslel jsem, že ji ještě nemáš hotovou.“

„Tohle byla ta druhá, z loňska. Ale agentka mně volala, že prý mají zájem i o tu letošní. Chtějí obě dvě.“ Unaveně se mu opřela čelem o prsa. „Musím se trochu uklidnit,“ mumlala. „Nemůžu pořádně přemýšlet.“ Pak najednou hlavu zvedla a divoce ze rozesmála. „Bylo to jako sex. Možná bych si měla zapálit cigaretu.“

„Radši se posad’.“

„Ne, nevydržela bych sedět. Koupili ode mě obě dvě. Umíš si to představit? Zase mně přálo štěstí.“

„Kdo je koupil? A jak?“

„Aha, počkej.“ Zalapala po dechu. „Před pár dny mně volal editor z New Yorku, z nakladatelství Eminence, že prý mě viděl ve zprávách a chtěl by si přecíst nějakou moji práci.“

„Před pár dny?“ Mac se proti své vůli cítil ukřivděně. „Nic jsi mně neřekla.“

„Chtěla jsem počkat, až mně odpoví.“ Promnula si oči. „Ne, nebudu brečet, teď ještě ne. Věděla jsem, že ho to zajímá jen kvůli publicitě, ale byla tu šance, že se mu to bude líbit, a tak jsem si najala agentku.“

„Po telefonu.“

„Ano.“ Když v jeho hlase poznala nesouhlas, vzdychla. „Já vím, že je to riskantní, ale nechťelo se mně čekat. A dneska ráno mně agentka volala, že nakladatelství udělalo velmi slušnou nabídku. No

a pak mně řekla, že ji mám odmítnout.“ Přitiskla si ruku na břicho, jako kdyby to všechno prožívala znovu. „Nemohla jsem tomu věřit. Taková životní šance a ona mně radí, abych řekla ne.“

„Proč?“

„To jsem se jí taky ptala. Říkala, že...“ Zavřela oči a v duchu si ten rozhovor opakovala, „... že mám velký talent, že umím vyprávět silné příběhy a že za svou práci musím chtít víc. Tak jsem ji poslechla. A před deseti minutami jí prý volali, že berou obě knihy. A teď si už radši sednu,“ řekla a svalila se do křesla.

„To je skvělé, Darcy,“ řekl a dřepł si před ni. „Jsem na tebe pyšný.“

„Tohle jsem chtěla celý život. Nikdo mně nikdy nevěřil.“ Teď už se slzám nebránila. „Bud' rozumná, říkali, zůstaň nohama na zemi. A já je vždycky poslechla, protože jsem si vůbec nevěřila.“

„Ty dokážeš všechno,“ zamumlal.

Zavrtěla hlavou. „Vždycky jsem chtěla něco dokázat. Už ve škole jsem hrozně dřela, protože naši byli oba učitelé a já věděla, jak je to pro ně důležité. Ale ať jsem se snažila sebevíc, nosila jsem domů pořád jen dvojky. Naši se vždycky podívali na vysvědčení, povzddechli si a řekli, že se učím dobře, ale že by to mohlo být ještě lepší, kdybych se víc snažila. Jenže mně to prostě lépe nešlo.“

„To od nich nebylo správné.“

„Nechtěli na mě být tak přísní, ale... prostě mně nerozuměli.“ Chytila se ho za ruku, jako kdyby hledala záchytný bod. „Dávala jsem jim číst to, co jsem napsala, chtěla jsem na ně aspoň jednou zapůsobit, nadchnout je. Ale oni pro psaní neměli cit, a tak jsem toho nechala. A přestala jsem se jim snažit zavděčit.“

Vzdychla a otřela si prsty tváře. „Tu první knihu jsem nikdy nikam neposlala, protože jsem k tomu neměla odvahu. Asi jsem pořád jen čekala na to, až mě někdo pochválí.“

Mac jí beze slova podal kapesník.

„Nejsem smutná,“ zavzlykala a osušila si obličej. „Jenom se toho ve mně děje moc najednou. Musela jsem ti to říct.“

„Jsem rád, že jsi mně to řekla.“ Vzal jí hlavu do dlaní a po krátkém vnitřním boji ji políbil na čelo. Ne na ústa. „Musíme to

oslatit.“ Ještě chvíli ji hladil po tváři a pak vstal. „Dáme si něco k pití a ty se mně svěříš se svými plány.“

„S jakými plány?“

„Budeš asi chtít na pár dní do New Yorku, setkat se s nakladatelem, agentkou a tak.“

„Ano, možná příští týden.“

Tak brzy, pomyslel si Mac při pohledu na její uslzenou tvář, a konečně se rozhodl udělat rozhodující krok.

„Budeš nám tu chybět,“ řekl jako kdyby mimochodem. „Doufám, že nám dáš vědět, kde ses usadila a že se budeme vídat.“

„Ale... já se zase vrátím.“

„Sem?“ Zvedl obočí a pak se usmál. „Darcy, i když mě tvoje přítomnost těší, nemůžeš tu bydlet pořád. Než si všechno zařídiš, apartmá je ti samozřejmě k dispozici.“

To všechno za mě platí on, uvědomila si Darcy. Využívám jeho velkorysost a čtrnáct dní okupuju jeho nejdražší apartmá. „Úplně jsem na to zapomněla. Promiň. Až se vrátím, hned si pronajmu jiný pokoj –“

„Darcy, vždyť nemáš důvod se sem vracet.“

„Ale mám.“ Srdce najednou cítila až v krku. „Chci tady žít.“

„Comanche není tvůj domov. Patří mně.“ Ted' už se neusmíval a jeho pohled ochladí. Jen tak dokázal čelit jejímu ukřivděnému výrazu. „Měla by ses konečně postavit na vlastní nohy, a pro to tady není prostředí. Začíná ti nový život, tak si ho užívej.“

„Ty už mě nechceš. Nevyhazuješ mě jen z hotelu, ale i ze svého života.“

„Nikdo tě odnikud nevyhazuje.“

„Opravdu?“ Rozzlobeně se zasmála a zmačkala v dlani jeho kapesník. „Ty si snad myslíš, že jsem úplný idiot! Už pár dní se mně vyhýbáš. Od chvíle, kdy jsem přišla, ses mě sotva dotknul. A ted' mě jen pohladíš po tvářičce a řekneš: Běž a měj se hezky.“

„Chci, aby ses měla hezky.“

„Hlavně když to bude co nejdál od tebe, vid'?“ vyštěkla na něj. „Tak to máš smůlu, protože já budu žít tady. Koupila jsem si tu dům.“

Mac byl připravený na hysterickou scénu, na slzy a výčitky, ale tohle mu vzalo řeč. „Co– cože?“

„Koupila jsem si tu dům.“

„Přeskočilo ti? Dům? Tady? Co tě to napadlo?“

„Napadlo mě, že si splním svůj sen.“

„Ale dům si nemůžeš koupit jen tak, jako nové boty.“

„Nejsem tak natvrdlá, jak si myslíš. Víím, jak se kupuje dům, a tak jsem to taky udělala.“

„Ty si nemáš co kupovat dům v Las Vegas!“

„Aha!“ Její hněv stoupal geometrickou řadou. „Tak tobě už patří celé město. No, asi se mně podařilo najít místočko, které sis ještě nekoupil. Líbí se mně tu a chci tu zůstat.“

„Život nejsou jen herny na Hlavní třídě.“

„A Las Vegas není jen Hlavní třída. Je to nejrychleji rostoucí město v zemi. Jsou tu špičkové školy, spousta pracovních příležitostí, relativně levné bydlení a kriminalita mnohem nižší než v jiných velkoměstech. Jediný problém, který se bude muset rychle řešit, je s vodou. Ale celkově je Vegas nejperspektivnější město v Americe.“

Na chvíli se odmlčela a když nic neříkal, střelila po něm očima. „Jsem spisovatelka a byla jsem knihovnice. Já si umím sehnat informace.“

„A dozvěděla ses taky, že je tu nejvíc zastaváren na kilometr čtvereční? Dočetla ses něco o prostituci, korupci, praní špinavých peněz a patologických hráčích?“

„Samozřejmě,“ odpověděla nevzrušeně. „Asi tě to překvapí, ale o takových věcech jsem věděla ještě dřív, než jsem sem přijela.“

„Ne, myslím, že sis to celé vůbec nerozmyslela.“

„To se pleteš. Ten dům jsem nekoupila naslepo. A už vůbec ne proto, abych ti mohla být nablízku. Koupila jsem si ho pro sebe, protože jsem si takový vždycky přála mít. Ale nemusíš mít strach, Las Vegas je dost velké na to, abych se ti nepletla do cesty.“

„Počkej, ztraceně,“ zamručel a vzal ji za rameno, aby ji otočil zpátky k sobě. Darcy se ale otočila sama tak prudce a s takovým vztekem v očích, že radši couvnul.

„Nesahej na mě. Nepotřebuju, abys mě uklidňoval, nechci ti dělat scény. Jsem ti vděčná a nechci zapomenout na to, co jsi pro mě

udělal. Chci se vídat s tvou rodinou i s tebou, nechci odejít ve zlém, ale urazil jsi mě," řekla tiše. „A to jsi nemusel.“ *I'* Pak odešla a bouchla za sebou dveřmi.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

„Takže jsme se dohodli. Odpustíme Harisukimu s Tanakou dva miliony z toho, co prohráli v bakaratu," řekl Justin a uvelebil se ve velkém koženém křesle. Viděl, že ho syn moc nevnímá, ale dělal, jako kdyby si toho nevšiml. „Takže místo dvanácti zaplatí deset. Zaplatíme jim ubytování, jídlo, účty v baru a jejich manželkám dáme slušné kapesné. Však oni se vrátí," usmál se a potáhl líně z doutníku. „A nechají nám tu dalších pár milionů. Hlavně od nás nesmí utéct. Už jsi jim na zítra objednal tu limuzínu?“ Chvilku čekal. „Macu?“

„Cože? Jasně. To už jsem zařídil.“

„Dobře. V tomhle máme tedy jasno, takže bys mně teď mohl konečně říct, co tě trápí.“

„Nic zvláštního. Dáš si pivo?“

Justin přikývnul. „Vždycky jsme z tebe museli všechno páčit. Ta tvoje snaha všechno si vyřešit sám je sice obdivuhodná, ale někdy člověku docela leze na nervy.“ Vesele se na syna usmál a vzal si od něj orosenou láhev piva. „V tomhle případě naštěstí nic páčit nemusím, protože je mně to úplně jasné. Je v tom Darcy.“

„Ne. Ano. Ne," vykoktal Mac zmateně. „Ona... prodala tu svou knihu. Vlastně hned dvě najednou.“

„To je skvělé. Určitě má velkou radost. Proč se neraduješ s ní?“

„Mám radost. Jsem rád, že je šťastná. Splnilo se jí to, co si vždycky přála. Ani jsem netušil, jak moc to pro ni znamená. Její život teď půjde úplně novým směrem.“

„A tebe trápí, že už tě nebude potřebovat?“

„Ne. Záleží mně na tom, aby se v životě nezastavila a šla pořád dál. My jsme jí dali jenom prostor k rozletu.“

„Jenom? Macu, řekni mně, miluješ ji?“

„Na tom nezáleží.“

„Na tom záleží nejvíc.“

„Nehodím se k ní. A tohle prostředí není nic pro ni.“ Přešel k oknu a zadíval se na karnevalové barvy pod sebou. „Jakmile trochu vystřízliví, přijde na to sama.“

„Proč by ses k ní nehodil? Zdálo se mně, že vám to spolu docela klapě.“

„Jsem ředitel kasina. Mám nejvíc práce, když už normální lidi dávno spí.“ Strčil ruce do kapes. „Darcy ještě nedávno žila klidný a bezpečný život. Byla možná až moc tichá, hodná a poslušná. Teprve teď si začíná uvědomovat, co všechno vlastně může dělat, mít, prožívat. Nemám právo zasahovat jí teď do života.“

„Světice a hříšník? Kdepak, tak černobílé to není a ty to víš. Podle mě jsi obchodník, a zatraceně dobrý. A Darcy je zajímavá, krásná a citlivá žena.“

„Která sem přišla teprve před pár týdny,“ připomněl mu Mac. „Před pár týdny se jí od základu změnil život. Vždyť ještě ani nemůže pořádně vědět, co cítí.“

„Podceňuješ ji. A navíc úplně zapomínáš na svoje city. Copak na nich taky nezáleží?“

„City jsem se nechal vláčet od té doby, co přišla. A přišla sem úplně nedotčená.“ Otočil se oči se mu temně leskly. „To už jsem změnil. Neměl jsem se jí vůbec dotýkat, ale neubránil jsem se tomu.“

„To je přece lidské. Jenže ty se teď chceš za každou cenu potrestat,“ uzavřel Justin. „Chceš zapřít vztah, ve kterém jsi šťastný, a odůvodňuješ to tím, že jí bez tebe bude lépe. Mně to připadá absurdní.“

„Ten lesk tady ji oslnil,“ trval na svém Mac, ale vlastní slova mu najednou zněla hloupě a nesmyslně. Přesto pokračoval: „Vidí jenom to, co vidět chce. Dokonce si tu už koupila dům!“

„Já vím.“

„Ty to víš?“ žasl Mac.

„Den poté, co podepsala kupní smlouvu, tam vzala Serenu, aby se na dům podívala. I já jsem tam už byl. Je to dobrá investice – hezký pozemek a zajímavé, pohodlné bydlení.“

„Vždyť je to šílené koupit dům ve městě, kde je člověk teprve pár týdnů a z toho ještě většinu času v kasinu. Ona žije s hlavou v oblacích.“

„To není pravda, Macu. Darcy ví přesně, co chce, a překvapuje mě, že jsi to ještě nepoznal. Jestli ji ale nechceš, není o čem diskutovat.“

„Chci ji pořád. Nemůžu na ni přestat myslet.“

I teď cítil ten zvláštní stesk a nemohl se ho zbavit. „Netušil jsem, že jí tak propadnu.“

„Chtít někoho je snadné. Já chtěl Serenu od první chvíle, kdy jsem ji uviděl. Bylo to pro mě stejně samozřejmé jako to, že dýchám. Ale když jsem pak zjistil, že ji miluju, dostal jsem strach. Někdy to cítím ještě dnes.“

Mac na něj vrhl překvapený pohled. „Když se na vás dívám, spíš bych řekl, že jste jeden pro druhého jako stvoření.“

„A bojíš se, že takový vztah mít nedokážeš?“

„Ne, v tom to není. I když je pravda, že v naší rodině zatím všechna manželství vycházejí.“ Zadíval se na zlatý snubní prsten svého otce. Třicet let, pomyslel si, a pořád jsou spolu šťastní. To je přece zázrak. „V tomhle máme stoprocentní úspěšnost,“ dodal. „Ale podle mě je to jen tím, že si vždycky pečlivě vybíráme partnera. Tak, aby se k nám hodil.“

„V tom se pleteš. Mě s mámou znáš už jen jako manžele, vždycky jsi nás viděl jen spolu, a tak ti připadá, že by to ani jinak nešlo. Ale uvědom si, že když jsem ji poznal, byl jsem pro všechny jen zbohatlý míšenec, kterého nedávno pustili z vězení. A ona byla dcera bohatých a vlivných rodičů. Řekl bys, že jsme se k sobě hodili?“

„Ano, protože jste šli oba stejným směrem.“

Justin se opřel a probodl syna očima. „Ne. Museli jsme si prokletit úplně novou cestu a můžu ti říct, že byla místy dost trnitá.“

„Chceš mně prostě říct, že dělám chybu,“ zabručel Mac. „A možná máš pravdu.“ Prohrábl si rukou vlasy. „Já už si nejsem vůbec ničím jistý.“

„Chceš záruku? Žádnou nedostaneš. Milovat někoho je největší hazard na světě. Člověk má jen dvě možnosti – buď hrát vabank, nebo odejít od stolu. Kdo ale couvne, nemá šanci vyhrát, takže mně teď jasně odpověz. Chceš ji?“

„Chci.“

„Miluješ ji?“

„Ano.“ To přiznání jen zvýšilo bolest, kterou cítil. „A taky mě to děsí.“ Justin se soucitně usmál. „Co s tím chceš udělat?“

„Chci ji zpátky,“ hlesl Mac a dlouze vydechl. „Musím ji dostat zpátky.“

„Jak moc jsi to pokazil?“

„Docela dost.“ Při vzpomínce na to, jak uboze si počínal, se mu udělalo skoro zle. „Div že jsem ji nevystřčil ze dveří.“

„Musíš s ní rychle promluvit, než je za sebou definitivně zamkne.“

„Promluvím s ní.“ Zoufalou rezignací v něm najednou odplavila vlna nové energie. Měl v ruce nové karty a mohl začít další partii. „Hned půjdu dolů a zkusím to s ní nějak vyřešit. Určitě je zase zavřená u sebe a trápí se, místo aby oslavovala.“

„Na to bych nesázel, hochu,“ zamumlal Justin a šel se podívat na monitory.

„Dole v klenotnictví mají diamantové náušnice ve tvaru hvězdiček,“ vzpomněl si Mac a rychle ještě zkontroloval kapsy, jestli s sebou má klíč od výtahu. Pro všechny případy. „Musím jí dát nějaký dárek, když od ní koupili ty knížky.“

Najednou byl tak nervózní jako ještě nikdy v životě. „Nemyslíš, že je to přehnané, dát jí kytku v a náušnice?“

Justin se ušklíbl.

„V takovéhle situaci není nic přehnané. Ale... v pokoji ji nenajdeš.“

„Hmm?“

„Pojď se podívat. Monitor tři, druhý stůl zleva, hraje kostky.“

Mac, který už byl na odchodu, se jen roztržitě ohlédl. Ale za chvíli už stál vedle Justina. Jeho křehká víla, místo aby truchlila ve svém apartmá, seděla v odvážných červených šatičkách u zeleného plátna a házela kostkami.

„Co tam, sakra, dělá?“

„Hraje na osm. Chce trojku a pětku,“ řekl Justin, a když uslyšel, jak za jeho synem bouchly dveře, usmál se. „Tahle kráska nemůže prohrát.“

„No tak, kotě, hod’ je tam. Držím ti pěsti.“

Postarší muž, který seděl vedle ní a povzbuzoval ji, by mohl být její otec, a tak se Darcy nezlobila, když ji povzbudivě poplácal po zádech.

Zamíchala kostkami v hrsti, naklonila se přes hranu dlouhého stolu a hodila. Chvíli bylo napjaté ticho a pak lidé kolem stolu vykřikli vzrušením. Žetony a peníze kolovaly tak rychle, že je Darcy nestíhala sledovat.

„Sedm! Hurá!“ zajásala a zvedla při tom ruce nad hlavu. Pak k sobě přihnula žetony, které vyhrála, a většinu z nich znovu rozmístila na stůl. „Tohle je hlavní sázka a tohle... jen taková záloha. Sázím na pět.“

„Házejte, krásko.“ Muž naproti ní plácnul o stůl stodolarovou bankovkou. „Sázím na vás.“

„Dobře děláte,“ odvětila a hodila kostky na stůl zakrytý oblaky dýmu. Když padlo pět, zaječela radostí.

„Nechápu, proč jsem se dřív kostek tak bála,“ ušklíbla se a usrkla šampaňského ze sklenky, kterou jí právě někdo přinesl. „Podržíte mně to, prosím?“ Podala sklenku muži, který ji před tím poplácal po zádech, a sebrala kostky. „Jedeme,“ řekla krupiérovi. „Bože, tyhle hlášky miluju!“ A hodila.

Mac se k ní musel prodrat davem zvědavců. První, co z ní uviděl, byl oblý zadeček napínající červenou látku jejích šatů. Rychle si proklestil cestu až ke stolu, počkal, až hodí, a pak ji vzal za loket. Jeho slova málem přehlušil jásot ostatních hráčů a přihlížejících.

„Co to tu, sakra, vyvádíš?“

Otočila se k němu, opírá vítězstvím. „Rozbívám ti bank. Pusť mě, ať v tom můžu pokračovat.“

Když chtěla znovu sebrat kostky, chytil ji za zápěstí. „Stáhni sázky a ukonči hru.“

„To určitě. Teď, když vyhrávám.“

„No tak, hochu, nech ji hrát.“

Hráče, který se Darcy zastal, Mac jen zpražil pohledem. „Stáhněte její sázky,“ poručil krupiérovi a zvedl Darcy ze židle i přes rozhořčené protesty davu.

„Nemůžeš mě odsud odvést, když vyhrávám.“

„To se mýlíš. Já to tady řídím, takže můžu odvést, koho chci a kdy chci.“

„Jak chceš,“ zasyčela vyškubla mu ruku. „Zkusím štěstí jinde. A dám všem vědět, jak se vedení *Comanche* chová k poctivým hráčům, kteří mají štěstí.“

„Darcy, pojd' nahoru. Musíme si promluvit.“

„Neříkej mně, co mám dělat.“ S radostí pozorovala, jak Mac dává ruce podél těla. „Říkám ti, že nechci dělat scény, ale jestli na mě sáhneš, neudržím se. Z kasina mě vyhodit můžeš, z hotelu taky, ale nebudeš mně říkat, co mám dělat.“

„Já tě o to prosím,“ řekl s trpělivostí, nad kterou sám žasl. „Pojď se mnou a promluvme si o samotě.“

„A já ti říkám, že nemám zájem.“

„Tak dobře. Když to nejde po dobrém, půjde to po zlém.“ Zvedl ji a hodil si ji přes rameno. Než se probrala z šoku a začala se bránit, stihl ujít skoro deset kroků.

„Pusť mě! Tohle si ke mně dovolovat nebudeš!“

„Můžeš si za to sama,“ zavrčel a naložil ji do výtahu. Udivených pohledů hostů a zaměstnanců si nevšímal.

„Nechci se s tebou bavit. Už jsem se sbalila a zítra ráno odjíždím. Pusť mě!“

„Ani náhodou.“ Stiskl tlačítko jejího patra a postavil ji zpátky na zem. „Jsi tvrdohlavá jako mezek a já –“ Nečekaná rána pěstí do břicha jím sice ani nepohnula, ale překvapila ho tak, že zapomněl, co chtěl říct, a pobaveně zdvihl obočí.

„Tohle budeme muset ještě trénovat,“ řekl.

Darcy pochopila, že je proti němu bezmocná, zamračila se a zkřížila ruce na prsou. Když se dveře výtahu znovu otevřely, vpochodovala do svého apartmá s hrdě vztyčenou hlavou.

„Musíme si to vysvětlit,“ začal Mac.

„Mně je všechno úplně jasné.“

„Darcy, ty to nechápeš.“

Odstrčila ruku, kterou jí položil na rameno. „To je přesně ono! Ty si totiž myslíš, že nechápu vůbec nic. Myslíš si, že jsem idiot, který se o sebe ani neumí postarat.“

„Nic takového si nemyslím.“

„Ale myslíš,“ odsekla. „Mám dost rozumu na to, abych poznala, že už jsem tě přestala bavit a že mě chceš odehnat jako dotěrné děcko.“

„Že jsi mě přestala bavit?“ Mac si zoufale oběma rukama prohrábl vlasy. „Vím, že jsem to zbabral. Ale pokusím se ti to vysvětlit.“

„Není co vysvětlovat. Prostě mě nechceš, tak co můžu dělat. Neboj, z okna kvůli tomu neskočím.“ Otočila se k němu zády. „Jsem mladá, bohatá a začínám kariéru. A ty nejsi jediný chlap na světě.“

„Dej mně, kruci, aspoň minutu.“

„Byl jsi první,“ ohlédla se a střelila po něm pohledem. „Ale to neznamená, že musíš být poslední.“

Brala Mácovi slova z úst. Tohle byl jeden z důvodů, proč byl tak odhodlaný nechat ji jít. Ale když to slyšel od ní a viděl její hněvivý ženský výraz, vzteky se mu skoro zatmělo před očima.

„Opatrně, Darcy,“ zavrčel.

„Opatrná jsem byla celý život a už toho mám dost. Dvakrát měř a jednou řež už pro mě pár týdnů neplatí. A zatím se mně to jenom vyplácí. Až narazím, bude to moje věc a nikoho jiného se to týkat nebude.“

Po zádech mu přeběhl mráz, protože na ní poznal, že to myslí vážně. Věděl, že by to dokázala a že to chce udělat. „Sama víš, že mě miluješ,“ vyhrkl.

Darcy zabořilo u srdce.

„To si myslíš proto, že jsem s tebou spala?“ vyštěkla. „Nebud' blázen.“

Snažila se, aby to znělo výsměšně a urážlivě, ale stačilo, aby se jí podíval na prsty, které křečovitě držela u sebe, a hned poznal, že blufuje. „Nespala bys se mnou, kdybys mě nemilovala. Kdybych tě teď vzal do náručí, kdybych tě teď začal líbat, sama bys mně to řekla.“

Její obrana povolila.

„Věděl jsi to a využil jsi toho.“

„Možná. Trápilo mě to a nadělal jsem spoustu hloupostí, než jsem si to pořádně srovnal v hlavě.“

„Máš výčitky svědomí, nebo se zlobíš?“ zeptala se unaveně a znovu se otočila. „Zlomil jsi mně srdce. Dala jsem ti ho na talíři a ty ses ani neobtěžoval mě odmítnout. Prostě jsi mě ignoroval.“

„Myslel jsem si, že to dělám pro tvoje dobro.“

„Pro moje dobro,“ zasmála se zoufale. „To je tedy od tebe hezké.“

„Darcy.“ Napřáhl k ní ruku, ale když nahrbila ramena jako naježená kočka, dal ji s těžkým srdcem zase zpátky. „Nebudu na tebe sahat, ale prosím tě, aspoň se na mě dívej.“

„Co ode mě chceš? Chceš, abych ti řekla, že se nic nestalo? Že to chápu? Že ti nebudu nic vyčítat? Tak to máš smůlu.“ Dech jí uvízl v hrdle a vydral se ven jako vzlyk. „Nechápu to. Snažím se ti nic nevyčítat, ale moc se mně to nedaří. Nikdo po tobě nechtěl, abys cítil to samé co já, ale mohl jsi to aspoň skončit trochu ohleduplně.“

„Kdybych věřil tomu, co cítím, nemuseli bychom se tu takhle bavit. A nechci ti to říkat tady.“ Věděl, že má ideální příležitost říct to, k čemu se chystal. „Chtěl bych si prohlédnout tvůj dům.“

„Cože.“

„Moc rád bych viděl ten tvůj nový dům. Hned teď.“

„Teď?“ Promnula si oči. „Už je pozdě a já jsem unavená. A nemám klíče.“

„Jak se jmenuje ta realitní agentka? Nemáš vizitku?“

„Mám, na stole, ale –“

„Dobře.“

K jejímu údivu došel k telefonu, zvedl sluchátko, vytákal číslo a během dvou minut si s Marion Bainesovou začal tykat a ona mu nadiktovala svou adresu.

„Ty klíče nám dá,“ řekl, když zavěsil. „Budeme u ní za dvacet minut.“

„Jsi vlivný muž,“ ušklíbla se. „Proč tam chceš jet?“

„Chci zkusit štěstí,“ usmál se vyzývavě. „Skočit do toho po hlavě. Vezmeš si to bolerko?“

Darcy zavrtěla hlavou. A odmítla by s ním i jet, kdyby se tím novým domem přece jen nechtěla trochu pochlubit.

Zdálo se, že Mac ví, kudy jet, a tak mezi nimi cestou nepadlo ani slovo. Darcy byla ráda. Doufala, že jim ta tichá jízda zklidní nervy a budou se moct rozejít v klidu, aniž by si jeden druhého přestali vážit.

Vyzvedli u Marion klíče a brzy už zastavili u domu.

„Vidím, že sis splnila další sen,“ zamumlal Mac udiveně, když vystoupili. „Budeš bydlet v zámku.“

Málem se mu podařilo ji rozesmát. „Přesně to mě napadlo, když jsem ho poprvé uviděla, a hned jsem věděla, že bude můj.“

„Pozveš mě dovnitř.“

„Klíče máš.“

Počkal, až obejde auto, a pak jí je podal. „Pozveš mě dál, Darcy?“

Měla sto chutí mu ty klíče vytrhnout, ale rozmyslela si to. Nechtěla kazit jeho snahu, aby všechno proběhlo hladce. Vzala si je a zamířila po dlážděné pěšině k domu.

„Ještě nikdy jsem tu nebyla za tmy. V domě i venku jsou reflektory.“

Představil si ji tu samotnou uprostřed noci. „Je tu nějaký bezpečnostní systém?“

„Ano, kód už mám.“ Odemkla dveře, vytukala pár čísel na malé krabičce na zdi v chodbě a tím vypnula alarm. Pak teprve rozsvítila.

Mac neřekl nic a vešel dovnitř stejně sebejistě jako před pár dny jeho matka. Jenže tentokrát to mlčení Darcy rozčilovalo. „Většinu nábytku už mám nakoupenou. Zbývá to sem jen nechat nastěhovat.“

„Je tu spousta místa.“

„Zjistila jsem, že se mně to tak líbí.“

Celé to tu zaplní květinami, napadlo ho, květináči plnými barevných květín, o které bude pečovat. Všude budou měkké uklidňující barvy, jen sem tam něco výraznějšího pro kontrast.

Udivovalo ho, jak jasně si to umí představit, jak dobře ji zná.

Ten dům byl úžasný, majestátní a klidný jako noční nebe nad ním. Najednou viděl, že Las Vegas může být i pro Darcy dobré místo k životu.

„Tady se ti líbí?“

„Ano, tady.“

„V té věži budeš psát?“

„Ano,“ odpověděla a sevřelo se jí srdce nad tím, jak přesně ji odhadl.

„Ani jsme to neoslavili.“ Otočil se k ní. Stála uprostřed prázdného pokoje, ruce zkřížené na prsou a v očích stín. „Moje chyba. Darcy, chci, abys věděla, jakou mám radost z toho, že se ti daří, a jak je mně líto, že ti ty chvíle kazím.“

Trápí ho výčitky svědomí, pomyslela si. Není bezcitný, to bych mu křivdila. „Na tom nezáleží,“ řekla smířlivě.

„Ale záleží,“ opravil ji. „Hodně na tom záleží. Rád bych ti to vysvětlil. Rád bych, aby ses na to zkusila podívat mýma očima. Spadla jsi mně do náruče, doslova. Byla jsi osamělá, zranitelná a hrozně svůdná. Chtěl jsem toho moc a moc rychle. Já umím odolávat pokušení – proto jsem tak dobrý v tom, co dělám, – ale tobě jsem neodolal.“

„Nesvedl jsi mě, k ničemu jsi mě nenutil. Ta přitažlivost byla vzájemná.“

„Ale nebyla to úplně čistá hra.“ Popošel k ní a ulevilo se mu, když před ním neustoupila. „Vzal jsem si tě, protože jsem věděl, že můžu, protože jsem to potřeboval. A věděl jsem, že i ty chceš a potřebuješ víc, ale neměl jsem v úmyslu ti to dát.“

„Zkusila jsem štěstí. Ještě než se z nás stali milenci, řekl jsi mně na rovinu, že se ženit nechceš. Nepadla jsem ti do postele bez rozmyslu.“

Mac chvíli překvapeně mlčel, než se zeptal: „Zkoušela jsi, jestli se do tebe zamiluju?“

„Byl to asi velký hazard, ale šance tu byla.“ Na chvíli se odmlčela. „Tvůj dědeček si myslí, že se k sobě hodíme. A tvoje maminka taky.“

Mac málem omdlel. „Ty jsi o tom mluvila s mojí mámou?“

„Mám ji ráda,“ řekla upřímně. „A můžu se snad bavit, s kým chci.“

„Tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem ti říct něco jiného.“ Vzdychl promnul si čelo. „Z mého pohledu to vypadalo tak, že potřebuješ nějaký čas, aby ses uklidnila, abys poznala, jaké máš možnosti, trochu si užila a pobavila se. Zahrála si, utratila nějaké peníze, projela se na horské dráze. Zkusila sex.“

„Takže chceš říct, že jsi mě vlastně jen zaučoval? To je neuvěřitelné, jaký dokážeš být hulvát.“

„Nechci tě urážet. Snažím se ti vysvětlit, co jsem si myslel. A že jsem se v tobě mýlil.“

„To druhé je pro mě novinka. Tak pokračuj.“

„Umiš být docela hubatá, když chceš,“ poznamenal a strčil ruce hluboko do kapes. „To je novinka zase pro mě.“

„Schovávala jsem si to na horší časy. Takže, jak to tedy bylo? Malá šedivá myška z venkova přišla do města a chytrá městská myš ji nechala ochutnat trochu zakázaných rozkoší. Ale pak jí zase rychle ukázala dveře, aby tu nevinnou duši nezkazila. Mám pravdu?“

„Zatraceně hubatá,“ zabručel Mac. „Byla jsi opuštěná, vyděšená a zmatená. Co jsem měl dělat?“

„Takže jsi mně vlastně hodil záchranný kruh,“ rozesmála se.

„Bud' už zticha,“ zasyčel a chytil ji za paže. „Než jsi sem přišla, neměla jsi šanci začít žít po svém. Sama jsi to říkala. Nikdo ti nedal možnost růst, vyvíjet se. Proboha, Darcy, pochop mě. Když jsem viděl, jak jsi za těch pár týdnů, co jsi tady, rozkvetla, říkal jsem si, že nemám právo tě v tom rozletu brzdit. Nechtěl jsem se dívat na to, jak se bud' procházíš po kasinu, nebo sedíš zamčená na pokoji.“

„A tak jsi mě odkopnul? To je tedy zvláštní způsob jak dát někomu prostor.“

„Já vím. Je mně to líto.“

„Mně taky.“ Lehce mu prsty stiskla paže, aby ji pustil. „Už jsi skončil?“

„Ne, ještě ne.“

„Ale prosím tě, jaký má tohle smysl?“ Popošla k oknu a na dlaždicích zacvakaly její vysoké podpatky. „Chceš abych předstírala, že jsme zase kamarádi? Co to tu vlastně děláme, kruci?“

„Chci to ukončit tady, protože mně to tu nepatří. Je to tvůj dům.“ Počkal, až se k němu otočí, a pak pokračoval: „Jsi tu ve výhodě.“

„Nechápu, kam tím míříš.“

„Táta mně dneska řekl něco, co mě v životě nenapadlo. Říkal, že chtít někoho je snadné, ale milovat ho, to chce pevné nervy.“ Zadíval se jí do očí. „Naháníš mně strach, Darcy. Bojím se tě.“ Viděl, jak se objala kolem ramen. „Když se na tebe dívám, jsem vyděšený jako malý kluk.“

„Nech toho,“ zakňourala. „To není fér.“

„Zkoušel jsem být fér, ale jenom jsem ti tím ublížil a všechno pokazil. Ted' hraju s úplně novými kartami a na pravidla kašlu. Už nejde couvnout.“ Darcy přesto o krok ustoupila. „Ne, nepustím tě. Můžeš si za to sama.“

Vzal ji za ramena a přejel jí rukama pomalu až k zápěstím. „Ty se třeseš. Bojíš se?“ Políbil ji na koutek úst a zašeptal: „To znamená, že mě ještě miluješ.“

Dech ji pátil v hrudi a šimral v hrdle. „Nechci, abys mě litoval,“ zavzlykala. „Nechci –“

Políbil ji tak náhle a tak vášnivě, až se jí srdce na okamžik zastavilo, než znovu začalo bít jako splašené.

„Myslíš, že tě lituju? Vypadá snad takhle lítost?“ Znovu ji políbil. „Sakra, tyhle šaty mě snad připraví o rozum. Dneska jsem měl chuť zabít každého, kdo se na tebe jen podíval. Budu ti muset koupit víc takových šatiček.“

„Mluvíš nesmysly. Vůbec ti nerozumím.“

„Miluju tě.“

Srdce jí tentokrát radostně poskočilo. „Opravdu?“

„Miluju na tobě všechno.“ Zvedl jí ruce a přitiskl si je ke rtům. „A prosím tě, abys mně dala ještě jednu šanci a riskla to se mnou.“

Rozechvělé rty jí zvlnil úsměv. „Ještě jednu šanci? Ty víš, co na mě platí.“

„Samozřejmě.“ Objal ji a znovu ji políbil, tentokrát něžně, dlouze a pomalu. „Ale musíš mě nechat bydlet tady,“ řekl, když skončil.

„Tady?“ Darcy se přímo vznášela, připadala si jako ve snu. „Ty chceš bydlet tady?“

„Myslel jsem si, že bys děti radši vychovávala tady než v kasinu.“

„Děti?“ Vytřeštila na něj oči.

„Chceš přece děti, ne?“ Když přikývla, usmál se. „Mám rád velké rodiny a chci se držet tradice. Ale jestli spolu chceme mít děti, musíš si mě vzít.“

„Macu.“ Nedokázala ze sebe vypravit víc než jeho jméno.

„Riskneš to se mnou, Darcy?“ zeptal se a položil si její ruku na srdce. „Chceš si na nás vsadit?“

Cítila tlukot jeho srdce. Nebilo o moc klidněji než její vlastní. „Nemůžu jinak,“ usmála se. „Teď, když mně přeje štěstí.“

„A nejen ve hře,“ zasmál se, zvedl ji do náručí a roztočil se s ní po pokoji.

ZE SOUKROMÝCH PAMĚTÍ DANIELA MacGREGORA

V mém věku léta rychle plynou, měsíce ubíhají a dny přímo letí. Člověk musí na plno prožívat každý okamžik a být za něj vděčný.

Tím jsem se řídil, už když mně bylo třicet.

Teď, v posledních letech svého života, rád sleduji svá milovaná vnoučata a vidím, jak nacházejí lásku, zakládají rodiny a plodí děti. Nejdřív Laura, pak Gwen, pak Julie a teď Mac. Každý z nich má vlastní dům a žije v něm s člověkem svého srdce.

Jediné, s čím nejsem spokojen, je to, že jim to trvalo tak dlouho.

Nebýt mě, protloukali by se životem dál sami a moje drahá Anna by nemohla hlídat a rozmazlovat ani jedno pravnouče. Já ale nežádám vděčnost, kdepak. Dokud jsem hlavou rodiny, je mou milou povinností dohlížet na to, aby všechny mé ratolesti byly šťastné.

Doufal jsem, že při pohledu na ta čtyři šťastná manželství, dostanou zbývající vnoučata rozum a vezmou si ze svých sourozenců, bratranců a sestřenic příklad. Ale to oni ne. MacGregorové jsou od přírody tvrdohlaví jako berani – díkybohu za to.

Naštěstí jsem tu ještě já, abych na všechno dohlédl. Tři mé vnučky už stanuly před oltářem a brzy je bude následovat můj nejstarší vnuk. Občas někdo namítá, že se do všeho moc pletu. Pche! Já zase říkám, že ve stáří je moudrost.

A cítím, že přišel čas, abych ji znovu využil, tentokrát ve prospěch mého vnuka a jmenovce, Daniela Campbella MacGregora.

Je to hodný hoch, bystrý jako rys a stejně divoký. A ošklivý taky není.

Vlastně vypadá trochu jako já v jeho věku, takže nemá o dámskou společnost nouzi. A v tom je právě podle mě hlavní problém – kvantita neznamená kvalitu.

Jedno řešení už pro něj ale mám.

D.C. začal slibnou kariéru. Teď ale potřebuje ženu, která by stála při něm, se kterou by se dělil o své úspěchy a která by mu dala děti.

Samozřejmě ne jen tak ledajakou. Potřebuje inteligentní, ambiciózní ženu s houževnatou myslí. A zdravím. Vybral jsem mu ji, když byli oba ještě děti. Byl jsem trpělivý a čekal, až přijde můj čas. Svého vnuka dobře znám a vím, jak na něj.

D.C. je trochu podivín. Chlap, který půjde doleva, když mu ukážete napravo. Asi na to mělo vliv jeho dětství. Jeho tatínek byl prezidentem a D.C. proto musel odmalička dodržovat spoustu přísných pravidel.

Ale já teď, s pomocí jednoho milého starého přítele, zavedu Daniela Campbella na správnou cestu tak, aby si myslel, že to bylo jeho vlastní rozhodnutí.

Pak se zaměřím na mladého Duncana – druhého syna mé milované Sereny a Justina. Duncan tvrdí, že je se svým životem spokojený – že je rád volný jako pták. Je to chytrý hoch a řídí **Komančskou princeznu** pevnou rukou, ale v tomhle se mýlí. Za jeho šibalským úsměvem se skrývá bystrý obchodní duch, ale ve věcech lásky by se měl spolehnout na starší a moudřejší.

Žádná plachá upejpavá křehotinka pro něj není. On potřebuje ženskou od rány, které nechybí odvaha. A já už pro něj jednu takovou mám.

Pro ty, kdo mě obviňují z dohazovačství, dodávám, že ke svatbě nikdy nikoho nenutím. Pokaždé jen dám dva mladé lidi na nějaký čas dohromady, tak jako jsem to kdysi dávno udělal i s Duncanovými rodiči. Rád na to vzpomínám. Zvlášť dnes, kdy jako kdyby se v osudech jejich dětí uzavíral kruh, který jsem začal tvořit již před desítkami let.

Uvidíme, jak Duncan využije příležitost, kterou mu nenápadně podstrčím.

Je tu ale ještě několik dalších vnoučat, která potřebují takříkajíc postrčit správným směrem. O budoucnosti mladého lana zatím raději moc nemluvím. Když jsem tu záležitost nedávno zmínil před Annou, nebyla mým zájmem moc nadšená. Podle mě je ale lan už ve věku, kdy by na ženění měl začít myslet.

Včera se mně ještě batolil pod nohama a zkoušel shodit ze stolu babiččinu broušenou vázu a teď je z něho najednou právník. Cit pro krásu a dobrý vkus mu ale zůstaly.

I pro něj už jsem našel jedno pohledné děvče. Myslím, že by mohla vyhovovat jeho milé povaze a citlivému srdci. Ten hoch touží po rodině, to je jisté. Vždyť si nedávno koupil dům! Proč by si chlap kupoval dům, kdyby ho nechtěl naplnit dětským křikem?

Jen ať si zatím kupuje nábytek a další serepetičky, které v něm chce mít. Domov z něj bez rodiny nikdy nepostaví.

Já to přece musím vědět.

Ukázat svým milovaným vnoučatům správnou cestu vedoucí k založení šťastné rodiny, je to nejmenší, co pro ně můžu udělat.

A ty, kdo tvrdí něco jiného, ať vezme čert.